

Murawski Magdolna

Kisfrici és Csöppanna Meseországban

Meseregény

Murawski Magdolna

Kisfrici és Csöppanna Meseországban

Meseregény

2023

Copyright © 2023 Murawski Magdolna

Copyright © 2023 Fridél Lajos

A kiadványt szerkesztette: Dancs József

ISBN 978-963-7283-65-9

A kiadvány megjelenését támogatta:

Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár

Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány

Phoenix Aureus Alapítvány

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné

Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár

3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.

www.brody.iif.hu

Szerzői ajánlás

Nehéz megszólalni, amikor az ember befejez egy történetet. Nem azért, mert kifogyott a meséiből, hanem mert úgy érzi, most megvalósult egy régi terve.

A meséket általában gyerekeknek írják. De ha nem lennének felnőttek, akik megízleltetik velük ezt a szellemi csemegét, talán soha nem kapnának rá maguktól. Egyszóval a mese nem is olyan gyermeki műfaj, mivel több korosztály is részt vehet az olvasása által nyert műélvezetben, illetve a művész-közönség kölcsönös egymásra hatásában.

De nem esztétikai elemzésnek szántam ezt a bevezetőt. Sokkal inkább figyelmeztetőnek, hogy milyen világban élünk, s hogy milyenben élhetnénk, ha egymásra figyelnénk. Főhőseim egy kisfiú és egy kislány, akik Meseországban élnek át különféle kalandokat. A mai világban már ez is nagy merészség, hogy nevén merjük nevezni a dolgokat, ahelyett, hogy alkalmazkodnánk a mindenkori trendekhez. Blabláznánk, hogy megfeleljünk mások, valaki nagyon modoros mások elvárásainak.

Ez a kötet egy meseregényt tartalmaz. A két kis főhős bolyongásai adják a keretet, ami természetesen magában foglalja az általuk megélteteket (vagy megálmodottakat?), hogy ugyanebbe belevonjanak mindenkit, akit még érdekelnek a klasszikus értelemben vett mesék. Az olyan történetek, amelyek ihletre születnek, nem pedig hosszas agyalások eredményeképpen, szintén a fent említett felfogás, a megfelelési kényszer jegyében.

A kisfiú és a kisleány elunják magukat abban a környezetben, ahol élnek. Nem csoda, hiszen körülöttük mindenki kütyüzik, rájuk csak néha jut valami mellékes figyelem. Természetes, hogy ez megesett, legfeljebb az nem szokványos, hogy ezt be is vallja valaki. Mennyivel könnyebb ráfogni a figyelmetlenségre, hogy az valami modern divatirányzat, és máris megvan a kibúvó.

Kisfrici és Csöppanna a mesék világában találkoznak. Ott viszont mindenki figyel rájuk. Sok mesét hallanak és meg is élik őket, amit mai nyelven interaktív foglalkozásnak neveznek. Lényeg a lényeg: ez a világ akkora hatással van rájuk, hogy ettől műveltebbekké válnak. Sok olyasmit tanulnak meg, amit csak figyelmes mesélők taníthatnak meg nekik. S aztán ők segítenek magukon. Vagy valaki más varázsolja el őket? Majd megtudja a Kedves Olvasó a mesék olvasása közben.

A tanulság levonását is rájuk bízom, a figyelmesen olvasókra, akiknek nem esik nehezükre, ha valamire koncentrálni és figyelni kell.

Szeretettel ajánlom legújabb könyvemet a kitartóan olvasóknak, akikről bizton tudom, hogy még a mai világban is léteznek valahol. Talán most még csak akkora távolságban, mint kis mesehőseinkhez Meseország.

Eger, 2023. február 4.

Murawski Magdolna

A mese vége

Meseország kapuit akkor már nem őrizte senki. Világgá mentek a sárkányok, beálltak bolondozni olcsó műsorokba, ahol a szereposztás szerint mindig ők voltak, akiken mindenki szórakozott. Gúnyolták őket, nekik pedig esetlen mozgással kellett illegetni magukat a színpadon vagy a TV-stúdióban. Pedig ugyanolyan jól tudták a legújabb divat szerinti táncokat, mint a profi táncosok, de nekik ezt nem volt szabad, még véletlenül se, kimutatni. Ők voltak a sameszek, akiket mindenki csicskázthatott, letegezhetett, elküldhette őket a büfébe kávéért vagy hamburgerért. Egyet kellett nagyon jól tudniuk: bárgyú mosollyal az arcukon mindenre azt felelni: igen, hát hogyné, kérlek alássan, szívesen, máskor is, meg efféléket. Ha ezt betartották, kaptak szerepet a következő héten vagy hónapban is.

Volt, aki elkockázta vagy elkártyázta néhány fejét, s aztán mint rendhagyó sárkány, karriert csinált. Mások beálltak avatárokat vagy képtelenül ostoba figurákat kíséretetni, mert a közönség ezt ette. A rendezők legalább is ezt mondták. Minden interjúban arról volt szó, hogy a közönségnek erre van igénye, s hogy nehogy bárki is változtatni merjen rajta, mert vámpírok serege fogja üldözni egész életén át, de legalább is kirúgják az állásából, méghozzá két lábbal egyszerre. És különben is, mit üti bele az orrát mindenféle civil a Nagy Magas Művészet dolgába, amihez csak a beavatottak értenek?! Így aztán a sok fenyegetés hatására senki nem mert ellentmondani, hanem betanulta az engedelmes behódolás mozdulatait és párszavas szövegeit, amikért buksisimogatás járt, meg jutalomfalatkák. Minek akkor ugrálni? Nem egyszerűbb belesimulni a szürke, arctalan tömegbe, azaz mesehősök egyre hatalmasabb csoportjába?

Meseország úgy kiment a divatból, hogy nem illett emlegetni, sem a környékére menni, mert már tényleg mindenki úgy hitte, hogy ott valóban vámpírok tanyáznak, meg frankensteinek és bűti boszorkányok, akikről még emlékeztek páran, hogy szegény Kukorica Jancsit is jól megkergették anno. Mások azt állították, hogy mindezekon felül ott lakik még a Rézfaszú Bagoly is, akitől aztán jobb lesz nagy okosan távol tartani magukat, különben rájuk ront ő is, meg az éjszaka minden kísértete és rossz szándékú réme, s akkor nem lesz több kellemesen rövid és könnyen betanulható szerep, aminek eljátszásáért újabb simogatást kaphatnak a buksijukra.

A Nagy Magas Művészet környékén aztán akadtak még cifrább dolgok is. Voltak, akiket olyan szorongás gyötört, mi lesz, ha egyszer elveszítik a nézők szimpátiáját és kosárszámra küldözgetett lájkjait, hogy elfogadták a dilibigyókat, amiket az üzemi orvos írt fel nekik, vagy csak úgy megkínálták őket a klotyóban ezekkel a gyors hatású drazsékkel vagy porokkal, amitől aztán még vidámabban járták a sárkányszambát. Ha kellett, akár tviszteltek is, habár ez csak ritkán esett meg, mert a Legokosabb Rendező szerint ez nekik nem állt jól. Ők csak toporogjanak, hajoljanak meg illedelmesen, fújjanak tüzet a szájukon keresztül, sőt újabban világító műszemeket is kellett viselniük. Ez előbb nem tetszett a sárkánylányoknak, de mit tesz a divat? Hozzászoktak, és már ők is ezt igényelték. Később együtt kapkodták be a csodabogyókat, és vígan pörögtek reggelig... csak aztán baj volt az elalvással. Igaz, akkor meg másfajta drazsékot kaptak, amikből egyre többet kellett szedniük, és valahogy megváltozott

tőle a kedélyük. Ingerlékenyekké váltak, gyakran sértegették egymást, meg a civileket is, a külvilág meg úgy tett, mintha ez is rendben volna.

Igen ám, de akkor jöttek a tanulási problémák. A legegyszerűbb szerep se akart a fejükbe menni, csak habogtak, dadogtak, makogtak, amivel megharagították a Nagy Rendezőt, aki méregbe gurult és kirúgással fenyegette meg őket. Hogy majd szerez más, náluk tehetségesebb sárkányokat, akik majd bezzeg...! Igaz, amikor ő is belegondolt, hogyan váltsa valóra ezeket a terveket, maga is meghökkent. Sárkány Öcsik és Sárkány Bátyók már rég idomultak az ő irányelveihez, és inkább maguk közt barátkoztak, hasonlóképpen a sárkánylányok is, akiknek bebeszéltek, hogy az az egyedül uralkodó trend, hát nem merték megszegni az új szabályokat. Nos, hogy is mondjuk, de csak mondjuk ki már... nem volt sárkányszaporulat.

A szereptanulás egyre nehezebben ment. A sárkányok nem tudtak olvasni, tehát a sűgőgépek se tudtak segíteni a bajaikon. Már másfél millió leépült agyú sárkány ténfergett Moziország környékén és kapuin belül, akiknek feltáplálására születtek különféle tervek, de mindet sorra elvetették, mert akkor le kellett volna szoktatni őket a dilibogyókról és a „dobjfelcicám” nevű ébresztőtablettákról. A Nagy Rendező csak fogta a fejét minden próbán és egyik cigarettát szívta a másik után a bemutatókon, de a trenddel ő se mert szembeállni, mert tudta, hogy akik a drázsékat beszállítják, menten kiherélnék vagy egyéb csúfságot követnének el rajta.

Maradt a gond, és mindenki egyre golyósabb lett. Jobb helyeken úgy mondják: kettyós, de hát mindegy is az, ha egyszer olyan megoldhatatlan, mint az egyszeri gordiuszi csomó, meg a Kolumbusz tojása. Moziország tele lett ténfergőkkel, báván maguk elé meredő, bamba alakokkal, akiket már csak egyetlen dolog érdekelt: BOGYÓ!!!! Beszerezni!!! Honnan? Mikor? Mennyit? S aztán kivel bevenni és úgy tenni, mintha rettenetesen boldogok lennének?! Az Öreg Rémmel, aki nekik mindezt jól kieszelte, csak nagyokat kaszált az üzleten, és mit se törődött azzal, hogy ezeknek a nyomorultaknak az egész gázsija rámeleg a drázsékra és porokra. Sőt inkább jókat szórakozott rajtuk.

Azért ne higgyétek, hogy az Öreg Rémmel boldog volt! Hatalmas bástyákkal vette körül a birtokát, ahol lakott, s mindegyikről jókora ágyúk meredtek a bevezető utak felé, úgyhogy aki arrafelé közelített, soha nem tudhatta, nem nézik-e ellenségnek s puffantják le, akár egy vaddisznót a vadászaton. Az Öreg Rémmel azon rettegett, hogy egyszer majd elapadnak a források, amelyek az ő kincseskamráját táplálják, s akkor majd kénytelen lesz kiadni a zsugori módra összeharácsolt kincseiből, nemcsak folyamatosan halmozni őket évtizedeken át. Trezorja már akkora volt, hogy lefelé terjeszkedett, a föld mélye felé. Egyébiránt azt terjesztette magáról, hogy mindenét bankokban tartja, de ő bizony nem bízott meg a saját alkalmazottaiban sem. Olyan gyanakodva méregette őket, hogy hiába hajlongtak előtte, ő azt is csak megjátszásnak vélte. Igaz, közzereplései előtt bekapott egy „Happy” nevű tablettát, nehogy le tudják olvasni az arcáról, mit érez igazából mások iránt. Olyankor békésen dülöngélt, ölelgette a haverokat, még össze is csókolgatta őket, mikor a kamerák be voltak kapcsolva. Arcán szenilis vigyor ült, és csak az abszolút kívülállóknak nem tudták róla, hogy víz helyett mindig egy vizespohár vodkával kínálja meg, nehogy reszketni kezdjen az elvonási tünetektől. Igen, bizony, ő is szenvedélybeteg volt. De hát erről se illett beszélni.

A világ dolgai pedig nem mentek rendben. Mindenki a saját feje után rohant, senki nem hallgatott senkire, és mind úgy gondolták, hogy mindenki más hülye, csak ők nem. Mintha mindnyájan bedrogoztak volna, csak forogtak körbe-körbe a saját gondolataik körül, egyre veszettebb tempóval. Előbb még megtehették egész embertömegek is, hogy kivándoroltak egy másik kontinensre, de az ott lakók nem fogadták őket szívesen, és hát az igazat megvallva ott se volt jobb. Megindultak hát, ki csónakon, ki repülőn, vonaton vagy autóbuszon, hazafelé. Nem távoztak üres kézzel. Annyira azért nem estek a fejükre! Felpakoltak minden létező értéket, műkincseket, pénzt és ingóságokat, meg ismét pénzt, s aztán... utánuk a vízözön!

Egy valaki mégis akadt, aki nem törődött az Öreg Rém, vagy ahogy régiesen nevezték: Redős Rém világával és annak „rendjével”. Volt egy kisfiú, aki világgá ment, mert nem bírta nézni a felnőttek eltévelyedett forgásait, amiről aztán megtanulta, hogy ezt haláltáncnak nevezik ősidők óta. Nos, hát Kisfrici vagy Kisöcsi, ahogy odahaza régebben hívták, elindult, hogy keressen egy boldogabb világot. Ment, mendegélt, egyenesen Meseország iránt, hátha talál még ott valakit, aki segíthet neki, ne legyen olyan boldogtalan ő is, mint a nagyok. Ő viszont nem ténfergett, hanem egyre tempósabban haladt a célja felé, mert biztos érzékkel tudta, melyik a helyes irány. Meg is érkezett hamar Meseország kapujához, amire nagyon rácsodálkozott. Gyanús volt neki, hogy nem őrizte senki, hanem tárva-nyitva állt, a szél szórakozottan lengette oda-vissza a kapu szárnyait. Mintha már nagyon régen nem közlekedett volna rajta keresztül senki, csak a szél. Ő viszont pajkosan játszott vele, elvégre mit is lehetne csinálni Meseországban, mint játszani?!

Kisfrici előbb azért mégis megpróbált bekopogni, hátha valami tévedés van a dologban. De ahogy a ki-s be lengő kapuszárny után nyúlt, Szél Úrfi elkapta a kezét, berántotta, s vitte, vitte már egyenesen Meseország kellős-közepe felé. Kisfrici előbb megijedt kicsit, de olyan finom illatú és selymes érintésű volt a szél, hogy kifejezetten élvezte a röptetést. Már minden ijedelme elmúlt, és valahogy úgy érezte, hogy hazaérkezett. Itt gyönyörű, egészséges fák voltak, magasra nőtt a fű, s köztük, meg a fákon is annyiféle állat futkosott, szorgoskodott, hogy az csuda! Szél Úrfi egyszer csak elrikkantotta magát:

- Meghoztam Kisfricit!

Erre gyülekezni kezdtek az erdei népek, hogy megcsodálják a kis vendéget. De a tréfás kedvű szél nem engedett nekik időt a báméskodásra, hanem csak vitte-vitte Kisfricit könnyű szárnyakon. A céljuk kicsit odébb volt. Most már egészen más volt a táj. Hegyek, völgyek, tavak, források, patakok és folyók szelték át, a távolban még egy vulkán is füstölgött. Aztán még egy, és még több. Gejzírek szöktek a magasba, de nem tudták lefröcskölni Kisfricit, mert Szél Úrfi vigyázott rá. Mindig arrébb szökkent, nagyot libbentett rajta, hogy csak úgy szálltak, hol magasra, hol a föld közelébe süllyedve.

- Tisztára olyan vagy, mint a hullámvasút! – súgta oda neki Kisfrici.
- Inkább a hullámvasút olyan, mint én! – válaszolta Szél Úrfi.
- Az már igaz. Te vagy az öregebb, a hullámvasút csak legújabb kori találmány – ismerte be Kisfrici – Ne haragudj, nem akartalak megsérteni!

- Nem tesz semmit. Tudom, hogy jó a szíved, s hogy helyén az eszed. Csak légy mindig őszinte, akkor mindenki érteni fogja a szavaidat. Nem kell kertelni, később úgyis lehet helyesbíteni, ha valamit eltévesztesz.

Egyszer csak megtorpantak. Szél Úrfi földet ért, Letette Kisfricit egy tisztás közepére, ahol száz- meg százféle virág nyílt. Olyanok, amelyeket azelőtt még sose látott Kisfrici. El is báméskodott egy ideig, és mire felnézett, Szél Úrfi már nem volt sehol. Csak a nagy szélcsend volt furcsa a korábbi száguldozás után. Akkor itt bizonyára lesz valami, s ha itt van, akkor meg kell keresni, mi az. Feltápáskodott, és megindult a rét túlsó fele irányában.

Ott pedig egy házikó állott, előtte üldögélt Nagyonöreg Nagyapó.

- Isten hozott, kislány! Már régóta vártalak.
- S honnan tetszett tudni, hogy jönni fogok?
- Nem nehéz azt tudni. Másképpen fúj a szél. Azelőtt mindig csak távolodott tőlünk, de ma megfordult, és ahogy közeledett, egyre azt súgta, hogy hozza már az én kisunokámat.
- Igazán? Én a te kisunokád vagyok?
- Még nem, de az leszel, mert azzá fogadlak.

Azzal felkelt a padról, kézen fogta Kisfricit, és a házikó felé vezette. De akkor már az ajtóban állott Öreganyó is, aki majdnem olyan öreg volt, mint Nagyonöreg Nagyapó. A házból pedig igen finom illatok terjengtek a tisztás felé.

- Kezét csókolom – köszönt neki illedelmesen Kisfrici.
- Isten hozott, édes kislány – válaszolt Nagyonöreg, aztán lehajolt, felnyalábolta Kisfricit, majd jó nagy cuppanós puszikat nyomott a képére.
- Na, meg Szél Úrfi – tréfálkozott Nagyonöreg Nagyapó. Ugyancsak igyekezett, mert még napszállat előtt meghozta a kisunokánkat.

- Hát valami játszótársat nem hozott veled? – kérdezte Nagyanyó.
- Az bizony könnyen meglehet – válaszolt Kisfrici helyett Nagyonöreg Nagyapó – Olyan gyorsan eltűnt, hogy valószínűleg ő is ugyanarra gondolt, amire te, Mama. – De ne csak szóval tartsd ezt a szegény gyereket, hanem adj neki valamit enni-inni, mert ugyancsak megfáradhatott, megéhezett-megszomjazott.

Nagyanyó már vitte is befelé a házba Kisfricit, csak úgy húzta maga után. Mintha megfiatalodott volna, most nem érezte úgy, hogy fáj a lába, csak ment, ment befelé, egészen egy szépen terített asztalhoz. De nem hagyta, hogy csak úgy, vadember módjára mindjárt odaüljön, hanem előbb friss forrásvízben arcot, kezet kellett mosnia a kislánynak. Utána úgy megvendégelte, hogy azt soha nem felejt el neki Kisfrici. Mert valóban nagyon megéhezett és megszomjazott. Reggel már arra se emlékezett, hogy került ágyba, pedig Nagyanyó bizonyára megfürdette, úgy tette el másnapra. A két kisöreg aztán komoly tanácskozásba fogott, igaz, halkán suttogva, az ágya mellett.

***

Reggel kipihenten ébredt Kisfrici. Nagyonöreg Nagyapót és Nagyanyót nem látta sehol. Már-már azt gondolta, hogy csak álmodta az egészet, de aztán rájött, hogy mégsem. A szoba, a bútorok és még a levegő illata se volt ismerős neki. Felkelt hát, hogy szétnézzen és keressen valakit, aki megmondja neki, hogy került ide, s hogy hol vannak a háziak, akik ilyen szíves vendéglátásban részesítették.

Meg is tudta hamar, mert ahogy kilépett a házból, egy szöske kislányt pillantott meg.

- Szervusz – köszöntötte. – Kisfrici vagyok. Hát téged hogy hívnak?
- Én vagyok Csöppanna – felelte a kislány, aki a porba firkált a házikó előtt.
- Hová lett Nagyonöreg Nagyapó és Nagyanyó? – kérdezte Kisfrici.
- Nem tudom. Én még csak most érkeztem – válaszolta Csöppanna. – Csak nem az övéké ez a ház?
- De igen, azt hiszem. Biztosan nem tudom, mert még mindig olyan, mintha álmodnék – gondolkodott el Kisfrici.

Nagyanyó azonban nem hagyott nekik sok időt a töprengésre. Csak jött fűgén a tisztáson keresztül, a karján kosarat hozott, s az tele volt mindenféle erdei bogyóval, a tetején rengeteg gyönyörű, egészséges szamóccával. Még ránézni is öröm volt. Egy kisebb fonott szatyorból erdei gombák feje kandikált ki, csupa étvágygerjesztő dolog.

- Na, futás, mosakodjatok meg gyorsan! – sürgette a gyerekeket. Már meleg van, mehettek a patakra is.

Több se kellett a két apróságnak! Uccu neki, futásnak eredtek, egyenesen oda, ahonnan a patak csobogását hallották. De nemcsak mosdottak, hanem beleugrottak és egy darabig fröcskölték egymásra a hideg vizet. Aztán csuromvizesen futottak hazáig. Mármint Nagyanyóhoz, aki tiszta ruhával várta őket.

- Máskor azért vessétek le a ruhátokat, ha fürödni akartok! – korholta őket szelíden. – A végén még megfáztok nekem...

De nem volt sok ideje a zsörtölődésre. A gyerekek már kint is voltak a konyhában, asztalnál ültek és várakozóan néztek Nagyanyóra. Ő pedig tudta a regulát. Sokféle finomsággal kínálta őket, köztük az erdei bogyókkal, amihez fogható még soha életükben nem ettek az apróságok.

- Tessék mondani, hol van Nagyonöreg Nagyapó? – kérdezte váratlanul Kisfrici.
- Éppen az érdeketekben jár-kelek – válaszolta Nagyanyó. – Ellátogatott a pásztorokhoz, hogy friss sajtot és tejet hozzon nektek. Meg ami még odafent terem a hegyen.
- És azt honnan tudta a Nagyapó, hogy én is jönni fogok? – cserfeskedett Csöppanna.

De Nagyanyó csak nagy titokzatosan mosolygott.

- Majd megtanuljátok, mi mindent tud a vén Hegyi Király.
- Hát ő a Hegyi Király? – kiáltottak fel egyszerre a gyerekek.
- No, hát ezt nem kellett volna elmondanom – komolyodott el Nagyanyó. – Ti csak hívjátok továbbra is Nagyonöreg Nagyapónak. A titkait mindenki csak maga mondhatja el. Ha akarja...
- Úgy, hát ez akkor titok? – tudakolta Csöppanna.
- Na, most már tényleg ne üsd bele az orrod! – intette le Kisfrici. – A titkok komoly dolgok. Azt hiszem, mi is titkos küldetésben vagyunk itt.

Kisfrici nem beszélt többet, csak oldalba bökte Csöppannát a könyökével, ő pedig megértette, hogy valóban komoly dolgokról van szó, s hogy időbe telik, amíg mindent megtudnak és eltanulnak ettől a két csupaszív öregtől, akik épp olyanok, mint amelyenkről minden rendes gyerek álmodik. Olyan gyerekek, akik vágnak az emberi kapcsolatokra, s nem érik be pár nyomogatható készülékkel, ami ráadásul el is butítja őket.

Nagyanyó is elérte a titkos gondolatokat, és csendesen megszólalt:

- Itt bizony nincsenek nyomogatható készülékek. Kütyük, vagy hogy is mondjátok ti ott, ahonnan jöttetek?...
- Igen, bár hivatalos nevük okostelefon, meg okoseszközök. Nekem is van itt a zsebemben egy. Meg tetszik nézni?

És már nyúlt is utána, hogy elővegye, de nem találta sehol. Megütközve nézett Nagyanyóra.

- No, csak ne keresd sehol, kisunokám! Nálunk ilyesmi nincs. Meseországban tilos a használatuk. Szél Úrfi gondoskodott róla, hogy idejében elhagyd valahol útközben.

Kisöcsi nem tiltakozott, mert már kezdett átállni azokra a frekvenciákra, amelyek Meseországot jellemezték. Ő is nyugodt volt, mint a két kisöreg, meg a táj, amelyben annyira otthonosan érezte magát. Kérdően nézett Csöppannára, de ő most másfelé figyelt. Szép, színes lepkéket látott a rét fölött röpködni, és szívesen kergetőzött volna ő is odakint. Meg is kérdezte Nagyanyót:

- Szabad futkosni odakint egy kicsit?
- Hát persze – felelte Nagyanyó. – Csak ne kóboroljatok el messzire! Még nem ismeritek a vidéket, el találtok tévedni.

Több se kellett a két jóllakott gyereknek, már futottak is. Még a reggelit is elfelejtették megköszönni. Nagyanyó nem bánta. Mosolyogva nézett utánuk. Igaz, tudta azt is, hogy nem maradnak őrizetlenül. Már minden vadállat és növény őket várta, s ha kell, ők maguk terelgetik vagy vezetgetik őket haza, ha kell.

Lepkét egyet se fogtak, mert Meseországban azt se lehet. A Hegy Szelleme megsúgta nekik, hogy az állatok nem azért vannak, hogy ők összefogdossák és tönkretegyék őket. A kapukon kívül lehet, hogy van ilyen, de ezen a vidéken nincsen. Kóboroltak, futkostak hát, míg végül elértek a rét túlsó végére. Ott megláttak egy fűben heverésző őzgidát. Az édesanyja nem volt sehol.

- Szegényke! Vigyük haza! Nagyanyó és Nagyönöreg Nagyapó nem fognak haragudni érte – sóhajtozott Csöppanna.

Ám ekkor nagyot mordult a hegy. Jobban mondva a Hegy Szelleme:

- Az őzgidát nem szabad hazavinni! Az ő helyük itt van, a magas fűben, ahol elrejtőzhetnek és megvárhatják, amíg megjön az anyukájuk. Nekik itt jó. Megcsodálhatjátok őket, de nem szabad ijesztgetni meg elcipelni őket. Hagyjátok hát békében!

De akkor már ismét ott termett Szél Úrfi. Felkapta a két gyereket, és meglovagoltatta őket a hátán. Olyan mulatságos volt, hogy hamar elfelejtették az iménti riadalmat. A leckét viszont megtanulták. Többé nem bántották a meselényeket, ahogy hirtelenjében elnevezték őket. Szél Úrfi egy forrás mellett tette le őket. Belefújt a vízbe, megbodrozta a tetejét, hullámokat kavart benne, aztán rá is fröcskölt párszor Kisöcsire meg Csöppannára. A gyerekek kacarászva fogadták az incselkedést, amit azért egyben figyelmeztetésnek is vettek. Mármost hogy mindig emlékezzenek a Hegy Szellemének tanítására.

Szél Úrfi aztán sétálni kísérte a gyerekeket. Mindig körülöttük forgott, bolondozott. Belekapott a hajukba, felkapta Csöppanna szoknyáját, folyton kavargatta a levegőt. Ez a mozgás egyúttal az irányt is mutatta. A két kis tanonc szinte észre se vette, mit művel velük, csak követték, mert másként nem is tehettek. Csöppanna azért mégis megtorpant egy pillanatra.

- Mondd, Szél Úrfi, nincsenek errefelé emberek? – kérdezte hirtelen.

A válasz egy gyöngé sóhaj volt:

- Már nincsenek. A legtöbben odahaza ülnek és gombokat nyomogatnak. Nem mernek álmodozni, fantáziálni, Meseországba ellátogatni, mint most ti tettétek. Azt mondják, a mese meghalt, vele a nagy meseírók is, és hogy az efféle ósdi dolgokra nincsen már szükségük.
- Akkor azért volt tárva-nyitva a kapu, ugye? – kapta fel a fejét Kisöcsi.
- Nos, hát igen – fújt egyet lemondóan Szél Úrfi. – Senki nem kér bebocsátást, és a sárkányainkat is elcsábították, hogy álljanak be hozzájuk mutatványosnak.
- És akkor nem vagytok veszélyben? – faggatózott tovább Kisöcsi. – Itt annyi természeti szépség van, hogy arra figyelhetek a nagy környezetpusztító cégek.
- Ők nem jöhetnek ide – folytatta Szél Úrfi. – Amint megjelenik itt egy rosszakaró, harácsoló ember, a kapu rögtön bezáródik előtte. Soha nem teheti be ide más a lábát, mint akinek a Hegyek Királya ezt engedélyezi.
- Akkor mi most kivételezett helyzetben vagyunk, ugye? – büszkélkedett Csöppanna.
- Valahogy úgy – hagyta rá Szél Úrfi, aki egyáltalán nem lelkesedett a témáért.

- És a Hegyek Királya az Nagyonöreg Nagyapó? – kérdezősködött mégis Kisöcsi.
- Erről nem beszélünk – fújt rá kissé ingerülten Szél Úrfi. S akkor megint felkapta őket és már vitte is őket valahová, ahol selymes volt a fű, és minden növény, állat, sőt még a por és az itt-ott kimagasló sziklák is olyan egészségesnek tűntek, hogy öröm volt rájuk nézni.

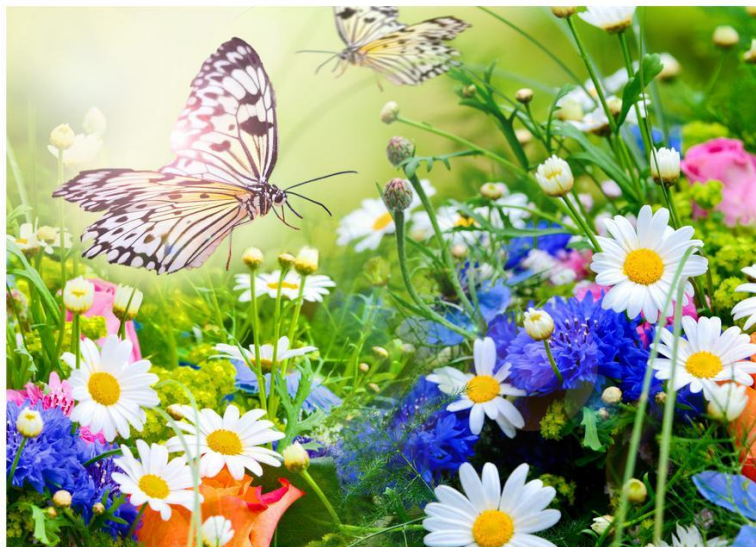
Mikor megérkeztek a kiválasztott helyre, letette őket, alájuk simította a fűvet, feléjük hajlította az ágakat és a virágokat, hogy azok is susogni kezdtek.

- Na, hoztam nektek két kis tanulót, akiknek már nagyon régen nem mesélt senki – szólt, s azzal egy szempillantás alatt eltűnt.

Mire a gyerekek észbe kaptak, Szél Úrfi nem volt sehol. Olyan szélcsend támadt, hogy minden nesz felerősödött. Még a hangyák futkosását is hallották a fű közt, sőt a fű növekedését is, ahogy hersegetve fúrta magát felfelé egyre magasabbra a föld alól. A virágok illatüzeneteit is egy-egy halk nesz kísérte. Szólt hozzájuk a víz, amely kissé távolabb folydogált és egy tavacska felé igyekezett.

- Mondd, és mi most már soha nem megyünk haza innen? – kérdezte kissé sírósan Csöppanna.
- Nem tudom – horgasztotta le a fejét Kisöcsi. – Azt még nem közölték velünk. Igaz, én magam indultam neki, hogy valami szórakoztatóbb helyet keressek a világban, mint amiben éltem, de hogy végleg elmaradjak a szüleimtől, arra sose gondoltam.

A meleg egyre bágyasztóbb volt. A gyerekek elhallgattak, egyre laposabbakat pislogtak, végül elaludtak. Egy galagonyafa fölébük hajtotta virágos ágait, úgy védte őket a túl erős napsugaraktól. A virágok közt méhek dongtak, a fűben bogarak mászkáltak, a köveken zöld gyíkok sütkéreztek, minden egy zsongító zene volt, ami megnyugtatta a gyerekek előbb még kissé nyugtalan szívét. Álomba ringatta, és az álom szárnyán egészen távoli vidékre vitte őket.

Csöppanna álma

„Éltem valahol, laktam valahol, de most valahogy nem emlékszem rá, merre is volt az a föld, ahonnan elszármaztam”, dűnnyögte magában a kisleány, akire varázsos álmot bocsátott a Hegyi Tündér. Ringatta, dédelgette és olyan balzsamos illatot fújt rá, hogy Csöppanna orrocskája egyfolytában járt és mozgott, akár a sünikéé, ha tejet szimatol valahol kiteve a kertben.

Csöppanna nem friss tejillatot érzett, hanem valami egészen másat, amiről nem tudta volna megmondani, mi az, de roppant kellemes érzet volt, ami elzsongította. A tagjai nehezek voltak, moccanni se tudott, csak hagyta ringatni és vitetni magát valami távoli hely felé, ahol még soha életében nem járt. Igaz, kicsi élete olyan rövid volt még, hogy nem sok tapasztalás rejlett mögötte, de azért egy kisleánynak is lehetnek kusza emlékei, rövid történetkéi, amelyeket alkalomadtán elmesélhet másoknak. Persze nem akárhol, mert ha ismét odahaza járna, ahonnet indult, valószínűleg nem sokan figyelnének rá, és akik igen, azok se túl sokáig. Élnék tovább gombnyomogató életüket, elmerülve egy olyan világban, ami voltaképpen nincs is, csak a vén Redős Rém tervelte ki számukra. Azt se másért, minthogy elterelje a figyelmüket azokról a lényeges dolgokról, amikről ő elvárta, hogy soha ne ártsák bele magukat.

No, de hát hagyjuk is a vén gnómot, akinek ti is neveznétek, ha valaha szembetalálkoznátok vele! Inkább figyeljük, merre kalandozott el Csöppanna álmában, amelyről ő azt se tudta, hogy nem valóság, csak egy szép káprázat. Ő bizony úgy élte meg, mint egy valódi utazást, mint mikor a vonat zötykölődik velünk, és mi átadjuk magunkat az ütemes ringatózásnak. Nem a zakatolást érezzük, hanem a kellemes fáradtságot. Egy bódító érzést, amely áthatja egész lényünket, és mi hagyjuk, mert nem tehetünk mást. Ezt diktálja a fáradtság és a pihenni vágyás.

Csöppanna álmában egy szép kertben járt, Falak vették körül, magas kőfalak, mint a régi házakban, ahol gondos kezek sokféle szép virágot és fát ültettek egykor. A kertész azonban elment valahová, és a növényzet olyanná változott, akár a dzsungel. Valahogy mégis rend uralkodott benne. A gondosan telepített növények tudták a regulát, és nem rendetlenül nőttek tovább, hanem szép, szabályos rendben. Ez volt a Csodák Kertje. Ide álmodta magát Csöppanna, aki épp csak elkerült a Vén Hegyi Király házából egy másik csodás helyre. Kisfrici is mellette aludt, de ő máshol járt álmában. Mintha nem is tudtak volna egymásról, pedig nem véletlenül szemelték ki őket erre az utazásra. No, meg az álom-varázslatra, amiben részük volt.

Csak folytatódott a varázslat, az illatos utazás az álom szárnyán, amely csak ringatta, ringatta a gyerekeket, ahogyan korai gyermekségük idején. Akkor, amikor az édesanyjuk még minden gondolatával és gesztusával velük volt, velük együtt lélegzett, látott, érzett és tapasztalt meg valamit. Aztán az a bűvös állapot hirtelen megszakadt. Minden reggel rohanni kellett valahová, és Csöppanna hiába sírt, hogy maradjanak az otthonuk biztonságos rejtekében, az édesanyja nem hallgatott többé rá. Nem hallgathatott, mert olyan világban éltek, amely elvárta tőlük a minden reggeli rohanást. Meg zötykölődést különféle járműveken, amelyeknek még a szagát is utálta minden kisgyerek. Álmosan pislogva néztek ki a világba, amely számukra kellemetlen ingereket hordozott, fáztak is sokszor, mert kialvatlanok voltak, és már előre féltek a pillanattól, amikor el kell engedniük az édesanyjuk kezét.

Az apróságok már csak ilyenek. Ragaszkodnak a megszokott dolgokhoz és a szeretett személyekhez. Ám ha kényszerítik őket, hogy elszakadjanak tőlük, gyakran dacosakká válnak és nehezen kezelhetővé. Mert a felnőttek nem veszik maguknak a fáradságot, hogy elmagyarázzák nekik, miről van szó, csak viszik, utaztatják és zötyköltetik meg összezsúfolják őket különféle járművekbe, amelyeket előbb utálnak, majd megszoknak és elviselnek valahogy. De az elválás emléke megmarad, még akkor is, ha nekik nem marad, csak pár emlékfoszlány. Emlékmorzsák, amelyek előtörnek a tudatuk mélyéről, ha hasonló helyzetbe kerülnek utóbb.

Csöppanna azonban most nem volt kénytelen újra átélni ezeket a korai emlékeket, hanem álmában a Csodák Kertjében sétálgatott. Sorra nézte az összes növényt, és amikor megsimogatta a fű a kezét vagy a lábcskáját, hát kedves mosollyal az arcán visszasimogatta. Ő legalább így érezte. Megszagolta a virágokat, amelyek ettől még illatosabbak lettek. Megölelgette a fák törzsét, amelyek hozzá képest valóságos óriásoknak tűntek. Voltak ott persze olyan fák is, amelyeknek törzse kissé hajlott volt, s valóságos fellépőt kínáltak Csöppanna számára, hogy felmásszon rájuk és kissé magasabbról is megszemlélje a gyönyörű kertet.

Ahogy haladt fölfelé az egyik ilyen görnyedt fa törzsén, hirtelen megtorpant. Cinegefészket talált, s abból tíz kis éhes csőr tátogott bele nagy hangosan csipogva a világba. Nem tudhatták, hogy ezúttal nem az anyukájuk közeleg valami ízletes kukacokkal a csőrében, hanem csak egy kíváncsi kislány, aki ugyancsak meghökkent ettől a látványtól. Az apró fiókák csak csipogtak nagy hangosan, követelve az újabb fogást az ebédjükből, Csöppanna meg rájuk csodálkozott és mozdulatlanra dermedt a látványtól.

Óvatosan lelépelt a fáról, nehogy elriassza a közelgő cinegeszülőket, mert azt még álmában is tudta, hogy nem is egy, hanem hamarosan két felnőtt madárka fog riadtan tiltakozni a jelenléte ellen. S hogy igazuk is lesz, mert ő most itt idegen betolakodónak számít. Semmi keresnivalója nincsen a madárfészkek közelében, ott csak zavarná egy család életét.

Ment hát tovább, bandukolt és nézgelődött. Figyelte, hogyan gyűjtik a vadméhek a mézet, hogyan dörögnek a hatalmas potrohú poszméhek, amikor belebújnak egy-egy tátikavirág

belsejébe. Akkor még nem tudta, hogy nem zsörtölődnek, hanem nektárt gyűjtenek onnan, és a dörögésük rezgéseivel segítségével rázzák le a virágport, hogy aztán elvigyék gyűjtőhelyük felé, immáron sárgára változott fekete lábaikon, a szőreikre ragasztva a mennyei finomságot. Csöppanna csak hallgatta őket, és ezt is kellemesnek találta, ezt a brummogó hangot, amely betöltötte a kertnek azt a zugát, ahol a nagy potrohos rovar szedegetett.

Látott még sokféle madarat, amelyek szorgosan tisztogatták a fákat, bokrokat és a kisebb növényeket. A cinegét is, amelyeknek fiókáit majdnem megriasztotta az imént. Voltak rigók és vörösbegyek, erdei pintyek, zöldikék meg lappantyúk. Pirókok, hajnalmadarak, csízek, sármányok, kékbegyek és kerti rozsdafarkúak. Ha mindet egymás mellé ültetnénk egy fényképész elé, igen változatos és színes képet mutatnának.

Aztán Csöppannának mégis kedve támadt, hogy egy másik fára is felmásszon. A kerítés ott kissé alacsonyabb volt, mintha valaki vagy valakik szándékosan bontották volna meg a felső kősort, hogy ott ki- s bejárhassanak. Hát ahogy mászott felfelé a fára, egyszer csak megcsúszott a lába, az egyik lábáról lerepült a szandálja, egyenesen át a kerítésen, ő meg visszacsusszant a fa törzsén és lehuppant a fűbe. De érdekes módon nem ütötte meg túlságosan magát, csak egy tompa puffanást hallott, majd egy kisebb nyomást érzett, aztán a fű selymességét. Akkor egy nagyot rúgott a levegőbe és felébredt.

Riadtan nézett körül, és sírásra húzódott a szája. Most hogy fogja visszaszerezni a másik szandálját, ami átrepült a kerítésen? Ahogy sírdogált, megébredt mellette Kisfrici is, aki persze végig ott volt, és ő is szundikált egyet a tikkasztó nyári melegben.

- Neked meg mi bajod van? – kérdezte kissé nyersen Kisfrici.
- Elvesztettem az egyik szandálomat! – hüppögött Csöppanna.
- Melyiket? És hol? – kérdezte ismét Kisfrici.
- Nem tudom, egyszer csak leestem a fáról és közben átrepült a falon a szandálom – böngött Csöppanna.
- Hát azt kötve hiszem – zsörtölődött Kisfrici, aki nem volt a legjobb kedvében, amiért felverték a legjobb álmából. – Nézz csak oda! Mind a két lábadon van szandál.

- Jé, tényleg! – örült meg Csöppanna. – Ez meg hogy lehet?
- Csak úgy, hogy álmodtad az egészet – szaladt fülig Kisfrici szája. – Itt nincsen semmiféle fal, és erre a fára, ami alatt elaludtunk, nemigen tudnál felmászni. Nézd csak meg, milyen magas!

Csöppanna felnézett az öreg tölgyre, ami alatt sziesztáltak egy kicsit, aztán megint a lábára, a megkerült szandáljára, és elnevette magát. Kisfrici, amint meghallotta Csöppanna szépen csengő kacagását, menten jobb kedvre derült, és vele nevetett. Csak úgy összenéztek, majd hanyatt dobták magukat és a fűben hemperegve kacagtak a világ legjobb hangulatában.

Nem sokáig szórakozhattak azonban a hirtelen elröppent álmon, mert a nagy nevetésre ott termett Szél Úrfi és jól meglegyezgette az arcukat egy kis enyhítő fuvallattal. S aztán már vitte, vitte is őket tovább, hiszen ez volt a dolga a rábízott két gyerekkel. A nagy derűtségben Kisfricinek ideje se maradt rá, hogy elmesélje, ő miféle álmot látott az öreg tölgy alatt. De nem is kellett. A két gyerek élvezte az utazás könnyűségét, amely valósággal súlytalanná tette őket, és szerencsére messzire fújta az aggodalmaikat is, hogy legalább egyelőre nem térhetnek haza abba a nagy, elidegenedett városba, ahonnan errefelé terelte őket a jósorsuk. Csak vitte, vitte őket, a gyermekbánatot meg messzire fújta el egyetlen nagy szusszanással. Úgy, hogy többé ne bánthassa őket, neki pedig ne piszkolja az útiköpenyét, amelybe gondosan beleburkolta a gyermekeket, mert ezúttal magasabbra készült emelni őket. Olyan magasra, ahonnan valóban jó messzire láthatnak el.

Utazás Szél Úrfi hátán

Szél Úrfi nem sokat teketóriázott, hanem csak vitte, vitte a két meglepődött gyereket, amerre a bolondos jókedve diktálta. Elszálltak egy tavacska fölött, amelyen vidám kis vitorlás csónak lebegett. Nem volt kikötve, mégis stabilan állt a stég mellett, mintha azt akarná mondani: olyan jókedvű utasokra várok, akik viszonzják a mosolyomat. S valóban, aki alaposabban szemügyre vette, máris meglátta, hogy úgy a csónaktest, mint a fehér vitorla széles mosollyal tekintett ki a nagyvilágba, vagy legalább annak egy kicsiny szegletére, ahol állott a parányi vízijármű.

Fölötte a magasban fecskék cikáztak. Ők is élvezték azt a lendületet, amit Szél Úrfi adott nekik, ahogy pufókra felfújta az arcát és nagyokat szuszogva röptetett mindent és mindenkit, aki csak az útjába akadt. A partról egy homokozó kislány figyelte őket, de aztán befogta a szemét és a fülét is, mert a bolondos szélben csak úgy kavargott körülötte a homok. A vízből időnként felbukkant egy-egy csillogó pikkelyekkel borított hal, a túlparton pedig természetes fa hajladoxott, ő is Szél Úrfi ritmusára. Minden mozgott és táncolt, ahogy a szél diktálta nekik, de ők nem bánták. Az egész táj egy ünneplő, táncos forгатaggá változott. Szél Úrfinak most nem volt kedve vihart kavarni, mert vigyázott Kisfricire és Csöppannára, akiket a gondjaira bíztak.

Hallom, már megint azt kérdezitek, ugyan ki bízta rá őket, de hiszen úgyis tudjátok, hogy a Vén Hegyi Király uralkodott arrafelé, amerre ők jártak. Vagy ha úgy jobban tetszik: Nagyonöreg Nagypó és élete párja, Nagyonöreg Nagyanyó, akik még vénségükben is olyanok voltak, mint két jószágos öreg tündér.

„Hogy akkor miért nem volt szárnyuk, mint minden rendes tündérnek?“, kérdeitek. Lehet, hogy volt nekik, de nem mindig használták. Most gondoljátok el: nem akadályozta volna őket a munkájukban, ha mondjuk gombát vagy erdei bogyókat gyűjtöttek, vagy tiszta forrásvizet akartak meríteni a közelben? De bizony. A szárnyak csak a levegőben hasznosak, a földön, van, aki maga tán húzza, akár az albatroszok, amikor pihenni szállnak le egy-egy hajóra nagyon viharos időben. Ami a levegőben elegánssá teszi a röptüket, az a földön vagy egy hajó fedélzetén legfeljebb mulattatja az embereket. Már ha gonoszkodó kedvükben találják őket, nem gondoljátok?

Ment, haladt, azaz szállt a kis csapat Szél Úrfi gondjaira bízva, amikor egyszer csak megláttak odalent egy embert, aki bő köpönyegébe burkolózva próbált haladni szél ellenében. Hogy az meg mi? Hát a széllal szemben haladni, mert éppen arra volt dolga szegénynek. Szegény bizony, hiába faggatóztok egyébről. Látható, hogy fázósan húzza össze magán a köpönyét, és a kalapjára is vigyáznia kell, nehogy elsodródjon tőle messzire. Akkor aztán futhatna utána, a feje meg jól átfázna.

Csöppanna meg is kérdezte Szél Úrfitól:

-Nem lassítanál egy kicsit, hogy az a fázó ember ne botladozzon annyit?

-Nem én! – vágta rá Szél Úrfi, jókorát süvöltve, és még erősebbeket fújva.

-De miért nem? – döbönt meg Csöppanna. – Csak nekünk akarsz segíteni, másoknak meg nem? Hát miféle szél vagy te, ha nem szánod meg embertársainkat?

-Csak azért nem, mert az nem ember, hanem az idősebbik fivérem – fújt egyet Szél Úrfi nagy mérgesen.

-Annál inkább – dohogott most már Kisfrici is. – A testvéredre még jobban tekintettel kellene lenned.

-Én ugyan nem! – mordult most már még hangosabbat Szél Úrfi. – Ő tudja, mit akar, és hogy hová igyekszik. Nem szabad vele kikötni, mert ő a leghatalmasabb a testvéreim között, különben még engem is jól megtépázna. Az Ő neve Boreas, a jeges északi szél. Jobb széles ívben kikerülni. Ő nemhogy nem fázik, hanem másokat fázít meg a jeges leheletével.

A gyerekek hát nem faggatták tovább Szél Úrfit, aki kissé magasabbra emelkedett velük, hogy kikerülje az odalent mérgelődő bátyját. Messze elmaradt már mögöttük az idilli táj a kis tóval, rajta a parányi vitorlással és a homokozó kisfiúval meg a cikázó fecskékkel. Igyekezniük kellett, hogy még aznap eljussanak Meseországban egy távolabbi sarkába, ahová elküldték őket. Nem másért, hanem hogy megtanuljanak valami nagyon fontosat erről a távoli, de oly kedves világról, ahol még vannak mesék, és vannak népek, amelyek várják és szeretik, igénylik, hogy valaki úgy tudjon mesélni nekik, mint apró gyermekkorukban.

A nagy sietségben aztán valóban elmaradt alattuk és mögöttük a dühöngő Boreas, aki későn vette észre a kisöccsét és utasait, így már csak egy jeges fuvallatot küldhetett utánuk. Igaz, az se ért célba, mert Szél Úrfi rúgott egyet, amitől a jeges légáramlat visszapattant a talpáról, és akár a bumeráng, jól orron ütötte Boreast.

Lett is erre nagy dühös fújás meg csapkodás, csak úgy bömbölt mérgében a zord kedvű Boreas. Felkavarta a tengert, annak a mélyéről a felszínre kavarodtak fel a halak és a tengeri iszap, úgyhogy csúnya munkát végzett a nagy dühöngő északi szél. A szép zöld víz szürkére és feketére változott, alig lehetett ráismerni. Akárha egy pocsolót kavart volna fel, olyan csúnya lett a víz, tisztára gusztustalanná változott. Kisfrici és Csöppanna azonban nem láttak belőle semmit, mert a pajkos Szél Úrfi már hetedhét országon is túl járt velük.

Ugye, szeretnétek tudni, hová igyekezett annyira, és miféle kalandok várták őt és a két gyereket aznap délután? Hát majd időben megtudjátok azt is, ha rendesen viselitek magatokat, nem pedig úgy, mint a dühös és jeges északi szél.

Habár ijesztő volt, ahogyan Boreas utánuk eredt, könnyű szárnyú és röptű kisöccse jó messzire iramodott előle. A bátyja ugyan erősebb volt nála, de Szél Úrfi tudta a módját, hogy kell kicselezni, ha nem akar összetűzésbe keveredni vele. A két gyerek előbb csak nézelődött, mi minden haladt el alattuk, de aztán olyan magasra emelkedtek, hogy még a legnagyobb tereptárgyak is aprócska pontokká változtak. Jobban mondva úgy tűntek, mintha összezsugorodtak volna. Az emberek meg, akár a hangyák, vagy még akkorák sem, olyan kicsinyeknek látszottak. Elálmosodott hát Kisfrici és Csöppanna, s aztán már semmit nem láttak azokból a tájból, amelyek alattuk rohantak el.

Igazatok van. Nem a tájak rohantak, hanem Szél Úrfi szaporázta a lépéseit, nehogy a gyerekek megfázzanak abban a nagy magasságban. Az álmat is ő bocsátotta rájuk egy jókora fújással, nehogy megszédüljenek és akkor le kelljen szállnia idő előtt velük.

Most ugye, azt is tudni szeretnétek, hogy ha Meseországban minden olyan szép és idilli volt, mit keresett ott a vad természetű Boreas, aki kimondottan abban lelte örömét, hogyha kínozhatta az embereket és az állatokat, de még a mező virágait is. Tudjátok, minden mesében vannak jó szereplők is, meg egészen rosszak, utálatosak is. Vagy még nem hallottatok a gonosz boszorkányról, a Vasorrú bábáról, a keménykedő óriásokról, esetleg a hétfejű sárkányokról?

Úgy van, ennek a mesének az elején is említettem őket. Igaz, nem túl szépen, mivel azok a sárkányok már elhagyták Meseországot és elszegődtek cirkuszi mutatványosnak. Ők máshogyan voltak utálatosak. Azzal, hogy megtagadták valódi énjüket és valami pojácaszerepben próbáltak érvényesülni. Olyasmit alakítottak, ami nem kedves kacajokat

váltott ki a közönségből, különösen a gyerekekből, hanem gúnyos nevetéseket, vihogásokat, sőt csúfondáros röhögéseket is. Nos, hát a mesékben rossz természetű szereplőknek is kell lenniük, ezért keveredett Boreas is Meseország kies tájai fölé. Ment is aztán, hogy kidühöngje magát valahol, egy olyan helyen, ami az ő valódi terrénuma volt: a nagy világtengerre, amit óceánnak is nevezünk.

Tud ő nagy kavarodást kelteni, még a tenger fenekén is, ahogyan felkorbácsolja az óriási hullámokat, hogy mindjárt úgy tűnik, mindent elpusztít maga körül, talán még az emberek által épített jókora világítótornyokat is. No, ne féljeteK, nem olyan könnyű azt ledönteni, amit gondos mérnökök olyan erőre terveznek, hogy még a Boreas által felkorbácsolt, toronymagasságú hullámok se tudjanak kárt tenni bennük! Igaz, nem lehet kellemes vihar idején toronyőrnek lenni és éppen ügyelet idején várni, hogy elcsituljon a vihar, mert addig azok se látnak semmit a kavargó vízen meg a sötét fellegeken kívül, amíg Boreas ki nem adta minden dühét, akik odabentről figyelik az elemek harcát.

De ezt már tényleg nem magyarázom el töviről-hegyire, mert akkor soha nem érünk a mese végére, és ti nem tudjátok meg, hová igyekezett annyira Szél Úrfi Kisfricivel és Csöppannával. Úgy iszkolt, hogy utána is csak a felkavart porfelhőket lehetett látni, őt magát nem. Még a nappal is incselkedett egy kicsit, felhőket sodorva az orra elé. Igaz, nem sokáig, mert ő nem olyan dühöngő kedvű szél volt, mint a bátyja, hanem csak enyhe fuvallatnak számított hozzá képest.

Az se túl szép, amikor a szél és a nap huzakodnak egymással, mert a nap is tud ezt-azt csinálni, hogy visszavágyjon az őt ért sértésekért. Mondjuk, túl erősen talál sütni, hogy majd elolvasztja azoknak a bőrét vagy a ruháját, akik nem tartanak tisztas távolságot vele. Vagy elolvasztja a felhőket, amelyekbe bele akar burkolózni a vele incselkedő, komisz alak, mint néha a különféle szelek. S ha ők nem férnek össze rendesen egymással, akkor az utazók látják kárát, akiket

egyfelől a gonoszkodó, hideg szél kínoz, másrészt a nap sugarai égetik a hátát vagy a feje tetejét.

Valahogy így:

Kisfrici és Csöppanna most nem voltak kitéve ilyesminek. Szél Úrfi gondosan vigyázott rájuk, ők meg békésen aludtak, ahogy ringatta őket utazás közben. Úgy érezték, mintha egy szép vitorlás hajó vitte és ringatta volna őket egy békésen hullámzó víz tetején. No, hát ennyit tesz, ha van, aki vigyázzon az álmunkra.

Nagyanyó dunnája

Kisfrici és Csöppanna arra ébredtek, hogy megint Nagyonöreg Nagyapó és Nagyonöreg Nagyanyó házában vannak. Csak egymásra néztek és nem értettek semmit. Egy darabig még beszélgettek, mielőtt kikászálódtak volna a jó meleg dunnák alól, amelyek jótékonyan beburkolták őket.

Nem tudták, hogy Nagyanyó alaposan megszidta Szél Úrfit, aki késő este hozta csak meg a gyerekeket. Bár a vidám kedvű szél jól beburkolta őket a köpönyegébe, Nagyanyó mégis gyanakodott, hogy nem lehettek valami fényes védelem alatt, hiszen mindkettőnek jéghideg volt keze-lába. Kaptak ugyan egy jó forró fürdőt, utána meg jó meleg csipketeát, de a kicsiknek fogalma se volt, hol vannak vagy hogyan kerültek oda, mert csak álmosan dülöngéltek Nagyanyó karjaiban, aki alaposan végigdörzsölte őket egy jó erős szivaccsal. Nos, hát ennek a kezelésnek a hatására lettek még álmosabbak, hogy valósággal belezuhantak az ágyukba, ahová Nagyonöreg Nagyanyó egyesével elcipelte őket. Nagyapó is csak a fejét csóválta, és másnap reggelre visszarendelte Szél Úrfit, hogy alaposan kifaggassa erről a nagyobb kiruccanásról, de most aztán mars aludni neki is, mielőtt összevonná a szemöldökét a jó öreg Hegyi Király!

Szél Úrfi inalt is, bár nemigen értette ezeket a számára zordnak tűnő hangokat. Ő híven teljesítette a Nagy Hegyi Király parancsát, és elszállította a két gyereket Meseország túlsó végébe. Ha már ez is baj, akkor nem tudja, hogyan tegye jóvá a dolgot. Lógott az orra, és igyekezett minél kisebb port kavarni maga alatt, nehogy másnap emiatt is szidást kapjon. Ő is megpihent a saját várában, amelyet csak Szélfútta Helynek nevezett mindenki, aki látta. De azt azért sejthetitek, hogy nem sok emberfia járt a Szélfútta Hely környékén, mert féltette az irháját. Néha olyan nehéz volt haladni az erős szélben, hogy inkább elkerülték Szél Úrfi várát.

Kisfrici és Csöppanna mit se tudtak erről a tegnap esti házi patvarból, mert ők rég az igazak álmát aludták. Késő reggel tértek magukhoz a nagy fáradtság után, és amikor már elégük lett a meleg ágyból, hát előkászálódtak, hogy megkeressék Nagyonöreg Nagyanyót, akitől valami

finom reggelit reméltek. Olyasmit, mint amelyet először kaptak tőle, mindjárt a megérkezésük után Meseországba.

De Nagyanyó nem volt sehol. Csupán a konyhából terjengő illatok árulkodtak róla, hogy nemrégén még itt járt. Szépen meg volt terítve az asztal kettejük számára, a bögréjükben finom tejeskávé illatozott, hogy csak úgy vonzotta oda őket, akár a mágnes.

Csöppanna azonban észbe kapott. Mikor Kisfrici már az egyik széken ült, rászólt, hogy előbb tessék szépen megmosakodni, anélkül nem illik asztalhoz ülni egy jólnevelt gyereknek. Kisfrici előbb morgolódtott egy kicsit, de a távolból egy akkora dörej térítette észhez, hogy menten elillant a kedve a rendetlenkedéstől, és engedelmesen követte Csöppannát a patak felé. Hát persze, hogy Nagyonöreg Nagypó küldött utána egy intelmet...

Odakint ragyogó napsütés fogadta őket. A nap járásából tudták, hogy késő délelőtt van, tehát igyekezniük kell, ha ezt a mostani evést reggelinek akarják nevezni. Egy gyors cicamosdás után futottak vissza a házba, és most már tényleg gyorsan nekiestek az ennivalónak. Mindkettőjüknek korgott a gyomra az éhségtől. Mire mindent felfaltak, betoppant Nagyanyó is. A karján most is tele kosarat hozott. Tudta, hogy kissé késő lesz ebédet főzni, de azt is sejtette, hogy a bőséges reggeli után egy ideig senki nem fogja követelni rajta, hogy megint ehessen.

-Tessék mondani, hová lett Szél Úrfi, és mi hogy kerültünk haza? – kérdezte Csöppanna.

-Ezt szépen mondtad, kislányom – felelte Nagyonöreg Nagyanyó. – Ha itthon érzitek magatokat, nekem az a legnagyobb dicséret.

Azzal egy szép fényes könnycseppet morzsolt el a szeme sarkából. De lássatok csodát! A könnyei fényesen csillogó gyöngyökké váltak. Nagyanyó gyorsan összekapta őket, még mielőtt szétgurultak volna, és a kezének egyetlen mozdulatával kis lánccá fogta össze valamennyit. A tenyerén tartva kínálta fel Csöppannának, aki gyönyörködve nézte magát a kis tükörben, ami a falról csillogott felé kedvesen. De mindjárt ezután kérdő pillantást vetett Nagyonöreg Nagyanyóra.

-Értem, kislányom, mit szeretnél mondani – felelt kérdés nélkül is a Nagyanyó. – Kisfrici se marad ajándék nélkül még ma. Ő majd Nagyonöreg Nagypótól kapja meg a neki járó apróságot, ha addig is rendesen viseli magát.

Csöppanna aztán nem faggatta tovább Nagyonöreg Nagyanyót, hanem visszafordult a tükör felé és még egyszer alaposan megnézte a kis kalárist, ami eztán a nyakát díszítette. Csak Kisfricit kérdezte meg:

-Neked is tetszik ez a szép fényes gyöngysor?

-Igen, nagyon szépen áll neked. Nagyanyó nagyon kedves, hogy ilyet varázsolt a reggeli után.

Aztán Nagyanyóhoz fordult:

-Tessék mondani, ma is elmehetünk Szél Úrfival csatangolni?

Nagyanyó szigorúan vont össze a szemöldökét:

-Szó se lehet róla! Ő ma be se teheti a lábát hozzánk. Nagyapó megtiltotta neki.

-De miért? – fogták síróra a dolgot a gyerekek. – Mit követett el? Hiszen úgy vigyázott ránk, amíg vele utaztunk a köpönyegében!

-Ti csak ne vitatkozzatok Nagyapóval! Tudja ő, mit miért tesz – folytatta Nagyanyó, aki már fordult is be a konyhába, hogy nekiálljon ebédet főzni.

-Akkor mi most mit csináljunk? – kérdezte Csöppanna.

-Csak játsszatok itt a ház előtti tisztáson! – vált kissé engedékenyebbé Nagyanyó hangja. – Ne menjetek túl messzire, hogy szemmel tarthassalak benneteket!

Így hát a két gyerek kézenfogva indult ki a házból, majd hirtelen vissza is fordultak. Körbefogták Nagyanyót, átölelték és illedelmesen megköszönték a reggelit. Csöppanna még pukedlizett is egyet. Kisfrici, mikor ezt látta, egy mély bókkal csatlakozott hozzá. Ettől aztán még oldottabb lett a hangulat. Nagyanyó mosolygós szemmel nézett utánuk, amikor végül tényleg megindultak a tisztás felé.

„Szegénykéim, ha tudnák, mekkora veszélyben forogtak!”, mormolta magában Nagyonőreg Nagyanyó, aki már tudta, miért kapott akkora szidást szegény jó Szél Úrfi, aki a hazainduláskor még nem is sejtette, hogy felbőszült bátyja kileste őket és akkora vihart kavart, hogy csak úgy zúgott alattuk az erdő. A tengert már odahagyta, de itt lent, az erdőben kicsavart néhány fát tövestül, azzal várta vissza kistestvérét. Szél Úrfi alig győzött menekülni előle, s közben a gyerekekre is vigyázott. Igaz, nem eléggé, mert Boreas fagyos leheletétől mindannyian átfáztak.

A gyík meséje

Kisfrici és Csöppanna kissé elfogódottan indultak első reggeli sétájukra. Legszívesebben lekuporodtak volna a földre, hogy valami érdekeset keressenek rajta, de a gyerek az mégis csak gyerek! Futkostak hát előbb egy sort a rét közepén, ahol annyi, de annyi csoda várta őket! Ugráltak, kergetőztek, és majdnem elfeledkeztek valakiről, aki a fű között rejtőzködött. Ő is szeretett volna előbújni, mert kissé fázott, és jólesett volna neki, ha megmelengetheti elgémberedett tagjait a csodaszép napsütésben. De akkor jöttek a gyerekek, és neki iszkolnia kellett, ahogy csak a lábai bírták.

Bizonyára sejtitek, hogy egy szép zöld gyík volt az, akire így ráhozták az idegességet kora reggel. De mit is beszélek, hiszen már olyan magasan járt a nap, hogy csak úgy perzseltek a sugarai! A gyerekek ugyan nem az eget kémlelték, hanem egymással versengve ugrándoztak a magas fűben a szépséges virágok között, amelyekről még csak most kezdett felszáradni a hajnali harmat utolja.

Közben alig vettek tudomást róla, hogy valakinek az életére törnek. Szerencsére a zöld gyík még időben fel tudott kapaszkodni egy fatörzs maradárára, és azon próbált mozdulatlaná dermedve várakozni: hátha nem veszik észre!

De a két szemfüles gyerek máris kapcsolt. Még hogy ők ne vegyenek észre valami érdekeset és szépet! Nem is ők lennének, ha ilyen figyelmetlenséget megengednének maguknak!

Most persze azt hiszitek, hogy rögtön nyakon csípték szegény gyíkot és magukkal cipelték, de akkor nem jól ismeritek Kisfricit és Csöppannát. Ők ugyan kissé szeleburdiak, de ugyanakkor meg nagyon figyelmesek is tudnak lenni. Már, ha valami érdeklí ők. És ez a szép, csillogó zöld állatka most nagyon érdekelte mindkettőjüket. A városban nincsen ilyen, ezért senki, nem magyarázta el nekik, hogyan kell bánni vele. Annyit azért tudtak, hogy ismeretlen állattal ne

szórakozzanak, hanem figyeljék meg előbb jól, s csak aztán kísérletezzenek bármivel. Letérdepeltek hát a fűbe, fölébe hajoltak és csak nézték, hátha ki tudnak deríteni róla valamit.

A gyíknak olyan hevesen dobogott a szíve, hogy szinte hallották is. A két gyerek is, meg a csöpp bokor is, amely még alig sarjadzott ki a földből, de máris tudott egy kis árnyékot adni. Hát ez alatt húzta meg magát a gyík, és valósággal reszketett félelmében. Nem szerette ugyanis, ha nála nagyobb lények fölébe hajolnak és még csak annyit se közölnek vele, mit akarnak tőle. Kénytelen volt hát ő maga megkérdezni a számára két hatalmas lénytől:

-Kik vagytok és mit akartok tőlem?

A gyerekek összenéztek és igen elámultak.

-Te tudsz beszélni?

-Meseországban mindenki tud beszélni – felelt óvatosan a gyík, és tetőtől-talpig végigmérte őket. – Ezek szerint ti nem idevalósiak vagytok, ha még ezt se tudjátok.

-Nem, mi máshonnan jöttünk, messziről a városból – vágta rá Csöppanna, aki nem tudta, hogy ez nem volt jó ajánlólevél kettejük számára. A gyík ugyanis valósággal összehúzta magát, és igyekezett volna távolabbra kerülni tőlük.

-Csak nem félsz tőlünk? – kérdezte ekkor Kisfrici. – De hiszen mi csak gyerekek vagyunk, és senkit se bántunk!

A gyík kissé megnyugodott, de azért még nem érzett túl nagy bizalmat a gyerekek iránt. Kellett hát valamit tenni, hogy feloldódjon kissé. Csöppanna kapcsolt elsőnek.

-Miben zavartunk meg? Mit akartál csinálni, amikor erre futottunk? – kérdezte a világ legkedvesebb hangján.

-Napozni szerettem volna, mert kissé átfáztam az éjjel – felelte a zöld gyík. – Ilyenkor nem engedelmessz nekem a tagjaim, keresnem kell valami jó napos helyet.

-No, hát akkor nem jó helyre húzódtál – kommentálta a dolgot Kisfrici. – Itt éppen föléd hajlik ennek a bokornak minden ága.

-Megengeded, hogy a kezembe vegyelek? – ajánlkozott Csöppanna. – Akkor hamarabb átmelegszel. Nekem már nagyon is melegem van. Megértelek, mert tegnap mi is nagyon fáztunk egy darabig, amikor Szél Úrfival utaztunk.

-Igen, jól megkergetett bennünket Boreas – fűzte hozzá Kisfrici.

De akkor Csöppanna már a kezében is tartotta a gyíkot. Tényleg nagyon hideg volt a teste, és kissé még mindig reszketett. De amikor a gyerekek simogatni kezdték, és érezte, valóban milyen meleg a kezük, engedelmesen tűrte ezt a gyermeki kedveskedést, és hamarosan át is melegedett.

-Most már letehetsz – szólt Csöppannához, akit valósággal elbűvöltek a gyík csodálatos színei. – Ha akarjátok, mesélek is nektek valamit, amiért ilyen jól átmelegítettetek, és mert olyan kedvesek voltatok hozzám.

-Tényleg? Te tudsz szép meséket? – lelkesedett Csöppanna. – Hallod, Kisfrici, milyen pompás társaságra leltünk? Én nagyon szeretnék valami érdekes mesét hallani! Gyere, ideteszek a napra, és ha akarsz, a kötényemre ülhetsz. Az fehér, és nagyon jól rád tudja irányítani a napfényt. Már ha akarsz még tovább melegedni. Vagy már elegend is van belőle?

-Hát jó, tegyél a kötényedre, aztán mesélek nektek – szólt elgondolkozva a zöld gyík. – De jól figyeljetelek, mert ha nem figyeltek rám, hát csak szököm egyet, és máris el fogok tűnni a fűben!

-Attól te ne félj! – vágta rá egyszerre mindketten.

-Nem vagyunk mi rosszak, csak az imént figyelmetlenek voltunk veled – tette még hozzá Kisfrici, aki máris elhelyezkedett a fűben Csöppanna mellett. Arra azért még ügyelt, hogy a háta a csöpp bokor takarásában legyen, mert már igen erősen tűztek a nap sugarai. – De azért mégis csak nevetlenek vagyunk, mert be se mutatkoztunk neked. Az én nevem Kisfrici, ő pedig Csöppanna.

-No, hát jól van – suttogta a gyík. – Engem csak közönségesen zöld gyíknak hív mindenki. Külön nevem nincsen.

-Nem baj, majd mi is így fogunk hívni: Zöld Gyík – mosolygott rá Csöppanna. – Ha gondolod, csak kezd el a mesédet! Így legalább Nagyonöreg Nagyanyó szeme előtt leszünk, és nem fog aggódni értünk, hogy elcsatangolunk.

-Ti az Öreg Hegyi Király vendégei vagytok? – kérdezte kissé elkomolyodva a zöld gyík, akit most már így nagybetűsen Zöld Gyíknak neveztek a gyerekek.

-Igen, de csak nem régóta – felelte Kisfrici. – Szél Úrfi hozott bennünket tegnap vagy tegnapelőtt.

-Én nem tudom, mi az a tegnap vagy tegnapelőtt, de ha az Öreg Király vendégei vagytok, akkor nem lehettek rossz gyerekek – töprengett el kissé Zöld Gyík. – Akkor nyugodtan lehetek bizalommal hozzátok, ugye?

-Hát persze! – vágta rá megint egyszerre a gyerekek. – Mi szívesen leszünk a barátaid.

-Akkor figyeljetelek jól rám, kedves Kisfrici és Csöppanna! – fészkelődött még kissé Zöld Gyík Csöppanna kötényén. – De ha befejeztem a mesémet, rögtön útra kell kelnem, mert valahol már nagyon várnak.

-Halljuk! Halljuk! – kiáltották a gyerekek, és minden figyelmüket Zöld Gyíkra koncentrálták.

Ettől a zöld rét is még szebb zöldre váltott, mintha ő is alkalmazkodni akart volna a kisöreg Zöld Gyíkhöz, aki egyszerre talpra szökkent. Néha csak a hátsó lábain állt, a mellsőkkel meg magyarázott és hadonászott a levegőben. Olyanná változott, mint egy öreg professzor, aki előadást tart a diákok egész seregének.

S valóban ő volt az öreg természetrajzprofesszor. Egész kerek erdőn nem volt hozzá mérhető tudású lény, sőt még Meseország határain túl se. El is bővölte mindjárt a gyerekeket rögtönzött előadásával. Hallgatták szinte csodálattal, és ugyanúgy hallgatta velük együtt az egész virágos rét is.

-Tudjátok, az úgy volt, hogy nagyon régen, amikor még ez a rét se ilyen volt, mint most, az én őseim itt laktak valahol a környéken. A klíma másfajta volt, és az én őseim is, akiknek különös nevük volt. Sokféleek voltak, és bizony nem mindig éltek jó barátságban egymással.

-Te most a dinoszauruszokról beszélsz? – kotnyeleskedett Csöppanna. – Róluk elég sokat tanultunk mi is az iskolában. Most megint divatban vannak.

-Én nem tudom, mi az a divat, de jobb lesz, ha nem szakítotok félbe, mert az előbb már mondtam, hogy máshol van dolgom.

-Divatban lenni annyi, hogy mindenki rólad beszél, mint a sztárokról vagy a celebekről – magyarázta Csöppanna. – De igazad van, inkább te mesélj, te sokkal többet tudhatsz nálunk az őseidről.

Azzal meghúzta magát és Kisfrici is csatlakozott hozzá, azaz nem beszéltek többet, hanem csak hallgatták Zöld Gyíkot, akit magukban máris öreg profnak neveztek el. Később meg is beszéltek egymással, hogy legyen Professor Doktor Zöld Gyík a neve, elvégre megérdemelte ezt a szép titulust, olyan nagytudású gyík volt.

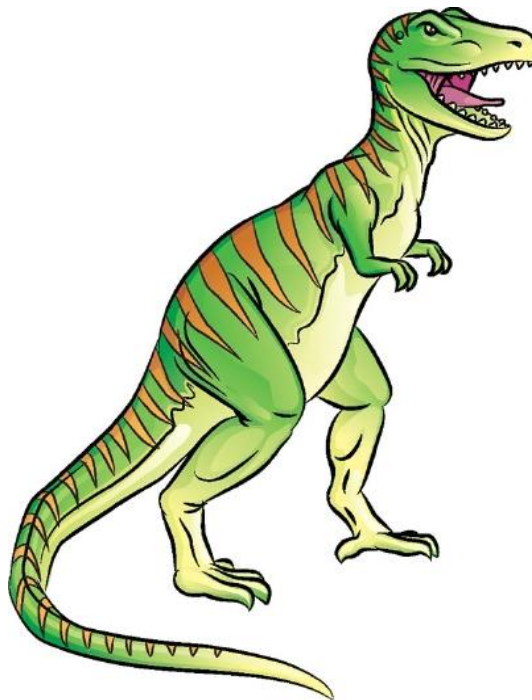
-Tudjátok – folytatta Zöld Gyík a meséjét -, ennek a pataknak a helyén, ami most itt csörgedezik a közelben, a rét túlsó részén, még jókora folyó hömpölygött. A táj is másképpen nézett ki. Ezt az anyukám mesélte nekem, amikor még kisgyík voltam. Nagyobbak voltak a fák, és a fű is jóval magasabb. Olyan magas, hogy még ti is elvesznétek benne, nemhogy én.

-De izgalmas lehetett! – kiáltott fel Csöppanna, de aztán máris a szájára tapasztotta a kezét és bocsánatkérőleg nézett Zöld Gyík professzorra.

Ha tudott volna, Zöld Gyík most elmosolyodott volna, de tudjátok, hogy a hüllők nem tudnak mosolyogni. Sőt a nézésük is olyan merev, hogy némelyik elbűvöli vele a prédáját, amely ettől

mozdulni se bír. De nem mosolygott Zöld Gyík se, csak befelé hallgatott el egy kedves gondolatot, mert jólesett neki, hogy ezek a gyermekek szimpatizálnak vele. Nem úgy, mint azok, akik korábban jártak erre, és annyit rosszkodtak, hogy az Öreg Hegyi Király kitiltotta őket Meseországból. Szél Úrfi gondjaira bízta őket, aki aztán ki is röpítette a kis imposztorokat a kapun túlra. Onnan is jó messzire, hogy többet ne is találjanak vissza.

-Nos, hát ezen a réten még nem is volt rét, hanem ez is az erdő része volt. Hatalmas páfrányok nőttek az alján, és még a hangyák is, amik szerettek rohangálni már akkor is, jócskán találtak gyűjtögetni valót maguknak az aljnövényzet között. Az egyik ősöm nem tartozott a legtermetesebbek közé, ezért ő is inkább meghúzta magát, nehogy a dühösebb példányok rávessék magukat és felfalják, vagy legalább ellássák a baját. Tudjátok, némelyik dinoszaurusz olyan rossz természetű volt, hogy nem tűrte a nála kisebbeket.

Egy napon aztán minden megváltozott. Valami szörnyű dolog történt, amire még az én szüleim is emlékeztek. Jobban mondva nem ők emlékeztek rá, hanem a szüleiktől, az én nagyszüleimtől tanulták meg, hogy hasonló esetben menteni kell az irhájukat. Vagyis a pikkelyeiket a heves és tüzes valamiktől, amelyek minden őstünket fenyegették.

Most bizonyára a nagy aszteroida érkezésére gondoltok, de az jóval később történt. Nem külső látogató törte meg a környék csendjét, hanem az egyik közeli hegy, amelyiknek éppen akkor támadt kedve kitörni. Szóval csúnya vulkánkitörés zavarta meg a környéket és annak minden lakóját. Előbb csak kővé dermedten álltak és nem mertek moccanni sem, de amikor igen sebesen közeledett feléjük a lávafolyam, mind futásnak eredtek. Voltak olyanok is, amelyek repülni tudtak, azok meg a levegőn keresztül menekültek. Igaz, az talán még jobban átforrósodott a közelgő tüzes áradat és a mérges gázok meg füstök hatására. Ettől sokan elpusztultak. Lehullottak a levegőből és a földön elterülve túrték, hogy a többiek átcsörtessenek rajtuk. Olyanok is akadtak, akiket a lábukon keresztül égetett meg a hirtelen

jött veszedelem, azok is csak ott feküdtek kinyúlva. Szóval nagy pusztítást vitt véghez az a hatalmas vulkán, amelynek már csak szögletes, sátor alakú teteje, jellegzetes formája emlékeztet egykori aktív vulkán voltára.

-Ugye, láttatok már ilyet valahol? – fordult ekkor a gyerekekhez Zöld Gyík professzor.

Kisfrici csak bólogatott a fejével, de Csöppanna nem állta meg szó nélkül, ha már megkérdezték:

-Igen, láttam kialudtat is, meg aktívát is. A Zempléni-hegységben sok ilyen sátorhegy található. Nagyon szépek, és valóban úgy néznek ki, mintha leszakadt volna a tetejük. De kráterük már nincsen.

-Az aktívát hol láttad? Remélem, nem a közelben – szólt kissé aggodalmaskodva Zöld Gyík.

-Ó, nem, ne félj! Mikor Olaszországban jártam a szüleimmel és a Nagypapáékkal, ott láttam a Vezúvot. Annak még füstölni szokott a krátere, és azt mondják, nagyon bűdös. Kénszagú. De engem nem vittek fel oda, mert féltettek.

-No, hát nem is gyerekeknek való hely az – vélekedett Zöld Gyík. – Minden vulkán veszélyes. A felnőtteknek se kellene olyan közel menniük hozzá. Persze, tudom, az emberi kíváncsiság... Úgy általában nincsen baj vele, csak akkor, ha nem mérik fel a kockázatát. Sok baleset történt már emiatt. Az jó, ha kíváncsiak vagytok, vagy olyan érdeklődők, mint ti, Kisfrici és Csöppanna. Ha hallgattok a nálatok öregebbekre, akkor nem esik bajotok.

-Mi bizony, hogy hallgatunk rád, mert te is öregebb lehetsz nálunk – szólalt meg most Kisfrici.

-De mondd csak, mi történt aztán, amikor a ti vulkánotok megnyugodott?

-Hát arról nem szívesen meséltek az enyéim – komorodott el Zöld Gyík. – Én azért tudom, mert alaposan utánanéztam, hogy szörnyű pusztítást vitt véghez a Nagy Vulkán. Mindenfelé

állattetemek heverték egymás hegyén-hátán. Voltak, akiket ellepett a láva és megkövültek. Másoknak a fossziliákat találtak meg jóval később a tudósok, vagy csak kíváncsiskodó civilek.

-Az emberek nem jöttek segíteni? – kérdezte megütközve Csöppanna.

Zöld Gyík csak a fejét ingatta.

-Emberek nem léteztek még akkor. Errefelé legalábbis nem. Ha tanultál az iskolában a dinoszauruszokról, akkor erről is hallhattál. Tudod, voltak olyan korszakok is, amikor még az én őseim se léteztek. Furcsa elképzelni, milyen lehetett, de minden helynek és minden lénynek megvan a maga evolúciós története.

Látom, nem értetek mindent, ezért elmondom, hogy az evolúció az egy természetes fejlődési folyamat, amelynek során nemcsak az egyes lények fejlődnek, érnek és nagyobbak lesznek, hanem egész fajok is. A fossziliák pedig megkövült lények, amelyek úgy pusztultak el, mint az én őseim is a nagy vulkánkitöréskor, aztán belepréselődtek az akkor még meg nem szilárdult kőzetbe, így maradtak fenn, mint egy nagy könyv ábrái. Olyanok, mint a lepréselt virágok, amiket az emberek szeretnek gyűjteni saját részükre vagy tudományos célokra. De erről majd máskor mesélek nektek. Most már tényleg mennem kell.

Azzal már le is csusszant Csöppanna kötényéről, és barátságosan integetve tűnt el valahol a fűben. Igaza volt. A gyerekek szinte nem is látták, merre fordult, hová iszkolt, velük csak az a röpke emlék maradt, amit maga után hagyott.

-De, ugye, eljössz majd máskor is, hogy mesélj nekünk, kedves Zöld Gyík? – kiáltott utána Csöppanna, aki roppantul sajnálta, hogy félbeszakadt a késő délelőtti előadás.

Választ nem kaptak, csak egy virágszirom hullott alá a kis bokrocskáról, amelynek közelébe húzódva lesték Zöld Gyík szavait.

-Ugye, milyen érdekes, hogy itt, Meseországban ilyen kedves lények élnek, mint Zöld Gyík professzor? – vetette fel a témát Csöppanna.

Választ már nem kapott, mert Nagyonöreg Öreganyó ott állott a kis erdei ház ajtajában, és szölongatni kezdte őket:

-Kisfrici! Csöppanna! Hol vagytok? Mit csináltok?

-Itt vagyunk a réten – felelték a gyerekek, és gyorsan felpattantak, mert a kunyhó felől nagyon finom illatok terjengtek. Nagyanyó bizonyára ezért keresi őket.

Aztán futva indultak vissza, éppen úgy, ahogyan korábban elindultak, hogy játsszanak. Azért jó volt, hogy egy újabb barátot szereztek, gondolták magukban. Csak szegény, tőlük eltiltott Szél Úrfi társaságát hiányolták még. Nem is sejtették, hogy ott leskelődött a közelben, a fél szemét mindig rajtuk tartva. De olyan csöndben volt, hogy senki nem vette észre, melyik fa levelei közé bújt el. Nagyon szerette volna jóvá tenni a tegnapi hibáját.

Mikor a gyerekek bementek a házba, csak akkor rezzentette meg az egyik falevelet, hogy az zizzent egyet, méghozzá olyan szépen, hogy arra minden erdőlakó felfigyelt. Ráfeleltek a lombok, aztán a fű és a virágok. Valósággal muzsikált az erdő és a rét.

Nagyapó bemutatja a birodalmát és Szél Úrfinak is megbocsát

Estére Nagyonöreg Nagyapó is előkerült. Addigra a gyerekek már annyit játszottak, hogy egészen kimerültek. Azért annyira nem, hogy körbe ne rajongják Nagyapót, aki mindig rejtegetett valamit a zsebeiben a kicsinyek számára. Most is ott sürgölődtek körülötte, de azért nem merték megkérdezni, amire a leginkább kíváncsiak voltak. Szóval, hogy hozott-e nekik valami finomat vagy érdekeset az útból.

Szerették volna megkérlelni azért is, hogy ne kergesse el Szél Úrfit a közelükből, mert hiányolják, de egyelőre nem mertek előhozakodni ilyesmivel. Hátha magától is megengesztelődik vagy történik valami váratlan dolog, amiért ismét szüksége lesz Szél Úrfi szolgálataira.

No, de nem azért volt meseország királya a Nagyonöreg Nagyapó, hogy ki ne találta volna a gondolataikat. Kicsit azért még hagyta őket, hogy meséljenek neki, s csak aztán közölte velük a másnapi programot. Az igazat megvallva ő is fáradt volt, és vágyott már rá, hogy egy jó fürdőt vehessen, meg hogy Nagyanó megdörmöckölje a hátát és a vállát.

A gyerekeknek se kellett aznap altató. Miután Nagyanó felkészítette őket a „tollasbálra”, hamar álomba merültek. Még sutyorogni is elfelejtettek. Ti talán gyanítjátok, hogy Nagyanó elrejtett egy jó csokor levendulát a szobájukban, de én nem vagyok biztos ebben. Minden erdő csodálatos nyugtató hatással van arra, aki a fáik közé merészkedik. Meseország erdői és rétjei ugyan hogyan hatottak volna ilyen andalítóan Kisfricire és Csöppannára?!

Aztán persze, hogy Szél Úrfiről álmodtak, hiszen ott duruzsolt most is az ablakuk alatt. Igaz, nagyon halkán, hogy Nagyonöreg Nagyapó meg ne hallja és meg ne dorgálja. Sőt tudott ő olyan dallamot is, amitől még a Vén Hegyi Király is mély álomba szenderült. Úgy aludt, mint a tej. Elhiszitek?

De bezzeg másnap! Olyan fürgén ugrott ki az ágyából, hogy a fiatalok is megirigyelhették volna érte. Már ha látták volna... De hát ki látja, ki tudja azt biztosan, mi történik Meseországban? Legfeljebb képzelegni tudunk róla, aztán vagy elmeséljük másoknak, vagy sem. Mert van, aki inkább elhallgatja, nehogy habókosnak tartsák miatta.

Nagyonöreg Nagyapó jókor reggel kelt, és lement a patakra, hogy hideg vízben fürödjön. Attól még frissebb kedve támadt, csak úgy fütyörészett visszafelé jövet. Hát ahogy a házához ért, egyszer csak meglátja, hogy valaki besurrant a saroknál, de olyan sebesen, hogy akárki is megirigyelhette volna érte.

Hát persze, hogy Szél Úrfi volt az. Úgy bántotta a lelkiismeret, hogy folyton ott kóborgott a környéken, mint a gyerekek, amikor rossz fát tesznek a tűzre.

-Na, gyere csak elő, te fityfiritty! Úgyis látom, hogy odabújtál a ház mögé! – kurjantott jó nagyot Nagyapó.

Szél Úrfinak se kellett több, úgy hallotta, hogy Nagyapónak megenyhült a kedve, s hogy ebben a jó reggeli hangulatában már lehet tárgyalni vele. Ti vajon nem szoktatok így ravaszkodni, ha rosszalkodtatok?

Csak ne mondjátok, hogy nem, mert mindjárt csinálunk egy orr-próbát! Nem is tudjátok, hogy mi az? Hát megnyomjuk annak az orrát, akiről azt gyanítjuk, hogy lódított. Aztán ha puha az orra, akkor bizonyosan nem mondott igazat. Hát csak úgy próbálkozzatok velem, hogy mindjárt megnyomom mindenkinek az orrát! Aha! Már látom is, hogy próbálgatjátok egymáson!

De térjünk vissza a Nagy Meserétre, ott is a Nagyonöreg Nagyapó és Nagyanyó házához, hadd tudjuk meg, mire jutottak egymással Nagyapó és Szél Úrfi!

Pontosan arra, amire ti is tippeltek. Némi dorgálás és zsörtölődés után csak megbocsátott neki. Szél Úrfi meg azon nyomban táncra perdült, olyan széles jókedve támadt. Egészen addig pörgött és forgott, amíg Nagyonöreg Nagyapó rá nem szólt, hogy most aztán hagyja abba, mert menten elszédül, ha csak ránéz!

Szél Úrfi aztán engedelmes kedvében volt egész nap. Bármit parancsolhatott volna neki a Vén Hegyi király, menten megteszi gondolkodás nélkül. Igaz, az se lett volna jó, mert ilyen szélsőséges akciók soha nem vezetnek jóra. Úgyhogy jobbnak látta, ha valóban leállítja magát és megvárja Nagyonöreg Nagyapó parancsát, mit vár tőle aznap.

Nem volt abban semmi különös, csupán az, hogy a gyerekekkel együtt kelnek útra, hogy bemutassa nekik a birodalmát. No, nem az egészet, csak egy részét, amennyi aznapra elegendő lesz. Szél Úrfinak egyelőre semmi dolga nincsen, minthogy a ház körül várakozzék, hadd reggelizzenek meg a gyerekek, meg hát jómaga is élete párjával.

Szél Úrfi alig bírta magával, de azért igyekezett lecsendesedni. Már amennyire tőle tellett. Most nem kellett bujkálnia, mint tegnap egész nap és éjjel, amikor bánatában húzta meg annyira magát, hogy alig lehetett a pissenését is hallani. Leszaladt hát a patakhöz, és legalább annak a vizét fodrozta meg egy kicsit, hadd örüljenek neki a partján álldogáló füvek és virágok.

Utána amilyen gyorsan jött, ugyanolyan fürgén visszaszaladt a Vén Hegyi Király házához, hogy bármikor rendelkezésre álljon, ha már ekkora megtiszteltetésben van része. No, hát inkább csak kísérőnek mehetett a kis csapattal, mivel addigra már előállott a Nagyapó pónifogata is. Nem kellett senkit a hátán vagy az ölében cipelnie, hanem csak mellettük és körülöttük futkoshatott szilaj jókedvében.

Röpült is a pónifogat, akár a szél! De mit is beszélek, hiszen éppen Szél Úrfi segített neki, hogy olyan fürgén járjon! Hol innen fújta, hol amonnan, de valahogyan mindig rásegített a lovacsák tempójára, hogy valósággal táltoscsikóknak érezték magukat. Röpült a kis szekér, és azzal senki nem foglalkozott, hogy nem olyan kényelmes, mint amihez a gyerekek a városban szokva voltak, azaz az autókhoz, amiken szállítani szokták őket.

Már jó ideje mentek, amikor egy tóparthoz értek. Ott megpihentek, azaz csak megpihentek volna, ha Szél Úrfi nem bolondozik megint egy sort. Olyan vadul rohangált le és fel a tó mentén, hogy nagy hullámokat kavart. No, persze nem csak úgy, hanem hogy szórakoztassa az útitársait. Volt is mit nézniük! A tó közepén, ahol egy kis sziget állott, érdekes fák termettek. Ők is hajladoztak Szél Úrfi nyargalászára nyomán. A hullámok felkunkorodtak, majd visszahajlottak, és olyanná váltak, akár egy ablak. A közöttük maradt résen keresztül lehetett csak látni a sziget fáit, meg azt a sejtelmes fényt, ami rávetült.

Volt, ahogy volt, Kisfrici és Csöppanna még sose látott effélét, úgyhogy ujjongva tapsoltak hozzá. Azt se bánták, hogy a furcsán kunkorgó hullámokról a nyakuk közé fröccsent a víz. Jó idő volt, még jól is esett nekik. Nagyonöreg Nagyapó meg szabadon engedte egy kicsit a pónikat, hadd mozogjanak ők is egy kicsit kedvük szerint. A kis társaság akkor piknikezett egyet. Igaz, azalatt rendre intette Nagyapó Szél Úrfit, aki erre meghúzta magát, nehogy megint kegyvesztetté váljon. Inkább csak sündörgött körülöttük, és legyezgette a gyerekeket, nehogy

túlságosan melegük legyen. Ők nem is bántak semmit. Csak csodálták a szép tájat, alig tudtak betelni vele.

De nem sokáig bámészkodhattak, mert Nagyapó intett egyet, és a tó mélyéből felbukkant egy hajó. Egyenesen feléjük tartott, a hátán vidám társaság ült és dalolt. Két oldalt népes állatcsapat kísérte őket. Mind velük úsztak, s egyre csak invitálták őket:

-Tartsatok velünk! No, ne kéressétek magatokat!

A gyerekek nem tudták, mi legyen. Kérték volna Nagyapót, de nem merték. Úgy vélték, hogy ő túlságosan szigorúan fogja majd őket, és nem mehetnek, csak vele. Nagyot nem tévedtek, de egy rövid sétahajókázásra mégis elengedte őket Nagyapó, aki ismét Szél Úrfi gondjaira bízta Kisfricit és Csöppannát. Ő fogadkozott is, hogy nagyon rendesen gondjukat viseli, s már fel is kapta és a hajóra emelte őket. Röpült a hajó, vitte őket a vidáman daloló társasággal együtt, körbe-körbe a kis tavon. Még a szigetet is megnézhatték, de akkor meghallották Nagyapó hangját, aki utánuk dörmögött:

-Vissza, vissza! Nagyanyó már vár bennünket. Indulni kell.

Erre a kis hajó, ahogy az imént jött, úgy is tért vissza. Fürgén és vidáman. A gyerekeket megint csak Szél Úrfi kapta fel és rakta partra. Nagyapó intésére a vidám társaság integetni kezdett és a hajójuk gyorsan távolodott a parttól. Kisfrici és Csöppanna még integettek utánuk, de azok egyre kisebbé váltak. Jobban mondva annak látszottak a távolban.

Az igazi csoda akkor utána várt még csak rájuk! Nagyapó egyetlen intésére előállt a pónifogat, de olyan hirtelen, hogy azt se tudták, ki és hogyan fogta be a lovacsákat a szekérbe. De még azt se, hogyan csinálták azt, hogy egyszerre mindannyian a levegőben találták magukat, és már nem az erdei utakon zötykölődve haladtak, hanem csak úgy röpültek egyenesen hazafelé.

Máshogy már nem is gondolták, csak így egyszerűen, amiért Nagyonöreg Nagyanyó is megdicsérte őket. És ahogy erre gondolt, Csöppanna hirtelen a nyakához kapott.

-Hol van a gyöngykalárisom, amit Nagyanyótól kaptam? – és már sírásra görbült a szája.

Szél Úrfi futott gyorsan egy kört, és már hozta is az elvesztett kincset. Mikor a kis hajóval száguldoztak, akkor esett ki Csöppanna nyakából, de mivel Nagyapó Szél Úrfi gondjaira bízta a gyerekeket, hát semmi nem kerülhetett el a figyelmét. Rögtön felkapta és már hozta is. Aztán hirtelen otthon is találták magukat. Csak ámultak a gyerekek, hogy csinálták ezt a csöpp állatot, de hát nem volt mit csodálkozni rajta, elvégre Meseországban jártak, nem csak úgy valahol a város szélén...

Rögtön el is akartak mesélni mindent, amit láttak. Egymástól kapkodták el a szót, amit Nagyonöreg Nagyanyó türelmesen hallgatott. De bezzeg Nagyonöreg Nagyapó! Egyszer csak rájuk dörrent, hogy mindjárt megszeppentek és elhallgattak. Dehogy mertek volna kikezdeni a Vén Hegyi Királlyal! Hiszen annyi szép élményt köszönhetek neki ezen a napon!

No, hát Nagyapó nem sokat teketóriázott, csak annyit vetett oda nekik röviden:

-Ha sokat zajongtok, majd rábízlak Benneteket a békakirályra! Ő olyan nótákat fog brekekélni a fületekbe, hogy menten elhallgattok!

Kisfrici és Csöppanna nem tudták, milyen az a brekekélés, amivel Nagyapó ijesztgette őket kicsit, de csak azután beszéltek meg, miután már lefeküdtek és sutyorogtak egy kicsit. Találgatták még, hogy nézhet ki a békakirály, meg hogy milyen nótát fújhat, de nem sokáig bírták ki, mert olyan mély álomba zuhantak, hogy észre se vették, máris az igazak álmát aludták.

Nagyanyó azért még benézett hozzájuk párszor és gondosan betakargatta őket. Mielőtt ő is visszavonult volna, még halkán a fülükbe súgta:

-Ne féljetek, kicsinyeim! Nagyapó csak tréfált. Béka ugyan van elég a környéken, de az egyik se király, csak nagy puffancs breki. Azért meglehet, hogy ő ismeri a királyukat is, de én még sose láttam erre felé. Itt csak egy király van: az én öregem.

Azzal már ki is surrant a gyerekek szobájából. Nem hallotta ő se, és a gyerekek sem, hogy valaki szép, dallamos békánótát fúj az ablakuk alatt...

Cirkusz a réten

Valami éktelen lárma támadt odalent a Meseréten. A gyerekek nem is értették, honnan jöhet, de amikor kifutottak a házból, a lábuk menten a földbe gyökerezett, akkora csodát láttak. Egy hatalmas cirkuszi sátor állt a rét közepén. Piros csíkos ponyvájú, tele mindenféle díszekkel, és még egy hatalmas csokor léggömb is himbálózott a tetején. Voltak ott aztán színes zászlók, a manézszen pedig különféle idomított állatok, bohócok és műlovarnók. Egyszóval minden, ami egy jelentős cirkusz kellékeinek mondható. Az égen furcsa alakú felhők úsztak, a sátor előtt majmok ugráltak, és ami a legfurcsább volt: a sátor tetejére felszállott egy pingvin. Hogyan repülhetett oda, ki tudná megmondani, hiszen tudjátok, hogy a pingvinek nem tudnak repülni. De alig nézhették meg, máris elvonta a figyelmüket egy játékos fóka, amelyik boldogan labdázott. Az orrán forgatta és fel-feldobálta a labdáját, amit nem adott volna oda senkinek.

Voltak oroszlánok is, egy hatalmas elefánt meg egy vidáman kerekező medve, és hát persze a hoppmester, aki mindenkinek dirigált a varázspálcájával. Olyan hetykén és szigorúan viselkedett, hogy nem lehetett nem engedelmeskedni neki. Amikor meglátta a gyerekeket, nekik is intett és szolt is valamit, de a nagy trombitálásban nem értettek belőle egy szót se. Csak összenéztek és nekiindultak lefelé a rét közepére, ahol tegnap még a Zöld Gyík szórakoztatta őket. De most nem volt ott semmiféle bokrocska, csak a hatalmas sátor, ami egyszeriben lenyűgözte őket. Minél közelebb értek hozzá, annál nagyobbak tűnt. Ők meg csak mentek, egyre közeledtek hozzá, hogy aztán belépjenek és meglássák a porondot is, ahol akkor egy akrobatacsoport mutatványozott. Gyorsan helyet kerestek maguknak a lelátón, csendben leültek és már kezdődött is az előadás.

Hát mi más is lehetett volna, mint egy kölyökorszlán?! Olyan ügyes volt, hogy meg se várta, amíg beintenek neki, hanem csak csinálta egymás után azt a sokféle kunsztot, amit betanított neki az idomár. Azért a komoly, csizmás ember mégis csak pattintgatott neki az ostorával, de a pöttöm Leónak nem kellett semmi sürgetés. Mikor megpillantotta Kisfricit és Csöppannát, még jobb kedve támadt. Tótágast állt, majd bukfencezett egyet, hogy lefordult a miniatűr pódiumról, de aztán fürgén vissza is pattant és folytatta az előadást.

Mindenki tapsolt. A kis Leónak nagy sikere volt. Ő aztán szerényen meghajolt, azaz bókölt a közönség előtt, majd fegyelmezetten vonult le a sátor hátulja felé, ahol a művészbemutató volt látható. Még kétszer visszatapsolták, de nem volt szabad kisajátítania magának a közönség figyelmét, mert azt a többi állat és előadó rossz néven vette volna. Ugrott még egyet-kettőt, mielőtt eltűnt volna az emberek szeme elől. Tudjátok, nemcsak a gyerekek szeretnek ugráncolni, hanem az állatok is. Láttatok már vidám kiscsikót vagy kecskegidát, báránykát futkosni és ugráncolni a fűben? No, hát valahogy úgy. A kis Leó is csak egy állatgyerek volt, hát persze, hogy ugrált jókedvében! Nagy tapsot kapott, most már mehetett játszani kicsit. De tudjátok, hogy az előadás végén minden állatnak és embernek fel kell vonulnia és illik elköszönnie a közönségtől. Szóval akkorra neki is elő kellett jönnie és újra körbejárnia a manézst.

A gyerekek figyelmét most egy csoport vonta el. Bohócruhába öltöztek és sokféle mutatványt tudtak. No, hát be is mutattak párat, hogy ők is kiérdemljenek jónéhány boldog tapsot a gyerekektől. Velük tartott egy kiselefánt. Mókásan csapkodott az ormányával és már trombitálni is tudott. Pedig az nem könnyű. Ő fura kis dallamokat adott elő és időnként megpaskolta a bohócokat. Egyszer fel is lökte az egyiküket, de nem szidták meg érte. Mindenki tudta, hogy mókás jókedvében csinálja, nem rosszaságból. Utána meglendítette a kötélletrát, amin az imént még az akrobaták tornáztak, de nem okozott bajt vele. Senki nem esett le róla,

csak elvonta a közönség figyelmét egy időre. Ahogy a gyerekek szokták, mikor azt szeretnék, hogy velük foglalkozzanak egy kicsit. Utána úgyis mennek dolgukra megint, de azért jó, ha mégis övéké lesz az a perc, amikor mindenki azt lesi, mit eszeltek ki újfent.

Hát a kis pirossapkás elefántbébi is így bolondozott, amíg neki is le nem kellett vonulnia a porondról. Ment ő, nem tiltakozott, csak csapkodott a hatalmas fülével, amikor a közönség ritmusosan verte össze a tenyerét. Szóval őt is vastappsal ünnepelték.

Titeket ünnepelt már meg valaki ilyen hangzatosan? Akkor nem is tudjátok, miért hajtanak úgy az előadóművészek, akiknek ez az éltető eleme. Ahogy az emberek összecsapják a tenyerüket, hogy csak úgy zeng belé a sátor. Koncerteken meg az előadótermek. Van, aki titkolja, vagy szerényebben viseli, mint mások, akik kifejezetten hiúak arra, hogy kinek mennyi taps jutott aznap estére. Vannak, akik képesek összeveszni ezen előadás után, hogy aztán egy darabig még bosszankodjanak a mások nagyobb sikerén. Az igazi nagy művészek azonban igen szerények. Ha jól is esik nekik a közönség ünneplése, nem bízzák el magukat. Ahogy a társaiknak is fontos az elismerés, úgy mindenkinek. Szóval azoknak van igaza, akik összetartanak és nem piszkálódnak. Örülni kell a mások sikerének is, főként, ha ugyanahhoz a társulathoz tartozunk.

Jött aztán egy zenebohóc, aki nagyon jól elszórakoztatta a közönséget. A társa ugyan folyton elvette tőle a hangszerét, de ő furfangos volt, és valamelyik zsebéből megint elővarázsolt egy újabbat. Csöppanna különösen sokat mulatott rajta, olyan kedves és mókás volt. Kisfricinek meg az tetszett benne, hogy annyiféle hangszeren tudott játszani. Ő el se tudta képzelni, hogy csinálja, csak nagyon tetszett. Az egész közönség jót szórakozott rajta. Igaz, esetlen volt kissé, de még az is jól ált neki.

Mikor elvették a hangszerét, nem keseredett el, hanem csak mosolygott, aztán kezdte újra egy másikkal. Így is mondta:

-Van másik!

És aztán tényleg volt mindig másik, amíg a végén le nem parancsolták a porondról.

Végül egy bűvész mutatta be a tudományát. No, legalább egy részét. Pénzt varázsolt elő az emberek füle mögül, majd kártyákat pergetett villámgyorsan. Eltűntetett egy idős hölgyet egy különleges szekrény segítségével, majd amikor mindenki megsajnálta, újból elővarázsolta. A hölgy meg csak mosolygott és elhárította a tapsokat. A bűvészre mutatva jelezte, hogy a tapsok őt illetik. Ő a valóban ügyes, mert azt ő maga se tudja, hogyan tűntette el, egyszer csak nem volt ott. Valahol másutt találta magát, és azt a helyet nem is ismerte egyáltalán. No, ezen mindenki elálmélkodott először, de amikor látták, hogy a történet igaz, annál nagyobb sikere lett az egész produkciónak.

De a bűvésznek még ez se volt elég. Tudott ő mindenféle kunsztokat, de legfőképpen azt szerette, ha elvarázsolt meg visszavarázsolt dolgokat és embereket.

Mint például ezt a szép fehér nyuszt. Csak rákoppintott egyet a cylinderére, és onnan kidugta a fejét egy megszeppent nyulacska. Ő se tudta, hol van vagy hogyan került oda abba a régimódi kalapba, csak nézett nagy nyusztiszemekkel ki a világba. A reflektorfény túl erős volt, emiatt szinte moccanni se tudott, csak pislogott nagyokat. Már ahogyan egy nyúl pislogni tud. Ugye, értitek?

De aztán történt valami. A nyuszi is, meg a bűvész is egyszer csak eltűntek, és a közönség már nem tapsolt. Talán már sejtitek is, hogy mi lehetett az oka.

Bizony, bizony, a gyerekek az ágyukban találták magukat, és egyszerre ébredtek fel. Merthogy a cirkusz meg az egész előadás valaki nagyon ügyes mesternek a műve volt. Mikor kipattantak az ágyból, hogy megnézzék, megvan-e még a nagy cirkusz, hát ott bizony nem állott semmi a rét közepén, csak az a kis bokrocшка, amelyik tövében előző nap üldögéltek. És velük üldögélt, azaz időnként állt, felegyenesedett Zöld Gyík, aki olyan szép előadást tartott nekik az őseiről és a Meseerdő történetéről. El is határozták, hogy ismét felkeresik a professzort, csakhogy egyelőre nem látták sehol.

No, vajon ki művelhette velük ezt a tréfát, amit egészen komolyan vettek?

Ugye, sejtitek, hogy Álomtündér vitte el őket egy álombeli utazásra? Nem messze, csak amilyen messzire kellett.

Bizony, így volt. Már csak egy kérdés maradt nyitva: hogy lehet az, hogy mindketten ugyanazt álmodták?

Aki ebben kételkedik, az nem ismeri Álomtündér csodálatos tudományát. Tud ő még ennél is cifrábbakat! De ne akarjátok mindet egyszerre megismerni, mert abban nem lesz sok köszönet! Aki túl sokat akar, az könnyen összezavarodhat. Eltévedhet valahol, aztán sokáig bolyonghat, amíg valaki nem segít rajta, hogy meglelje a kivezető utat. No, ehhez kell Ariadné fonala!

Hogy az mi? Egy különleges tudomány, amely túl nehéznek vagy megoldhatatlannak tűnő dolgok kibogozásában segít.

De arról majd máskor mesélek.

Elvégre Meseország meséi is végesek. Akárcsak a ti türelmetek.

Csöppanna és Kisfrici csak bólogattak erre.

Aztán mégse kezdtek el futkosni még egyszer. Hirtelen nagyon álmosnak érezték magukat, hát visszabújtak az ágyukba. Akkor vették csak észre, hogy még sötét éjszaka van. Szél Úrfi valamit duruzsolt az ablakuk alatt, de ők már nem hallották. Éjszaka aludni kell. És ezt a két gyerek se vitatta el. Aludtak, akár a mormoták odafent a magas hegyekben. Békésen szuszogtak. Még az éber álmú Nagyonöreg Nagyanyó se vett észre semmit, amikor bekukkantott a szobájukba. Így hát visszatotyogott ő is a helyére, hogy aztán róla se feledkezzen meg a kedves Álomtündér.

Meseországra mesés holdfény terült. A kis erdei házat körülzsongták az éjszaka tündérei és manói. Mindenki egyszerre akart valami szépet súgni, hogy a ház lakói szépet álmodjanak. De már csak a holdfény muzsikált. No, meg a távolban a tücskök ciripeltek egy halk nótát.

Séta az őspáfrányosban

Varázslatos délután volt. Kisfrici és Csöppanna olyan helyre tévedt, amelyről addig még csak hallottak, de elképzelni nem tudták, hogyan nézhet ki. Egyszer ugyan jártak egy nagy tölgyerdőben, amelynek alján derékig érő páfrányok nőttek, de Meseerdő lényeihez hasonlókat nem láttak, mert ahhoz semmi nem volt fogható.

Mintha csak sétára invitálta volna őket valaki, úgy kanyargott a kis ösvény, amelyre kissé félénken léptek rá. Ismeretlen helyen jártak. Valami hívogatta és vonzotta őket, hogy beljebb kerüljenek, ne csak úgy messziről szemlélgessék az erdő csodáit. Mert azok aztán voltak bőven.

Aztán egyszer csak belebotlottak Zöld Gyík professzorba. Ő volt az, aki hívta őket, mert mutatni akart nekik egy helyet, ami kissé emlékeztette az ősei egykori földjére. Az ösvény elején még csak apróbb páfrányfélék éltek, de ahogy haladtak beljebb az erdőbe, egyre magasabbra nőtt minden. Olyan ez, mint amikor valaki elkezd mondani egy mesét, és a kezdeti, egyszerűbb történet egyre bonyodalmasabbá válik. Nos, az a Meseerdő is ilyen volt. Minél tovább mentek befelé, annál nagyobb, sudárabb és érdekesebb lényekkel találkoztak a kis kíváncsi gyerekek.

-Tudjátok, hogy mi a páfrány másik neve? – kérdezte akkor tőlük Zöld Gyík professzor.

-Én nem tudom, de jó volna, ha megmondanád – vágta rá gyorsan Kisfrici.

-Hát jó, tudjátok meg, hogy pajzsikának is nevezik, tudományos neve: Dryopteris filix-mas – felelte kissé elmélázva Zöld Gyík, aki most igen otthonosan érezte magát. Minden gyönyörű zöld volt, a levegő csodásan tiszta, és aki csak odalátogatott, mind csuda jól találta magát a rejtett világban.

Mert az volt. Gondosan elrejtve élt ott mindenki az emberek szeme elől. Egyedüli kivételt Kisfricivel és Csöppannával tettek. Talán sejtitek is, hogy miért. Mert őket még nem rontotta el a rohanó nagyvárosi világ. Azért is jöhettek el Meseországba és ezért lehettek Nagyonöreg Nagypó és Nagyonöreg Nagyanyó vendégei.

Ehhez az állapothoz igen könnyen hozzá is szoktak. Amit láttak, nem okozott nekik túl nagy meglepetést. Mindent úgy fogadtak, ahogy volt, a maga természetességében.

Tudjátok, vannak emberek is, akik tudnak nagyon természetesen lenni. Nem játszanak folyton valami szerepet, akárha színpadon állnának, és a közönség kegyeit keresve vágnának különféle arcokat, hajlongának és nyájaskodnának, miközben eszük ágában sincs így érezni és cselekedni.

Nos, hát a két kisgyerek nem játszotta meg magát, hanem olyan természetesen voltak, akár a zöld erdő minden gyönyörű zöld növénye. És ahogy haladtak befelé, egyre sűrűbbé vált a vadon. Ha visszanéznek, bizony megláthatták volna, hogyan zárult össze mögöttük az imént még téres hely, amelynek ösvényén ők kényelmesen elfértek egymás mellett. Szóval befelé haladtak egy különös dzsungelbe, amelyet soha azelőtt nem láttak. Csak annyiban különbözött tőle, hogy itt nem kellett bozótvágó kést használniuk. Azért érezték olyan tágasnak a helyet, mert a levelek, ágak maguktól tértek ki előlük, majd ugyanolyan kecsességgel hajlottak vissza, mintha soha senki nem is érintette volna őket.

Az árnyas erdő kissé sejtelmes volt, ahogyan mindig sötétebb lett. Mikor feltekintettek az égre, jobban mondva csak feltekintettek volna, mert semmit nem láthattak belőle, akárha egy óriási természeti katedrális belsejében jártak volna, a fák hatalmas oszlopokként meredtek az égre, lombkoronájuk elzárta a fényt a lenti növényzet elől, amely mégis buján élt és virult.

-Mondd, kedves Zöld Gyík, miért jöttünk most ide? – kérdezte Csöppanna.

-Csupán ezért a pompás látványért – felelte egyszerűen és természetes modorban Zöld Gyík professzor.

Majd kissé eltöprengve mondta:

-S hogy soha ne felejtsetek el, milyennek kell majd megőriznetek a földnek azt a zugát, amelyet rátok bízunk.

No, ez már izgalmasan hangzott. Fel is keltette Kisfrici érdeklődését.

-Ki bízta ránk? És miért éppen ránk? És hol van az a hely?

-Túl sok a kérdés, kiskomám – merengett Zöld Gyík, aki különös módon jóval fürgébben haladt a gyerekek előtt, úgy, hogy néha előreszaladt, majd vissza kellett térnie, nehogy elijessze őket ettől az erdei sétától.

Volt is eszükben megriadni vagy félni! Csak úgy lubickoltak az élményben!

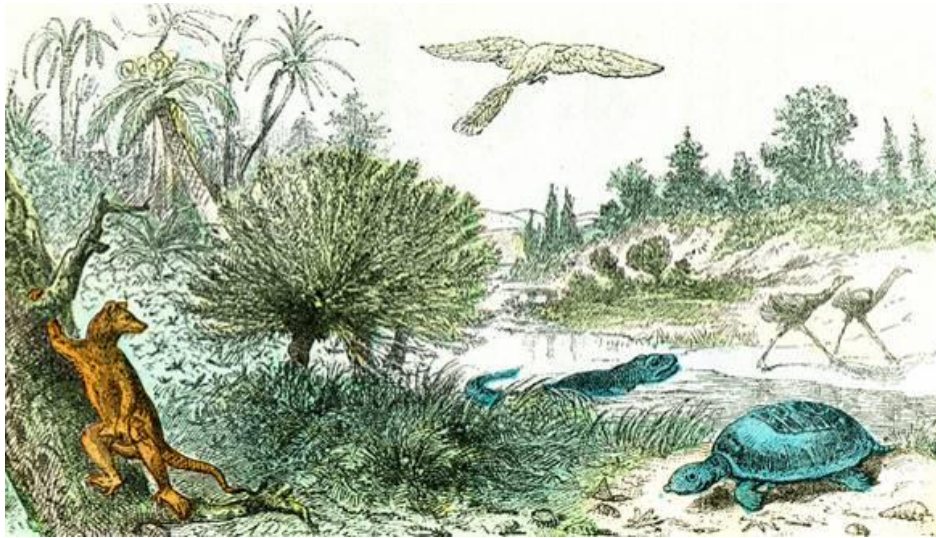
Egy ponton, amikor már jócskán a sűrűség közepében jártak, valami furcsa dolog történt. A fák és a páfrányok is egyre magasabbra nőttek, de nemcsak ők! Lássatok csudát, Zöld Gyík egyszer csak olyan hatalmasra vált, hogy alig látták a fejét! Nagy tappanásaival csak úgy gázolt végig az erdőn. Kisfrici és Csöppanna alig tudták követni. Siettek volna utána, de folyton lemaradoztak a nyomán. Igaz, kissé megszeppentek, mert nem szerették volna, ha véletlenül őket is letapossa, nemcsak a lába alá került szegény növényeket. Azok rendre letörtek, a földre hajoltak és riadtan néztek utána, ki lehet ez az óriási lény?

Zöld Gyík akkor megsajnálta a gyerekeket, mert belátta, hogy így nem lehet együtt sétálni tovább. Visszafordult, és amikor rájuk talált, lehajolt és felnyalábolta őket. Egyenesen a hátára ültette Kisfricit és Csöppannát, és jól meghagyta nekik, hogy kapaszkodjanak rendesen a hátán levő pikkelyekbe, nehogy még egyszer vissza kelljen mennie és keresgéljen utánuk ebben a nagy sötétségben! Merthogy az erdő mélyén félhomály honolt, ami majdhogyan sötétségnek volt mondható.

A meglepetés aztán még nagyobb lett, amint látták, hogy Zöld Gyík egyre messzebbre viszi őket, s nemcsak térben, hanem időben is. Egyenesen ott találták magukat egy prehisztorikus időben és tájban, ahol Zöld Gyík rokonai egykor élhettek. A táj csak úgy hemzsegett a sok ősszállattól! Így aztán jobb is volt, hogy nem hagyta őket odalent a földön, mert a gyerekek megvalósággal eltörpültek a többi lényhez képest.

Előbb nem értették, mi történik velük, de aztán mindent megmagyarázott nekik a jó öreg professzor. Ő jobbnak látta, ha ilyen szemléltető órát tart nekik, ahol önmagukat, azaz őseiket is abban az arányban láthatják, mint egykor voltak. No, hát így tanítják a biológiakönyvek Darwin óta...

Az ember őse ugyanis valósággal eltörpült a nagy őshüllők között. Jócskán meg kellett húznia magát, nehogy valamelyikük prédájává váljon. Az élet vad volt és kegyetlen. A kicsiknek legalább így tűnt.

Minden, de minden lény sokkal nagyobbak látszott, különösen hozzájuk viszonyítva. Csörtettek és valahogy hiányzott belőlük a kecsesség. Úgy mondhatnánk, hogy még fejletlenek voltak és egyáltalán nem érzékenyek. Sőt mondhatni, hogy valósággal érzéketlenek és durvák mások iránt. Őskoriak voltak és kezdetlegesek.

-Látom, min töprengtek – szólt hátra Zöld Gyík a hátán ülő gyerekeknek. – A fejlődésnek meghatározott útja van. Régen úgy mondták, hogy minden determinált. Nem lehet a legfelső szinten kezdeni, hanem mindenkinek végig kell járni a maga útját. Úgy is, mint egyén, és úgy is, mint faj. Most egyelőre csak az a dolgotok, hogy tartsátok nyitva a szemeteket és jegyezzetek meg jól magatoknak mindent. Ez a korszak, amelyben járunk, már nem létezik, szóval értékes információhoz juttattalak benneteket.

-Köszönjük, kedves Zöld Gyík! – csicszergett Csöpanna Zöld Gyík hátán ülve és rázkódva. – Nagyon izgalmas ez a túra. Ha csak elmesélted volna, nem lett volna ennyire izgalmas.

De akkor már szednie kellett a lábát Zöld Gyíknak, mert valami nála is hatalmasabb lény közeledett feléjük. Illetve nem is csak egy, hanem többféle nagy állat. Ősdínók és őskrokodilok egész serege lepte el a mesebeli tájat, ahonnan hirtelen eltűnt az erdő, és valami nagy-nagy mocsár volt az, amiben Zöld Gyík lábalt a gyerekekkel a hátán.

Egyszerre félelmetesnek tűnt minden. Csöpanna kissé sírósan kérlelte Zöld Gyíkot:

-Ugye, most már elviszel bennünket innét? Olyan rémisztő itt minden. A zöld őspáfrányos sokkal szebb volt.

-Hát jó – egyezett bele Zöld Gyík professzor. De akkor kapaszkodjatok még erősebben belém, mert az a nagy dínó egyenesen felénk tart, és én nem tudom, melyikünk a gyorsabb.

Azzal már nyakába is szedte a lábát, pedig eléggé esetlenné vált ebben a hatalmas testben, amibe visszadolgozta magát a szemléltetés kedvéért.

-Muris lenne – gondolta magában Kisfrici -, ha a tanító bácsi is mindig átválna azzá, amiről éppen tanítani akar bennünket.

De nem sokáig tudott kajánkodni, mert Zöld Gyík hatalmasat szökkent és átugrott velük a mocsár túlsó partjára, ahol most nem voltak krokodilok.

A gyerekek akkor még nem tudták, hogy véletlenül se voltak akkora veszélyben, mint hitték. Tudjátok, miért?

Úgy van. Mert Meseországban minden csak képzelt. A képzelet szüleménye, szokták mondani. Ha meg is ijedsz tőlük, akkor se árthatnak neked. Igaz, nem is akarnak bántani, hiszen te se bántottad őket. Legfeljebb kíváncsiak rád, aki másféle köntösben tűnsz fel előttük. Ezért közelednek hozzád, mint a kíváncsiskodó kecskék, csacsik és egyéb állatok egy farmon. Ők ugyanúgy szeretnének tudni rólad mindent, ahogy te is érdeklődéssel fordulsz feléjük.

Nos, hát az óriási őslények is így kíváncsiskodtak. Elképzelni nem tudták, hogy lehet valaki annyira kicsi, mint azok a kis törpelények a Zöld Gyík hátán. S talán azt se tudták, hogy Zöld Gyíkot zöld gyíknak hívták. Csak közeledtek és nagyokat fújtattak. Tudjátok, miért?

-Úgy van. Mert az óriási testük hatalmas nyomást gyakorolt a belső szerveikre, így a tüdejükre is.

-Mondd csak, kedves Zöld Gyík – kérdezte hirtelen Kisfrici. – Ez is úgy van, mint az embereknél? Az iskolában úgy tanultuk, hogy ha egy ember növekedését nem szabályozzák rendesen a hormonjai, egyre csak nő és nő, amíg a szervezete már nem képes ellátni minden szervét. A

szíve nem tudja olyan magasra felpumpálni a vért, hogy az agyának megfelelő vérellátása legyen. Az agya nem tudja tovább szabályozni a testműködését, aztán végül kihal.

-Jól mondod, Kisfrici – felelt Zöld Gyík. – Csak van egy kis különbség a két jelenség között. Ha egy lény szervezete nem bírja tovább, hanem felmondja a szolgálatot, akkor csak ő pusztul el. Azt, hogy kihal, már egy egész fajra nézve mondjuk érvényesnek. Szóval egyetlen lény nem tud kihalni, csak egy egész faj.

-Igaz, értem – gondolkodott el Kisfrici. – Mondd, nem bánod, ha megkérdem: a te őseid is valahogy így haltak ki?

-Nem szívesen gondolok erre – felelte csöndesen Zöld Gyík. – De így lehetett. Valami nagy katasztrófa történt velük. De erről már beszéltünk a múltkor. Hogy az iskolában is tanították nektek az aszteroida becsapódását a Yucatán-félszigetbe. Utána már csak az egészen kicsi lények éltek túl a tragédiát, és nekik is nagyon rossz volt hosszú éveken át.

-Hát jó, ha fáj neked, akkor ne beszélj róla! – mondta vigasztalólag Csöppanna. – Nem faggatunk. Csak akkor mesélj ilyeneket, ha utána nem bánkódsz. Jó?

Zöld Gyík válasz helyett csak szaporázni kezdte a lépéseit. Csak úgy zúgott körülöttük a levegő, ahogy elhagyták a vészterhes helyet, amelyről akkor még nem tudták, hogy nekik nem árthat. Meseország részét képezte, és mint olyan, egyszerűen illékony volt. Egy perccel előbb még benne jártál, aztán hirtelen váltott a kép, mint a filmekben a snitt, s te máshol talátlad magadat.

Ilyesféleképpen hagyták el az ősmocsár vidékét és baktattak kissé lassítva, amikor egyszer csak úgy érezték, hogy már terhére vannak a bölcs öreg professzornak.

Hát bizony, a gyönyörű zöld erdőben találták magukat, ahol a visszaúton Zöld Gyík is egyre kisebbre változott. Leugrottak hát a hátáról, és nagyon megkönnyebbültek. Ők is, meg Zöld Gyík is.

-De ugye, téged nemcsak képzeltünk? – döbönt rá az igazságra Kisfrici, aki szeretett gondolatban pár lépéssel előbbre járni. – Ugye, most még hazavezetsz bennünket?

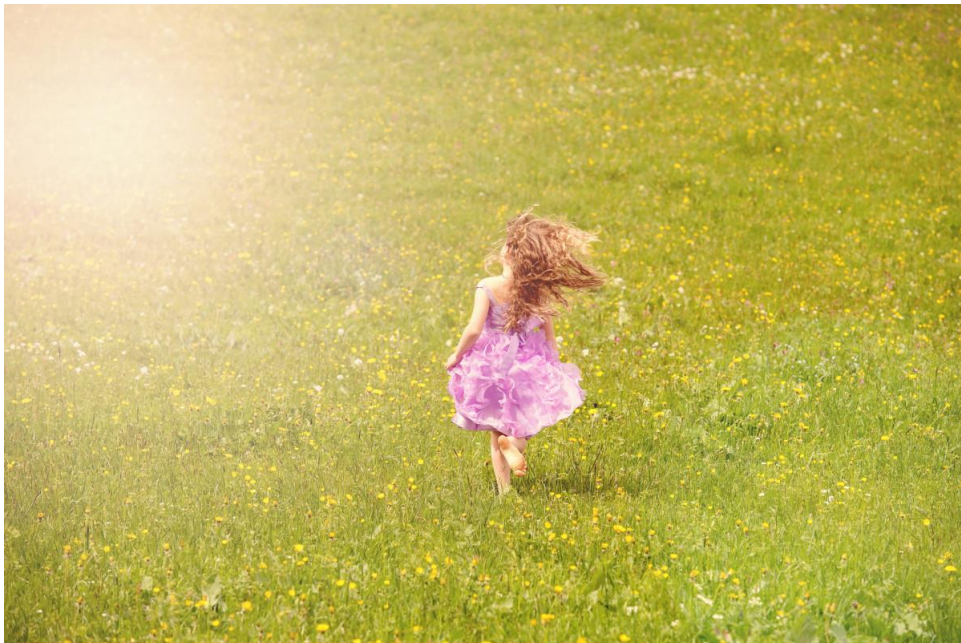
-Még szép – felelte egyszerűen Zöld Gyík. – Kapnék is Nagyonöreg Nagyapótól, ha nem vigyáznék rátok!

De már nem is kellett sokat magyarázni semmiről. Zöld Gyík ugyanakkora volt, mint amikor megismerkedtek vele, és most, hogy nem kellett senkit se cipelnie a hátán, megkönnyebbülten ugráncolt a két gyerek előtt.

Aztán valahogy egy hirtelen váltással már megint a Meseréten találták magukat. Csöppanna úgy megörült, mintha valami hosszú utazás után egyenesen hazaérkezett volna. Oda, ahová azelőtt is mindig szokott, a saját otthonába, a szüleihez.

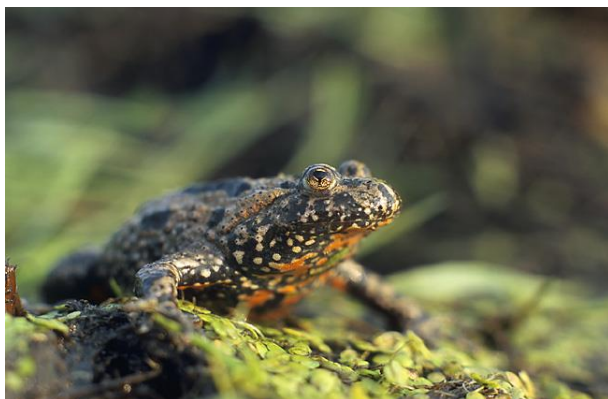
Futni kezdett hát, és valósággal röpült haza, azaz most a vén Hegyi Király házikója felé. Kisfrici alig tudta követni. Zöld Gyík meg egyszer csak eltűnt valahol egy páfrány tövében. Még azt se bánta, hogy a gyerekek elfelejtették megköszönni neki azt a nagyon tanulságos utazást a dínók világába, meg az őspáfrányosba. Csupán ennyit gondolt magában:

-Mindenki a maga útján...

Unka Bunka meséi

Unka Bunka ült egy mohos kövön és énekelt. No, nem úgy, mint egy énekesrigó vagy egy sárgarigó, hanem csak úgy, békamódra. Felfújta a torkán lévő hólyagot és csak úgy szállt a békaszereződ. Rögtön fel is figyelt rá legalább száz unkalány, annyira elbűvölte őket Unka Bunka éneke.

Ez már csak azért is különös volt, mert a békák közt az a természetes, hogy a hímek epekednek a lányok után, nem pedig megfordítva. Nem is olyan régen még az emberek közt is így volt szokás, de két Nagy Háború sok mindent megváltoztatott. Többek közt az emberek közti kapcsolattartás mikéntjét is. Ma már nem szokás olyan szépen udvarolni, mint a nagy magyar írók tették fiatalkorukban. Sok szép dologról marad le a mai emberiség, hogy így hagyta magát lealacsonyítani egy egészen másik szintre.

Nos, hát Unka Bunka dalolt, szép nótákat fújt, mintha csak a maga örömeire tenné. Attól még erősen vonzotta a békalányokat, akik valóságos rajongói lettek.

Amint látjátok, Unka Bunka nem volt valami szépfiú, ám az éneke messze hangzott a tavon túlra is, amelyben élt, és a békalányoknak más az ízlése is, mint az embereknek. Nekik nagyon is vonzó volt, és mindegyik arra vágyott, hogy az ő társa lehessen eztán már az életben.

Azt nem tudom, hogy Unka Bunka észrevette- e ezt a nagy általános figyelmet, csak sejtem, hogy legalább annyira érezte és értékelte, amennyire a koncertező művészek szokták észlelni a hallgatóságuk rezdüléseit.

Tudjátok, milyen fontos ez annak, aki a művészetet interpretálja?

Értem, most ezt is meg kell magyaráznom. Interpretálni annyit tesz, mint előadni valamit, még hozzá nagyon szépen, művészi színvonalon.

Nos, minden előadónak van egy antennája, amely valósággal a közönség felé fordul. Gyakran még az olyan közönség felé is, amelyik nincsen jelen a koncertteremben, hanem valahol a távolból hallgatja a szép előadást, mondjuk a tévén vagy a rádión keresztül. Vagy csak egy távolabbi helyen ülve, mint az erdei népek egy-egy rigókoncert idején.

Arról azért mondjatok le, hogy a szajkók vagy a varjak koncertjét is gyönyörködve hallgatja valami furcsa ízlésű társaság, mert ők ugyan szép fényes tollakkal borított figurában jelennek meg a külvilág előtt, de a hangjuk az rettenetes. Csak úgy recseg-ropog, mintha rekedtre ordították volna magukat egy izgalmas meccsen. No, hát gondoljunk inkább valami szép énekű madárra, mint a fülemüle. Az ő kabátja kevésbé mutatós, de az éneke az királyian pompás.

Késő tavasztól kezdve július közepéig hallhatod a dalukat, ha vagy olyan szerencsés, hogy a közelethez fészkelnek. Utána már soha nem felejtet el azt a varázslatos hangot.

De most nem róla van szó, hanem Unka Bunkáról, aki ugyanúgy belefeledkezett az énekébe, akár egy fülemüle. Az ő hangja se annyira varázslatos, mint a fülemüléé vagy a léprigóé, de hozzátartozik a meleg nyári esték és éjszakák zenei élményeihez. Különösen, amikor csatlakoznak hozzá a tücsökzenekarok is, hogy egymásnak felelgetve dicsérjék a kellemes időt és szórakoztassanak mindenkit, aki éppen arra jár vagy a közelükben lakik.

Unka Bunka éneke is recsegős volt kissé. Valahogy így szólt:

-Brekekex, brekekex, brekekex...

Aztán így folytatta:

-Kovax, kovax, brekekex... Brrrkcsx, brrkcscsx, brrkcscsx...

Majd ugyanezeket variálgatta tovább, hogy csak úgy zengett a Nagy Tó környéke meg a távoli erdők és hegyek.

Ugyan miről mesélhetett Unka Bunka széles jókedvében?

Hát ő is csak arról, amiről a legtöbb békafiú szokott. Hogy milyen szép az élet, mennyire kellemes az enyhe este, milyen szépen fúj a szellő, ami a hullámokat fodrozza a tó tetején. Milyen szépen süt a hold, mennyi szép békalány élhet nem is olyan messze tőle, meg hogy milyen jó, hogy akkor éppen nem jár arra egyetlen halászmadár sem.

Egyszerű ének, kedves, kezdetleges mondóka, ugye?

Mindezt elmondhattuk volna róla, ha nem kezd bele egy érdekes mesébe. Ezt se csak úgy véletlenül tette, hanem mert érezte, hogy most másféle hallgatósága akadt.

Hát persze, hogy megint Kisfrici és Csöppanna jártak arra. Nem egyedül, hanem éppen Szél Úrfi gondjaira bízva ismét. Hát ők is boldogan hallgatták ezt az érdekes éneket, amiről előbb nem tudták, honnan és merről jön, csak belefeledkeztek a hallgatásába. Úgy, ahogy a legtöbb ember szokta, aki nem gondol viszolyogva ezekre az igen hasznos teremtményekre, hanem természetesnek, sőt még szépnek is találja őket.

Lábujjhegyen közeledtek, mert nem akarták megzavarni a dalos kedvű békát, akinek a hangját azért ismerték ők már régebről. Legfeljebb nem pontosan Unka Bunka dalát, sem őt magát személy szerint, hanem más békákét, amelyek az ő közelükben szoktak felbukkanni úgy június elejétől fogva.

Unka Bunka pedig rázendített egy zenés mesére.

-Kovax, kovax, brekekex, volt egyszer, hol nem volt, volt egyszer egy magányos békakirály. Mindig magában üldögélt, mert nem volt neki társasága. Sokat gondolt arra, hogy miféle udvartartásra volna igénye, de attól még távol állt, hogy meg is valósítsa a tervét.

Zöld Breki király ugyanis eléggé tohonya természetű volt. Sokat mélézött magában, merthogy nem is igen tehetett egyebet, hacsak a nyakába nem akarta volna venni a világot. Naphosszat heverészett, és egyre elvágycakozott valahová, egy olyan helyre, amiben nagy csodák teremnek, de neki a kisujját se kell mozdítania érte, csak úgy valahogy majd valamikor ott terem.

No, hát ilyen hiábavalóságokat gondolt magában Zöld Breki király.

S hogy mitől volt ő akkor király, ha nem volt udvartartása?

Csak úgy. Örökölte az apjától meg a nagypjától, akik vele ellentétben igen gondos, ügyes és remek királyok voltak. Mindenki körülrajongta őket, és nem győzték naphosszat fogadni a sok vendéget. Szépeket is, meg csúnyákat is, ki milyenre sikeredett.

Zöld Breki király azonban másképpen élt. Neki minden csak úgy az ölébe pottyant, és akkor is megtermett minden, amire szüksége volt, ha ő nem törte magát utána. Csak lustálkodott, nézelődött, álmodozott és egyre várta, hogy a szúnyogok, legyek meg egyéb rovarok túl közel repüljenek hozzá. Akkor kinyújtotta a nagy hosszú nyelvét és sorra bekapta őket.

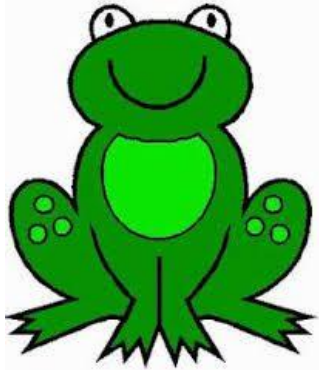
Hát így teltek a napjai, örökös tétlenségben.

De egy idő után már nagyon unta magát egyedül. Nem volt senki, akihez brekekélhetett volna egy kicsit, csak folyton a szitakötők meg a szúnyogok zöngicsélését hallgatta. Aztán úgy megunta őket, hogy rendre elhajtotta magától mindet.

No, hát akkor meg nagyon éhes lett. Már senki nem akarta kiszolgálni, azaz tálcán felkínálni magát ebédre vagy vacsorára, így aztán kénytelen volt egy idő után felkelni a kedvenc tavirózsaleveléről és arrébb vánszorogni.

Már tényleg csak vánszorogott, mert alig maradt jártányi ereje a sok éhezéstől. De még mindig nem jött rá, hogy változtatnia kellene az életmódján, különben képes lesz éhen halni a végén.

Hát ahogy ott vonszolódik a Nagy Tó partján, egyszer csak megpillant egy zöld békát. Nem éppen olyat, mint ő, de egy igen vidáman bazsalygó brekit. Már igen gyengének érezte magát, úgyhogy elhaló hangon megszólította:

-Hát te meg minek örülsz úgy, hogy fülig ér a szád?

-Már hogyan örülnék, kedves felség, mikor olyan szerencsés napom van, hogy megláthatom?
– válaszolta a zöld béka.

-És honnan tudod, hogy kell szólítanod engem? – vartyogott nagy szomorúan Zöld Breki király.

-Nem nehéz azt tudni, kedves felség – felelte ugyanolyan széles jókedvvel a zöld béka. – Hiszen ott a koronája a feje tetején, amúgy meg mindenki tudja, hogy ez a terület a Zöld Breki király birodalmának a része.

-Akkor te meg hogy kerülsz ide? – kerekedett nagyra Zöld Breki király szeme.

-Azért jöttem, hogy megmentsem felségedet az éhenhalástól – folytatta ugyanolyan mosolygósan a zöld béka.

-No, ha azért jöttél, csak tedd a dolgodat! – hagyta rá Zöld Breki király. – Már alig van jártányi erőm, és attól félttem, hogy meghalok, ha ki nem mozdulok a palotám környékéről.

-Ó, hát annál mi sem könnyebb! – rikkantotta, azaz brekkentette Zöld Béka. Ugrott pár hatalmasat, majd az egyik lapulevél tövében hemzsegő szúnyoghadat úgy felriasztotta, hogy azok egyenesen Zöld Breki király felé röptek. Neki csak ki kellett nyújtania a nagy hosszú nyelvét, és már mentek is lefelé a torkán a megriadt szúnyogok.

-Köszönöm, kedves... izé... - brekekélte jóllakottan Zöld Breki király. – De hogyan is szólítsalak?

-Szólíts csak Zöld Békának, vagy ha tetszik, engedelmes alattvalódnak – szaladt fülig a Zöld Béka szája.

-No, hát jól van, kedves Zöld Béka – hümmentett egyet Zöld Breki király. – Aztán most mit akarsz csinálni, hogy már jóllakattál?

-Amit parancsolsz, kedves felség – hajolt meg udvariasan Zöld Béka. – Engem azért küldtek, hogy a szolgálatodba szegődjem és ne hagyjalak itt tespedni naphosszat.

-No, a szolgálat az rendben van, de hogy merészelsz engem arra noszogatni, hogy ne azt tegyem, amit kedvem tartja? – kummantott oda nem túl barátságosan Zöld Breki király a hirtelen szerzett alattvalójának.

-Nem az én merészségemen múlik ez, felség – vidámkodott tovább Zöld Béka. – Engem a Vén Hegyi Király küldött, neki pedig senki emberfia, de még állativadék se merne ellentmondani.

-Hát hol van az a Vén Hegyi Király? – kapta fel a fejét Zöld Breki király. És mit merészelsz? Méghogy az én királyságom területén rendelkezik bármiről is...

-Azt hiszem, rosszul tájékoztattak téged, kedves felség – hajolt meg ismét udvariasan Zöld Béka. – A helyzet az, hogy a te királyságod is az ő birodalmának a részét képezi.

-Hát az meg hogy lehet? – hökkent meg Zöld Breki király.

-Csak úgy, hogy a te királyságod területe jóval kisebb az övénel. Körülfogja a tiédet, ahogy a tó vize az apró szigeteket, amik a közepén található. Te, mivel sose mozdulsz ki innét, nem tudhatod, mi van az országod határain kívül.

-Hát én hogyan tudhatnám meg, mi van a királyságom határain túl? – felelte kissé méltatlankodva Zöld Breki király.

-Például úgy, ha felkerekedsz és elutazol máshová is, mint ez a Nagy Tó – brekegte kissé óvatosan Zöld Béka. Nem olyan nehéz az. Csak akarnod kell. Igaz, akkor nem heverészhetsz itt naphosszat, hanem mozognod kell. Az alakodnak is jó tenne. Látod, mekkora pocakot eresztettél a sok lustálkodástól?

-Azt még meggondolom – kummogott Zöld Breki király. – Nem olyan egyszerű az, csak úgy rászánni magadat, hogy elutazz. S aztán miben utaznék? – tépelődött még a királyi lustaságú Zöld Breki.

-Az valóban nem olyan egyszerű – vigyorgott Zöld Béka. – Találsz valakit, aki a hátára vesz, vagy rendelsz egy egérfogatot, ami elszállít bárhová, ahová parancsolod.

-Az meg micsoda? – hökkent meg Zöld Breki király.

-Egy egyszerű batár, amit négy egér húz, ahogy a mesékben illik – hajolt meg illedelmesen Zöld Béka. – A bakon egy nagy kövér pocok ül, aki addig pattintgat az ostorával, amíg az egerek neki nem iramodnak és rendesen vágtazni nem kezdenek.

-Az érdekes volna – felelte elmerengve Zöld Breki király. – Talán holnap már rá is szánom magamat, hogy elmenjünk. Mert te, ugye, velem tartasz, hogy mindent elmesélj nekem?

-Ha parancsolod, felség, mehetek én is – felelte Zöld Béka.

-Aztán tudod-e, hogy én nem is csak tespedek, amikor a kedvenc lótuszlevelel heverészek? – kérdezte hirtelen Zöld Breki király.

-Hanem mit csinálsz olyankor?

-Tanulmányozom az eget. Már olyan régóta töprengek, hogyan lehet, hogy az ég olyan gyönyörű kék, nem pedig zöld, mint én is vagyok, meg minden körülöttem itt a Nagy Erdőben és a Nagy Tavon.

-Annál mi sem egyszerűbb, felség – mosolyodott el Zöld Béka. – Az égen nem élnek növények, amiknek zöld levelük volna, így hát csak annak a színét tükrözhetik, amit az ég tartalmaz.

-No, és mit tartalmaz? – ült fel hirtelen Zöld Breki király, aki szokása szerint ismét csak heverészett.

-Úgy tudom, hogy nitrogénnek hívják azt a kék micsodát – brekkentette el a titkot Zöld Breki.

-Az meg micsoda?

-Valami, ami a levegőben van, de ennél többet én se tudok – válaszolta szerényen Zöld Béka.

-Akkor meg ki tudhatja? – fogta el a kíváncsiság Zöld Breki királyt.

-Bizonyára a Vén Hegyi király. Ő igen bölcs. Mindent tud. Nincs olyan lény, akinek a kérdéseire ne válaszolna – töprengett el kissé Zöld Béka.

-Akkor jó. Feltétlenül meg fogjuk látogatni – fűzte tovább a szót a békakirály. – Feltéve, ha megint el nem fáradok.

-Kummm, kummm – nevetgélt kicsit Zöld Béka. – Ugyan mitől fáradnál el?

-Hát a mindennapi elmélkedéstől, amitől igen ki szoktam fáradni – szontyolodott el Zöld Breki király.

-Ne búsulj, felség! – vigasztalta Zöld Béka. – Nincs az olyan fárasztó, mint az utazás.

-Ha olyan fárasztó, akkor meg minek menjek én messzi utakra? – képedt el a Nagy Tó egyetlen ura.

-Ez valóban csak rajtad múlik, felség – brekkentett ismét Zöld Béka.

De Zöld Breki király akkor már nem hallotta. Úgy kimerült ebben a nagy szellemi erőfeszítésben, hogy Zöld Béka minden szavát felfogja és feldolgozza, hogy hirtelen álomba merült. Zöld Békának nem is maradt aznapra egyéb dolga, mint hogy legyezzesse kicsit. Azt se egyébért, minthogy szebb legyen az álma.

S valóban, Zöld Breki király álmában olyan szépet utazott, hogy soha nem felejtí majd el.

Ti meg addig is töprengjete el rajta, hogy lehet az, hogy valaki semmit nem tud a világról! De ne csak a kütyüitekre gondoljatok, mert akkor szertefoszlik a varázslat, ami mindnyájunkkal történt! Meseországban jobb lesz megfeledekezni róluk! Itt soha nem unatkoztok, ezért nem is kell folyton nyomkodnotok azokat a fránya gombokat.

Annyit megsúghatok, hogy Zöld Breki király se tanulta meg azoknak a készülékeknek a titkát, mégis boldogan élt aztán, hiszen lett egy hűséges alattvalója. Ő meg köré gyűjtötte a többi lelkes állatot és növényt, no meg tündéretet, manókat, hegyi törpéket és koboldokat, akik gondoskodtak a mindennapi szórakozásáról.

Aki nem hiszi, járjon utána!

Ezt kummantotta végszól Unka Bunka. Szél Úrfi meg felkapta Kisfricit és Csöppannát, aztán uzsgyi! Már vitte is őket haza, Meseország másik végébe...

A sárkányok sorsa

Bizony, nem lett könnyebb a sárkányok sorsa azzal, hogy elszegődtek mindenféle szolgálatra a Meseország határain kívül. Egyre csak visszavágytak szülőföldjükre, amelyet a legjobban szerettek a világon. A legtöbb ember így van ezzel. Mikor túl sokat van külföldön vagy más helyen, amit kevésbé ismer vagy szeret, egyszer csak rátör egy érzés, amit úgy hívnak: honvágy. Onnantól fogva semmire nem vágyik jobban, minthogy valahogyan visszakerüljön a szülőföldjére.

Van, aki ellenáll ennek az érzésnek, de vannak sokan, akik előbb-utóbb felkerekednek, hogy legalább még egyszer az életben megláthassák azt a csodáktól övezett földet, ami az övéké. No, nem úgy, hogy rájuk van íratva valami Nagy Unalmas Hivatalban, hanem egyszer valamikor az őseik megszerezték és rájuk hagyományozták. Mindenkinek közösen, aki ott született és oda tartozik.

No, hát így jártak a sárkányok is, akik egy szép napon munkanékülnek kezdték érezni magukat, mivelhogy Meseország kapuját nem kellett őrizniük többé. Ezért vándoroltak el máshová, hátha ott rájuk nyitja valaki az ajtót.

Aztán úgy lett, hogy nem rájuk nyitották az ajtót, hanem nekik kellett ajtókat nyitogatniuk. Mivel munka után házaltak, keresgéltek, ezért volt találkozásuk annyiféle kilincsel, amiket azelőtt soha az életükben nem is láttak.

Meseországnak ugyanis nem volt kilincse, hanem a varázslat tartotta zárva a kapuját, és ugyanúgy, a varázslat nyitotta ki, amikor kellett.

Hallottatok már ilyet?

Én se azelőtt, hogy Meseországba ne tévedtem volna egyik utazásom alkalmával.

S hogy milyen volt az, amikor megláthattam azt a varázslatos helyet, ahhoz nehéz méltó szavakat találni!. Nincs az az elbűvölő hangzás, ami úgy írná le, hogy mindenki el ne ámulna és

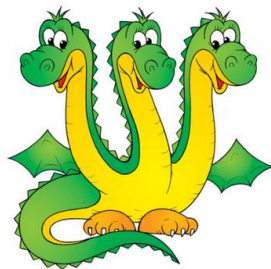
valami különleges hangulatba ne esne. Ugyanúgy, ahogy a sárkányok is mindig, amikor csak hazagondolnak. Épp arra a szépséges helyre, ami sárkányszemmel egyszerűen csodálatos.

Tudjátok, miért? Jól tippeltek. Azért, mert ők ott születtek, és mindig oda vágytak vissza, miután elkerültek a hazájukból.

Igen, voltak ott vulkánok is, de az ott senkit nem zavart. Olyan volt nekik, mint a patak mellett lakóknak a patak. Ahogy másnak a csobogás a mindennapi jó hangulat része, ugyanúgy a sárkányoknak a vulkán, és minden egyéb, ami arrafelé terem. Tájak és lények, amelyeknek egy része hasonlított rájuk, mások viszont egészen másilyenek voltak, mint ők.

Igaz, még a sárkányok is sokfélék voltak.

Volt, akinek három feje volt.

A másiknak öt. És igen, voltak hétfejű sárkányok is, de pár kilencfejű is akadt köztük.

Aztán az egyiknek vörösen villogott a szeme, akár a vulkánból kiömlő láva.

A másiknak sárgán, akár a tűz lángja, de voltak narancssárga szeműek is, ami aztán végképp nem tűnt fel senkinek.

De aztán tudjátok, egy napon mégis munkanélkülivé váltak, ezért kivándoroltak más országokba, ahol előbb megrettentek tőlük, de látván, hogy nem is olyan veszélyesek, elkezdték befogni őket mindenféle alantas munkára.

Volt, akire csak úgy rászóltak reggel:

-Gyerünk, gyújts be a kályhába! Szedd a lábad, ne lődörögj, különben felmondok!

Akkor mit volt mit tenni, a szegény kis sárkány nekiállt tüzet csiholni és jó meleget szítani, hogy a gazdája ne fázzon. Mert ő volt az, aki ilyen gorombán szólt rá minden reggel.

Akadtak azért szerencsésebbek is. Például a Nagy Lila Sárkány, akinek éppen hét feje volt, és abból mind csupa lila szemek néztek ki a nagyvilágba. Ő maga is lila volt, akár egy illatos ibolya, ezért gyakran környékezték meg a pillangók, amelyek szintén úgy vélték, hogy valami nagyra nőtt virággal van dolguk. Neki nem is volt aztán más dolga, minthogy legyezgesse a réti virágokat, aztán a kertieket is, és hagyták, hogy elkóboroljon az erdőbe is. Már amelyikbe befért egy ekkora nagy lila sárkány. Amikor szárnyra kapott, mert szárnyai is voltak, hát versenyt röpült a pillangókkal, szitakötőkkel, sőt még a madarakkal is. Már amelyik a közelébe mert repülni.

Az ilyen nagy test tekintélyt parancsol, nem gondoljátok? Senki nem merne csak úgy rászólni, hogy uccu! pucold ki a cipőmet, ahogy más kisebb sárkányokkal megesett.

Persze, ők még a szerencsésebbek közül voltak. Az igazán megalázó dolog az lett, amikor a balszerencsés sárkányok cirkuszosnak mentek. Ott pattogott az ostor, jól hátba is vágta őket, ha nem értették egyből a vezényszavakat, szóval nem volt könnyű dolog ott mutatványos sárkánynak lenni.

Éppen ezért sok sárkány igen megsomorodott. Olyan depisek lettek, hogy csak ilyen absztrakt képek festésére ihlették a cirkuszi rajzolókat, festőművészeket, akik aztán maguk is kedélybetegségbe estek. Abból meg elég nehéz kigyógyulni, tudjátok?

De voltak vidám sárkányok is, akik megpróbálták elviselhetőbbé tenni a mindennapjaikat, ha már így esett a dolog, hogy egyelőre nem tudtak kikecmeregni az általuk is teremtett helyzetből.

Hogy is van ez?

Hát csak úgy, hogy mi magunk is hozzájárulunk a bajainkhoz.

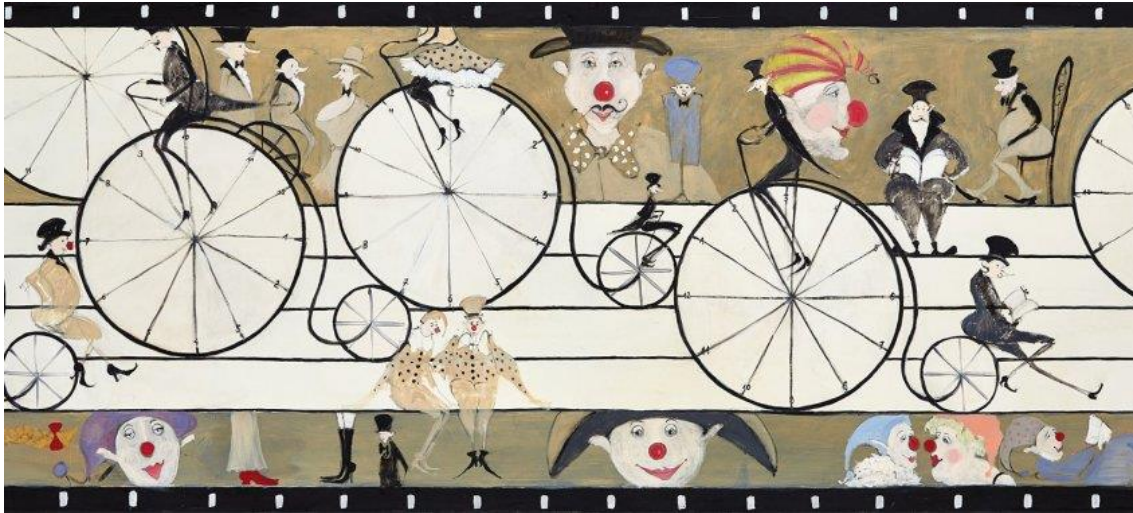
Úgy mondják, hogy az ember, aki túl sok akadályt talál az útjában, azokat mind maga teremti oda. Vagy azért, mert tudja, hogy megérdemli őket, vagy mert erősebb szeretne lenni, és ehhez szükség van a rengeteg gátra, mindenféle forgalmi akadályra, amelyek nem engedik csak úgy simán lófrálni az élete útján.

Te voltál már úgy, hogy szeretted volna próbára tenni magadat?

Csak egy kicsit is nehezebb feladatokat kapni, mint a társaid?

No, hát erről szól ez a történet. A nagy, nehéz próbákról, amelyek során megedződik az ember, akár Fehérlófia, aki a legnehezebb próbákat is kiállta.

De ez csak cirkusz volt, nem Fehérlófia nehéz életútja.

S aztán akadtak boldog sárkányok is, mint ez itt.

Ez csak dalolt és merengett egész nap. Olyan volt, mint az emberek közt a költők. Azokat se érti senki, csak a verseiket csodálják és szívesen mondják, ha szavalni támad kedvük.

Te szoktál verseket mondani vagy szavalni? Akkor tanulj meg sürgősen, mert attól szebbre fordul az életed. Mint ezé itt, fenn.

Az egyfejű sárkány igen együgyű figura volt. Csak dalolt, sétált és merengett naphosszat, senkivel, semmivel nem törődött, csak a mélázással. Neki az volt a természetes állapota. Csak lehunyta a szemét, és máris özönlött belőle a vers, a dalocskák meg a vidámság.

Nem is bántotta érte senki. Meghallgatták, mikor ráértek, s ha mégse, hát később visszatértek, hogy hallhassák legújabb szerzeményeit. Olyan volt, mint egy népszerű slágerszerző, akinek ez volt a természetes állapota, hogy dalokat szerezzen, és ezért csodálják.

Ő azonban nem csinált ebből ügyet. Nem sztároltatta magát, nem vett fel különös allűröket, csak élvezte a helyzetét. Mókázott, olykor rendetlenkedett is kicsit, de épp csak a bolondozás kedvéért. Mivel szerette felvidítani a társait.

S nemcsak a sárkányokat, hanem az embereket is, és mind az erdőlakókat.

Aztán jókat szunyókált, mint aki nagyon elálmosodott. Hiába ébresztgette, piszkálta, még egy gallyal jól meg is csapkodta az egyik barátja, Egyfejű-Egyorrú rá se hederített. Legfeljebb kinyitotta az egyik szemét, de aztán ismét visszaaludt. Jöhettek olyankor hozzá pillangók és a csuklyás barátok, neki kellett ennyi művészi szabadság, hogy maga határozza meg, mikor szeretne felkelni vagy aludni.

De bezzeg, mikor megkordult a gyomra! Mindjárt megérezte, melyik a helyes irány. Csak ment, szimatolt bele a levegőbe, és tuti, hogy hamarosan rátalált az illatok forrására!

No, olyankor ment, mendegélt, míg csak valahová meg nem érkezett. Mert tudjátok meg, hogy ő, amilyen lomhának nézett ki, éppolyan fürgén is tudta szaporázni a lépteit. Négy-öt lépés, és már árkon-bokron túl járt.

Így érkezett meg egy napon Móka Király birodalmába, ahol éppen nagy lakomázás folyt. A király vendégei voltak a Depi Király lányai, ezért nem lehetett lazsálnia senkinek.

Tudjátok, milyenek voltak azok a lányok? Igen, roppant lehangolóak voltak. Folyton csak ilyeneket hajtogattak: „Szörnyű! Tragédia!” Aztán meg: „Katasztrófális! Rettentő!” Egészen addig, amíg valaki a faképnél nem hagyta őket.

Tudjátok, miért?

Mert senki nem szeret egész nap csak lamentálásokat hallgatni. Jobban élvezi a könnyed társalgást, csevegést meg az adomázást.

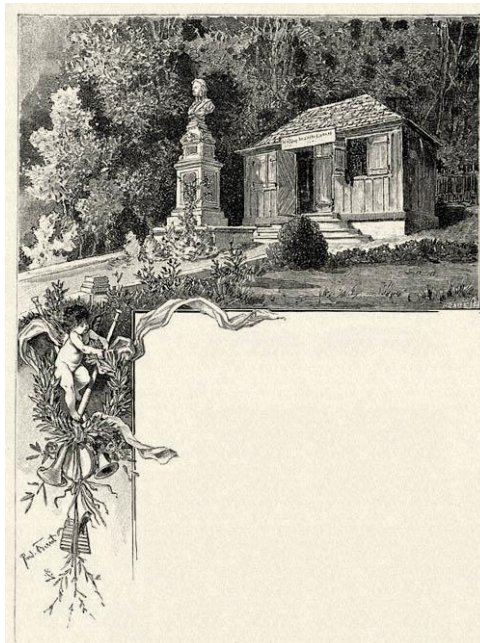
Depi Király lányait is nehéz volt hallgatni, de ha egyszer egy királyfi nagyon elszánja magát, hogy hódítson, akkor nem lehet visszatartani őt ettől.

Lenge királyfi, aki több kedves szél barátságával is dicsekedhetett, ha ugyan dicsekedni akart volna, annál jobban kedvelte a könnyedséget, a habkönnyű szórakozást, a szép zenéket, elhatározta hát, hogy elúzi a Depi királylányok minden lehangoltságát.

Neki is látott hát a szórakoztatásnak.

Odaintette udvari zenészeit és megparancsolta nekik, hogy olyan kedves és vidám zenét húzzanak a királyleányok fülébe, amitől menten táncra perdülnek.

Előbb nem működött a dolog. A királylányok csak ültek nagy fancsali képpel, hogy rájuk nézni is rossz volt. Húzgálták a szájukat, majd egymásra vágtak csúnya grimaszokat, utána pedig a zenészekre, akik menten bánatossá váltak és olyan zenét játszottak, hogy mindenkinek sírni támadt kedve.

Lenge királyfi akkor rájuk dörrent:

-Micsoda dolog ez?! Nem azt parancsoltam nektek, hogy valami nagyon vígat játsszatok? Menten elcsaplak benneteket, vagy akár még a fejeteket is vétethetem! Tűnjetek a szemem előtt, különben nagyon megjárjátok!

A zenészek nagy megszégyenülve iszkoltak, és három napig rá se mertek nézni a hangszereikre. Ők se értették, mi lehetett őket, hogy így felsültek, de ti már biztosan tudjátok. A közönségük volt olyan, vagyis a királylányok, akiknek lehangoltsága hatott úgy rájuk, hogy igen keservesen húzták azt a nótát. Pedig ők azon voltak, hogy szép, vidám és könnyed legyen a muzsikájuk, akár egy régi menüett.

A hangszerek is igen nekikeseredtek. Lett nagy siránkozás, lehangoltság, ami a zeneszerszámoknál nagyon nagy baj, ugyanis ettől alaposan lehangolódnak, és falsul adják vissza, amit a mesterük belőlük ki akar csiholni.

Valahogy úgy hangzott ez, mint amikor egy zenekar koncert előtt hangol. Olyankor nincs összhangzás, nincsenek szép melódiák, hanem mindenki összevissza fújja és cincogja a magáét. Ezzel kapcsolatban szoktuk emlegetni a macskát és az ő farkát, amit véletlenül letaposnak. No, akkor van aztán nagy vernyákolás! Az olyan muzsikát senki nem szereti hallani. Azt nevezik macskazenének. Disszonáns, azaz csúnyán hangzó. A madarak közt is vannak olyanok, amelyeknek a torkából csak efféle torz hang jön elő, hogy még hallani is kész kínszenvedés.

No, de Lenge királyfit se kellett féltetni! Nem ment ő egy-két jó ötletért a szomszédba.

Máris odaintette egy másik zenekarát, amelynek tagjai valóban szépen tudták előadni a pompás tudományukat. Attól mindenki felkapta a fejét, és velük együtt dúdolta vagy énekelte, ahogy tudta, a maga nótáját.

A Depi királylányok is elkezdtek figyelni egy idő után. Megfeledkeztek rossz szokásaikról, nem fanyalogtak, nem vágta csúf grimaszokat egymásra, és még egymás bokáját se rugdosták az asztal alatt, mint odahaza szokták.

Valami különös hangzás lett úrrá a termen.

Zengett és bongott minden hang. Pengtek a húrok és harsantak a trombiták. Ékesen csengett a klavicseballó. Ezüstös hangon szólt a fuvola, mókásan dörmögött a fagott, és a fanfárok valami fenségesen zengték az udvari zenének azt a nemét, amelyet Lenge királyfi is nagyon szeretett. Valahogy így:

Ti szeretitek-e a hangversenyeket?

Nem is tudjátok? Hát akkor itt az ideje, hogy megpróbáljátok. Mindenki kényelmesen hátradől, átengedi magát annak az érzésnek, amelyet a zenészek és a hangszereik keltenek bennük, és csak hagyni kell, hogy hasson a muzsika. Neki az a rendeltetése.

De ahogy a Depi királylányok nem tudtak előbb feloldódni az első zenekar játéktól, úgy változtak meg a második udvari zenekar interpretációjától.

S aztán senki nem gondolt már a sárkányokra sem!

Csak áradt és lebegett és zengett és pengett a zenével és a zenészekkel együtt, akikre ugyanez az érzés visszahatott, és ettől olyan szédítően nagyszerű és pompás zene keletkezett aznap este, hogy ők maguk se hittek a fülüknek!

Bizony, ilyen egy jó koncert! Mindenkit magával ragad. Mindenkit felemel, és mindenkinek olyan élményt nyújt, hogy sokáig megőrzi magában. Akár éveken át is, vagy egész életében.

Ti még nem hallottatok ilyet?

Akkor nem találkoztatok vérbeli nagy muzsikusokkal.

Mert ők aztán feledhetetlenek.

No, de most mondjátok csak meg, melyik sárkányfióka is mesélte ezt a történetet?

Az Egyfejű-Egyorrú?

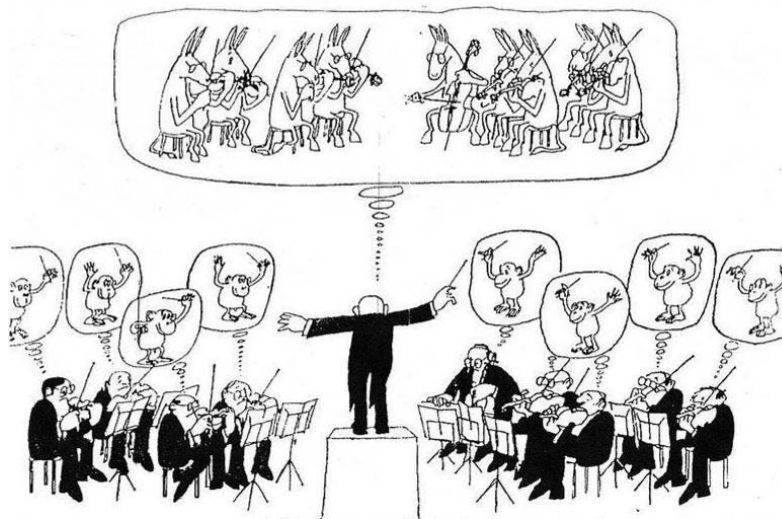
Bizonyára, ha ennyire rendhagyóra sikeredett a története...

Mert ha a muzsika és a meséje rendhagyóra nem sikeredett volna, az én mesém is tovább tartott volna.

A zene meg átváltott volna zenebonára, amit senki nem szeret.

Ilyen az, amikor nincsen összhang a karmester és a zenészek között.

Ugye, ti is valahogy így látjátok?

S tudjátok-e, milyen volt a zseniális magyar zenész, Liszt Ferenc?

No, hát neki nem intett be úgy gondolatban egyetlen zenésze sem, mint ennek itt, fent, a hallgatóság meg el volt bűvölve tőle. No, ez már az igazi muzsika! Szárnyal és magával ragad, a hatása alól nem szabadulsz soha, ha egyszer már hallottad.

Még a hölgyközönség is valósággal megrészegül tőle. Másnap vagy még aznap este mindenkinek elmeséli, milyen csodálatos élményben volt része.

A hírével tele lesz a város. Minden nagyváros és a kisvárosok is.

Ismerte őt a falvak népe és mind a külföldi koncerttermek olykor unatkozó és lebzselő népsége is.

És nem akadt olyan, akit le ne nyűgözött volna.

Ugye, milyen különösen hangzik ez a szó: lenyűgöz?

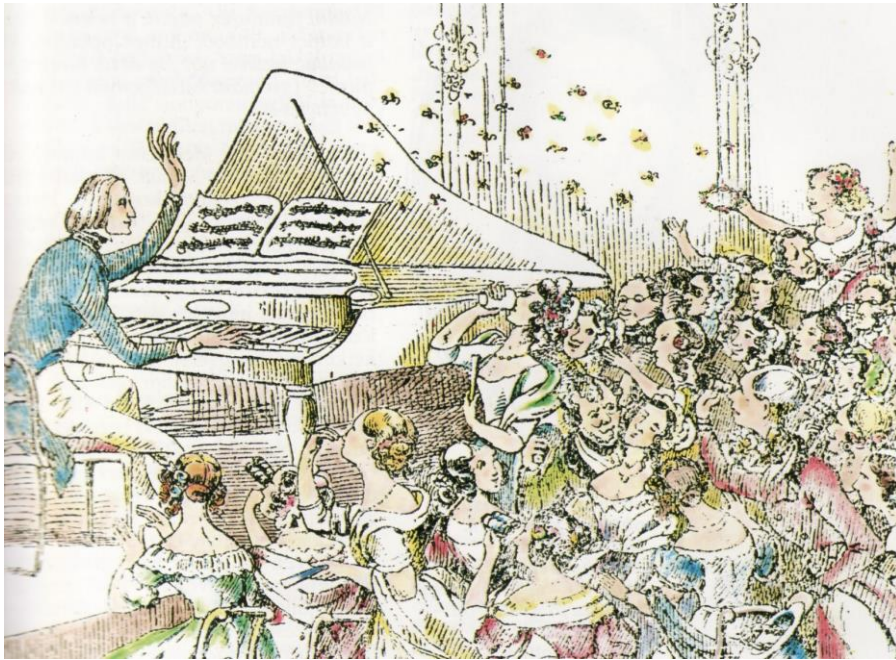
Pedig a 'nyűg' nem valami kellemes dolog volt. Nem nyafogás, kellenkedés, hanem büntetőeszköz, amellyel renitens alakokat akartak megrendszabályozni. Ők ugyan nem vágytak rá, hogy lekötözzék őket, de nem volt választásuk.

Ilyesmi a lenyűgöző hatású zene is.

Ha akarod, ha nem, maradnod kell és hallgatni, akár a szirének énekét az árbochoz kötözött Odüsszeusz.

De róla ma már nem mesélek. Érd be azzal, hogy leírtam neked Liszt Ferenc muzsikájának lényegét, azt a lenyűgözőt.

Szeretnéd hallani? Mi sem könnyebb. Vannak lemezek, és van élő zene, amely visszaad valamit abból, amit Liszt Mester ránk hagyományozott.

Apró kottafejekkel a fehér kottapapíron, mégis maradandó művészetként.

Ezt nevezzük klasszikus értéknek.

Most már ezt is tudod.

A sárkányok meg majd rád köszönnék egykor, amikor nem is számítasz rájuk.

Hogy honnan? Hát leginkább a mesékből.

Ám az is meglehet, hogy a saját emlékezetedből. Úgy, ahogy most neked elmeséltem.

Háromfejűen, ötfejűen, hétfejűen és kilencfejűen.

Hogy aztán meg ne feledkezzünk az egyfejű és egyorrú, ábrándos sárkánykölyökről sem, akit mégis mindenki szeretett. Meseországban és annak határain túl is, amikor már rég máshol élt szegényke.

Hogy miért szegény?

Hát ahogy az előbb elmondtam: mert mindenki a saját hazájába vágyik vissza igazán.

Ott, ahol kedvére bolondozhat, de akár kókadozhat is, amikor rátör a melankólia.

Ami olyan szürke, akár ez a ködös, havas erdő.

Ugye, te nem szeretnél ilyen unalmasan szürke lenni?

Hát akkor álmodj magadnak sok szép, élő színt, amiből hiányzik a szürke minden árnyalata!

Kéket és zöldet, mint Zöld Breki király.

Ugye, milyen szép lenne?

Egy kesztyűnyi bánat

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisiúcska. Mindig vidám kedvű és pajkos természetű volt, mivel otthon is ezt tanulta. Az édesanyja folyton dalolt, mókázott és nagyon sok mesét tudott. Akárcsak Unka Bunka vagy legfőképp a Vén Hegyi Király. Ha még meg nem feledkeztél volna róla, most eszedbe juttatom, hogy ő ezt a mesét is ismerte, amit most én mondok el neked.

Nos, ezt a kisiút Lackónak hívták. Hogy miért? Mert így nevezték el a szülei. Jobban mondva így becézték, mert ki nem tudja, hogy minden Lackónak László az eredeti neve? A Lackó csak amolyan becenév, amit kedveskedve szokás mondani, mikor az embernek becéző kedve támad.

Szóval ez a Lackó gyerek egy napon kapott egy pár szép egyujjas kesztyűt. Ilyesmit, mint ez. A kesztyű világoskék volt, belül fehér prémbeállással, ami megvédte Lackót a legnagyobb hidegtől is. A színe nem volt túl praktikus egy folyton ugráncoló, bolondoskodó fiúcska számára, ezért sejtethetitek, hogy az anyukájának gyakran ki kellett mosnia a Lackó kesztyűjét.

Tél volt, azt mondanom se kell, amikor Lackó ezt a szép pár kesztyűt kapta, és aznaptól fogva mindig csak azt akarta hordani. Azzal is hógolyózott a társaival, ami pompás mulatság volt minden gyerek számára. Még annak is, akit telibe találtak a hógolyók és alaposan átázott a sapkája vagy a kesztyűje.

Egy napon megint csak hógolyóztak a gyerekek, akik még a „mosdatásért” se haragudtak meg egymásra. Tudod, mi az a mosdatás?

Elmondom, ha akarod. Azt általában a fiúk művelik, ha incselkedni akarnak a lányokkal. Gyúrnak egy jókora hógolyót, hátulról bekerítik a lányokat, majd hirtelen az arcukhoz dörzsölik, így mosdatják őket. A lányok sikítoznak, lökdösődnek, de azért nem haragszanak annyira a fiúkra ezért a vaskos tréféért.

Hogy miért haragudnának? Mert a hóval dörzsölés nem túl kellemes. Az ember szúró érzést érez tőle, majd rettentően kipirosodik tőle az arca. Igaz, akkor nagyon szépek a lányok, de nem mindig örülnek neki, legfeljebb, ha megdicsérik őket érte. A bőrüknek azért nagyon jót tesz.

Hát a Lackó gyerek is így mosdatott egy nap egy szép kislányt, akit Pintyőnek hívtak. Őt is csak becézésből, de olyan aranyos kislány volt, hogy mindenki csak ennek nevezte. Pintyő szaladt, mert nem hagyta magát egykönnyen elfogni, de Lackó mégis utolérte és alaposan megmosdatta. Pintyő meg sikkantgatott és fellökte Lackót, hogy nagyot huppant a hóban.

Lackó Pintyő után eredt. Nem vette észre, hogy ebben a gyermeki dulakodásban elvesztette valahol a gyönyörű kesztyűjét, amihez a legjobban ragaszkodott. Csak futott, kergette Pintyőt, és aztán már nemcsak ő, hanem senki más se tudhatta, hol esett le róla a kedves ruhadarab.

Pedig el akarta mesélni az anyukájának, hogy mielőtt Pintyő felbukkant volna a közelében, egy hatalmas hópehely esett a kesztyűjére. Akkora volt, hogy egymagában elegendő lett volna egy jókora hógolyóhoz. Ő csak nézte elbűvölten, rácsodálkozva, és nem akart hinni a szemének.

De aztán megjelent Pintyő, aki elterelte róla a figyelmét, és a hatalmas hópehely már nem is látta, csak Pintyőt kergette nagy vidáman. Felmarkolt egy csomó havat és azzal üldözte, amíg csak utol nem érte a kislányt. No, hát akkor meg mindent elveszített a kezéről: a kesztyűjét is, meg az óriási hópehelyt is.

Keresték jó ideig, hová tűnt a szépséges világoskék egyujjas kesztyű. Még Pintyő is segített neki, mert látta, mennyire nekikeseredett az ő kedves barátja, ez a Lackó gyerek. Szégyen, nem szégyen, így kellett hazamenni. Fázott Lackó keze, de mit volt mit tenni, zsebre vágta, úgy baktatott a hazafelé vezető úton.

No, hát sejtetheted, hogy az anyukája nem örült a hírnek. Megszidta a fiacskáját, miért nem tud vigyázni a holmijára, meg hogy-hogy nem vette észre, amikor lecsúszott a kezéről az a jó meleg kesztyű?! Lackó anélkül is bánatos volt, de most, hogy az anyukája is megszidta, egészen levert volt egész este.

Így kellett lefeküdni, és akkor már hiába vigasztalta volna az édesanyja, hogy majdcsak kitalálnak valamit, aludjon jól, Lackó ezúttal nem hallgatott rá. Mélységes bánattal a szívében tért nyugovóra, azaz jó ideig nem is jött álom a szemére. Mindig csak az elveszett kesztyűre gondolt, meg hogy az édesanyjának is bánatot okozott.

Most aztán hogy menjen ki ebben a hidegben? Zsebre vágott kézzel, amiért minden gyereket meg szoktak szidni?

-Szedtevette, teremtette, nem tudsz viselkedni, fiacskám? Azonnal vedd ki a kezedet a zsebedből!

Már erre gondolt, amikor várta, hogy el tudjon aludni valahára, és ez roppantul elkeserítette. Csak forgolódott az ágyában, és észre se vette, hogy aztán elnehezültek a szempillái, főként attól is, hogy pár nehéz könnycsepp is rajtuk csimpszakodott.

Így pityeregte álomba magát Lackó gyerek.

De amint pityeregne, egyszer csak megjelent előtte egy pirosruhás kislány, akinek a sapkája is piros volt, és fülig ért a szája a nagy mosolygástól. Merthogy széles jókedve volt.

Azt sejthetitek, hogy Álomtündér egyik kicsi segédje volt az ebben a mikulásruhában. Azért jött, hogy megvigasztalja Lackót a nagy vesztesége miatt.

Meséket mondott neki, meg kedves kis versikéket, de Lackó jó darabig rá se hederített. Csak kesergett magában, mint akinek nincs jobb dolga, úgyhogy a kis Álomtündérke is kezdett lassabban táncolni és csendesebb verseket mondani, de aztán hirtelen támadt egy jó ötlete.

Táncolni kezdett, akár a hópehelyek, mikor gyönyörűen esik, szállingózik a hó.

Bokázott jobbra, ugráncolt balra, amitől Lackó is megfélemedezett a nagy bánatáról, ami az előbb még annyira elkeserítette.

Ő is ugrált és táncolt, csak úgy taposta a havat maga körül.

Merthogy Álomtündérke is oda invitálta Lackót, abba a mély hóba, ahol délután eltévelyedett. Azahogy megfélemedezett magáról nagy jókedvében, és nem figyelt a holmijára, hanem csak Pintyőt kergette, hogy csak úgy porzott körülöttük a hó.

De most nem Pintyővel táncolt és ugrált Lackó, hanem Álomtündérkével, aki olyan szépen tudott táncolni és vigadni, hogy akármelyik gyerek megfélemedezett volna minden bánatáról.

Az álombeli tánc olyan jól sikerült, hogy Lackó másnap reggel jókedvűen nyitotta ki a szemét.

Pedig akkor még nem is tudta, mi vár rá aznap.

A reggeli kakaója mellett ott találta a szépséges világoskék kesztyűjét.

Ugye, sejtitek, hogy Álomtündérke csempészte oda, hogy ne búsuljon tovább Lackó?

Hát ilyenek ezek az Álomtündérek.

Csak jönnek, felbukkannak valahonnan a semmiből, varázsolnak egy kicsit, majd ahogy jöttek, úgy illannak el egy szempillantás alatt.

Nagyjából annyi idő alatt, amíg egy kövér könnycsepp le tud gurulni egy kisgyerek szempillájáról.

Vagy amíg egy hatalmas hópehely alá tud hullani, hogy aztán a Lackó kesztyűjén kössön ki.

Ugye, milyen jó volna egy ekkora hópihét látni?

De amíg nem találtál te is rá, ahogy Lackó, hát fogadd el a kisebbeket is! Ahányan vannak, annyifélék. Mind szép, csak más a mintájuk. Ez a víz és a hó csodája.

Örülj neki, amíg ilyen szépségeket láthatsz!

Alina, Galina, Halina

Három kisleány futott felfelé a réten: Alina, Galina és Halina.

De nem voltak egyedül. Utánuk futott, azaz totyogott Malina és Kalina.

Hogy ők kik voltak?

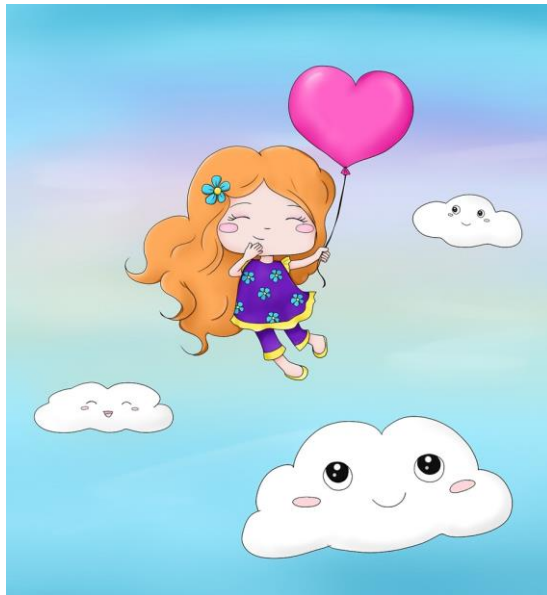
Még apróbb kisleányok. Mindnek színes a szoknyácskája, és mindjüket Szél Úrfi fodrozta meg bodrozta. Akár a hajukat is.

Futottak hát a kisleányok, immáron öten: Alina, Galina, Halina, Malina és Kalina.

Ugye, milyen fura nevük volt?

De nemcsak nekik, hanem mindenki másnak is itt, Meseországban, aki csak szóba jöhetett. Mert ugye, olyan nevet se hallottál még korábban, hogy Unka Bunka?

No, látod.

A lányok hancúroztak a réten. Lágy volt a szellő, azaz Szél Úrfi simogatása, és ő csak somolygott magában, hogy ennyi aranyos kisleányt még ő se lát mindennap.

Aztán azon is somolygott, hogy most hová is rejthetné el őket.

De miért is kellene elrejtene őket?

Hát csak úgy. Mondjuk, tréfából. Mert bolondozni mindenki szeret, akinek ép a humorérzéke.

Gondolom, a tiéd is.

Bolondozni, tréfálni annyi, mint megnevettetni valakit, aki aztán úgy kacag, mintha csiklandozná valaki az érzékenyebb részeit.

Te csiklandós vagy?

Én nagyon. És kacagni is jókat szeretek, még akkor is, ha éppen nem csiklandoz senki.

Ahogy futottak át a réten, Alina, Galina, Halina, Malina és Kalina, hát egyszer csak megtorpantak.

Megláttak valakit. Olyasvalakit, akit azelőtt még soha nem láttak.

Ugyan, ki lehetett az?

Hát nem más, mint a Harmadnapos Hideglelés nevű gonosz törpe.

Ugyan, mit is akarhatott ez a Harmadnapos Hideglelés nevű gonosz törpe?

Hát gonoszkodni.

Borsot törni a mások orra alá.

Soha jobb alkalmat, mint a vígan futkározó és játszadozó kisleányok, akiknek fogalmuk se volt róla, mi az a gonoszság.

Meg hát gonosz törpét se láttak azelőtt. Sem másmilyen törpét.

Csak álltak és bámultak, szóhoz se jutottak. Csak annyit tudtak, hogy ez most nem mindennapi helyzet.

Meg hogy az a fura kis lény, akinek hiányos volt az öltözéke, valahogy nem is illett abba a gyönyörű környezetbe, ahol ők szaladgáltak és játszottak.

Csak nézték egymást, és előbb egyikük se bírt megszólalni.

De aztán észbe kapott Harmadnapos Hideglelés, és rájuk mordult:

-Mit bámultok? Nem láttatok még törpét?

-Még nem – kiáltották egyszerre a kisleányok.

-Elárulnád a nevedet, kedves törpe? – kérdezte váratlanul Alina.

-Az én nevem Harmadnapos Hideglelés – morgott a gonosz törpe. – Ugye, félsz tőlem?

-Nem én! – kacagott Alina.

-Hogy-hogy nem? – dörgött rá Harmadnapos Hideglelés.

-Csak úgy, hogy nem vagy félelmetes – folytatta a kisleány. – A félelmetes emberek mind nagyobbak nálad.

No, több se kellett a törpének. Ez volt az érzékeny pontja, mármint hogy alig látszott ki a földből. Amilyen hangosan csak bírt, úgy ripakodott rá Alinára.

-Aztán mi közöd hozzá? Én nem is vagyok ember. Az én csalámban mindenki törpe. Nálunk ez a normális – veszekedett most már igen agresszíven Alinával.

Alina azonban továbbra se volt hajlandó megrettenni.

-Jobban teszed, ha odébbállsz, ahelyett, hogy játszó kisleányokkal szórakozol! Különben is ég a nadrágod, vagy minek hívják azt a háncsszoknyát, amit viselsz.

Harmadnapos Hideglelés gyorsan megfordult, és már érezte ő is, hogy baj van. Valóban égett az a szoknyaszerű ruhadarab, amit viselt. Úgy ordított, akár a fába szorult féreg:

-Jaj, segítség! Menten megégek!

-Nem égsz meg, csak fuss gyorsan a patakhoz! – biztatta Galina, aki maga se volt ijedős.

Harmadnapos Hideglelés akkor futásnak eredt, és valóban meg se állt a Meserét túloldalán csobogó- csacsogó kis patakig. Belevetette magát, és még jó ideig benne ült, mivel a ruhája már igen forró volt.

Nem vette észre ugyanis, mielőtt ide jött volna, hogy túl közel merészkedett a kecskepásztorok tűzéhez. Azok éppen ebédet készültek főzni maguknak. A törpe gonoszkodni akart velük, el akarta csenni az ebédjüknek legalább egy részét, de amazok lefülelték és jól megkergették. Egészen a Meserét határáig, ahol a törpe belebotlott a játszó kislányokba.

De aznap velük se volt szerencséje. Kinevették, és még akkor is hallatszott a kacagásuk, amikor a gonosz törpe már a hideg patakvízben ücsörgött.

Mire Harmadnapos Hideglelés végre kimerészkedett a jéghideg patakból, majd befagyott a fenéke. Hiába törte azon a fejét, hogy most már valóban valami gonosz tréfát űz majd velük, a lányok rég messze jártak. Szél Úrfi felkapta őket, és vitte jó messzire, ahol a Harmadnapos Hideglelés nevű gonosz törpe nem érhetette őket utol.

A kosárcájuk tele volt szép virágokkal. Azzal akartak kedveskedni Nagyonöreg Nagyanyónak, aki őket is Szél Úrfi gondjaira bízta.

Te is szeretsz virágot szedni?

Az jó. Csak arra vigyázz, nehogy védett virágokat szedj le valahol! Azokat, tudod, hogy nem szabad.

No, hát így szállott a szélben aznap Alina, Galina, Halina, Malina és Kalina.

Meg tudod jegyezni mind a nevüket?

Hát csak tanulgasd!

Legközelebb, ha találkozunk megint, kikérdezlek ám alaposan!

Aztán a gonosz törpe nevét se feledd! Már csak azért sem, hogy nevéen tudd nevezni, ha előtted találna felbukkanni valamelyik erdei túrán.

Őt meg hadd lelje a harmadnapos hideglelés, amiről a nevét kapta.

Megérdemli, annyi gonosz tréfán töri a fejét mindig.

Csak arra nem jött rá, hogy aznap igazából őt tréfálták meg. No, nem a kisleányok, hanem egy jószágos tündér, aki a réten szokott üldögni ráérő idejében.

Legközelebb talán majd róla is mesélek.

De csak ha nagyon jó leszel!

Kisfrici és Csöppanna visszatér

Kisfrici és Csöppanna igen messze jártak gondolatban. Nem éppen a távoli városban, ahová érdekes módon még mindig nem vágyakoztak vissza, hanem különös helyeken, amiket nagyon szerettek volna megismerni.

Te nem szoktál effélékre gondolni? Hogy mennyire jó volna felszállni egy mesebeli járműre, aztán elhajtani valami szépséges táj felé, ahol sok új élményben volna részed?

Nem kell tagadni, nem szégyen az. A legtöbb embernek vannak ilyen fantáziái, csak nem mindenki beszél róluk.

Kisfrici és Csöppanna annyira hozzászoktak Meseország világához és adottságaihoz, hogy nekik se tűnt fel, mennyire szabadon közlekednek egyik mese világból a másikéba, s hogy mennyire természetesnek veszik, milyen különös lényekkel találkoznak ott időnként. Úgy fogadták el őket, mintha mindig is ott éltek volna, és azok a lények már régóta a barátaik lettek volna.

Hát persze, hogy nem a Harmadnapos Hideglelés nevű törpére gondoltak, habár végül rajta se csodálkoztak különösebben. Azon meg, hogy kénytelen volt hideg fürdőt venni, nehogy megégjen a feneké, jót kacagtak. Még a könnyeik is kicsordultak. Alina, Galina, Halina, Malina és Kalina jelenlétének örültek, mert azt remélték, hogy lesznek újabb játszópajtásaik.

Nem mintha nem jöttek volna ki egymással, sőt remekül megvoltak Nagyonöreg Nagypó és Nagyonöreg Nagyanó felügyelete alatt. Meseországbeli tartózkodásukat úgy vették, mint egy érdekes nyaralást, amikor igazán szabadok lehetnek. Itt nem zaklatta őket senki azzal, hogy ezt nem illik, meg azt nem szabad, hanem valahogy átálltak a mesebeli szokásokra. Az itteni szabályok természetesenek tűntek számukra, és úgy voltak illedelmes, jólnevelt gyermekek, hogy szinte észre se vették.

De bezzeg a Vén Hegyi Király és a felesége!

Sokszor összemosolyogtak a gyerekek gesztusain vagy mondatain, amiken érződött, hogy másmilyen, mint amihez otthon voltak szokva. De minek is öltsem egyik szavamat a másikba, ha egyszer simán is elmondhatom, hogy a játzó gyerekek valóban összefutottak Nagyonöreg Nagypó és Nagyonöreg Nagyanó házában.

Szél Úrfi becsülettel „leszállította” őket az erdei házikóba, ahol az öregek laktak, majd visszazaladt megnézni, nem felejtette-e valamelyiket odakint a réten, ahol a gonosz törpe pimaszkodott velük. Nagyanó egyszer rá is szólt:

-Mit futkosol olyan szelesen összevissza? Csak nem vesztettél el valamit?

-Nem, nem! – szeppent meg Szél Úrfi. – Csak egészen biztos akartam lenni benne, hogy minden apróságot elhoztam.

-No, csak ne sertepertélj annyit, a végén még vihart találsz kavarni! – intette le Nagyonöreg Nagyanó. – Inkább söpörd össze a lehullott szirmokat a ház mögött! Idekészítek egy kosarat, abba hordhatod mindet. Majd én tudni fogom, mire lesznek jók.

Szél Úrfi gyorsan eliramodott, és már gyűjtötte is össze a lehullott rózsaszirmokat meg a többi illatos virág által elhagyott színes szépséget. A múltkori szidás óta még jobban tartott Nagyonöreg Nagyapó összevont szemöldökétől, mint bármikor azelőtt.

Csak akkor hökkent meg kissé, amikor egy virágkoszorút viselő szép kislányt pillantott meg a ház mögött. Nem tudta ugyanis, hogy azokat a virágszirmokat is össze kell-e gyűjtenie a Nagyanyó számára. Mivel Szél Úrfi eléggé szeles természetű volt, abban se volt biztos, hogy nem az imént hazahozott öt kisleány valamelyike az. De aztán megnyugodott, mert rájött, hogy azt számon kérte volna rajta a Nagyanyó.

Nem is kellett sokat töprengenie, mert a kislány megszólította:

-Te meg mit söprögetsz itt? Ugye, az én virágaimat nem akarod elvenni? És különben is hogy hívnak?

-Az én nevem Szél Úrfi. Csak segítek Nagyonöreg Nagyanyónak, hogy ne legyen rendetlen a házuk környéke. Máskor is szoktam. Most virágszirmokat kért, hogy gyűjtsék, de a tiedet nem fogom besöpörni a kosárába, mert azok még nem hullottak le. Megkérdezhetem, hogy téged hogy hívnak? – bókkolt aztán nagy illedelmesen, hogy a kislány elmosolyodott rajta.

-Engem Jankának hívnak. Becenevem nincsen, mert ez is úgy hangzik, mintha már becézve szólítanának – mosolyodott el Janka.

-És te is a Nagyonöreg Nagyanyóhoz jöttél? – érdeklődött Szél Úrfi.

-Nem tudom, mert nem ismerem őt – felelte kissé fáradt hangon Janka. – Csak eltévedtem az erdőben, és itt kötöttem ki. Gondoltam, megkérdezek valakit, hogyan juthatok haza. De ha azt mondod, hogy egy nagyon öreg néni lakik itt, akkor egészen biztos lehetek benne, hogy segíteni fog nekem.

-Pedig engem is megkérhetnél, ha csak ennyi a problémád – vágta rá kissé szelesen Szél Úrfi. – Mondjuk, azért nem ártana, ha megbeszelnéd ezt a Nagyanyóval is. Ő meg a Nagyonöreg Nagyapó mindig tudnak megoldást olyan kérdésekre, amire mások nem tudnak megfelelni.

De nem kellett kérnie Jankának semmit, mert kikukkantott az ajtón Nagyönreg Nagyanyó, és már invitálta is befelé Jankát:

-Isten hozott, kicsi lány! Épp jókor jöttél, mert több kisleány is vár odabent.

-Tényleg? – lepődött meg Janka. – És honnan tudták, hogy jönni fogok?

-Tőlem – válaszolta a világ legegyszerűbb modorában Nagyanyó. – Már csak te hiányzol az asztaltársasághoz. Uzsonnázni készül mindenki. Remélem, nem akarsz kimaradni ebből a kis mulatságból?

Jankának finom illatok csapták meg az orrát. Hirtelen ráésmélt, hogy erősen megéhezett. Rámosolygott hát Nagyönreg Nagyanyóra és átnyújtotta neki a kezében tartott margarétacsokrot:

-Tessék elfogadni ezt tőlem a meghívásért cserébe! Szívesen ennék már valamit, mert igen megéheztem. Elég régóta gyűjtöttem ezeket a virágokat, és most már jó volna vízbe tenni őket, nehogy ellankadjanak.

-Szívesen, mert látom, hogy udvarias kislány vagy – vette át a csokrot Nagyanyó. – Gyere, ismerkedj meg a többi gyermekkel!

Azzal már tuszkolta is befelé Jankát, aki nem kérette tovább magát.

Az ebédlőben hangos lármázás, nevetgélés fogadta. Ahogy körülnézett, alig hitt a szemének. Egy csomó lány csivített és mind egyszerre fújták a mondókájukat. Előbb észre se vették Jankát,

de aztán Nagyanyó csendre intette őket. Jobban mondva csak erősen rájuk nézett, amitől mind elhallgattak, és várták, mi az, amit a Nagyanyó közölni akar velük.

Miután a margarétacsokor vízbe került, Nagyonöreg Nagyanyó csak ennyit szólt:

-Csináljatok gyorsan helyet ennek a kisleánynak! Rendezkedjetek át kicsit, hogy neki is jusson hely. Veletek fog uzsonnázni. Persze, gyere előbb kezét mosni! – vette védőszárnyai alá a kissé megszeppent Jankát.

Ő engedelmesen követte, majd kisvártatva együtt tértek vissza. A gyerekek maguk közé ültették, Nagyanyó pedig már hozta is a sok finomságot.

Kisfrici és Csöppanna, akik már szinte rangidősnek számítottak a társaságban, segítettek Nagyanyónak. Kérnie se kellett, már ismerték a regulát a Vén Hegyi Király házában.

Csak miután mindenki alaposan belakmározott, néztek össze hirtelen:

-Ugye, most már át kell adnunk a helyünket ezeknek a kislányoknak? Mi már haza is mehetünk?

Csöppannának legörbült kissé a szája, mert nagyon megszerette ezt a helyet, ám Nagyanyó gyorsan a segítségére sietett:

-Dehogyan mentek ti el! Különösen nem most, amikor a nap már leáldozóban van! Majd szépen megosztotok a helyen, csak ne féljetek semmit!

Szél Úrfi beduruzsolt az ablakon:

-Nagyonöreg Nagyanyó mindig megoldja. Ő anyyi varázslatot tud, majd meglátjátok!

Ettől aztán még jobban elálmélkodtak.

-Miféle varázslatról beszélsz, Szél Úrfi? – kérdezte Kisfrici.

-Majd meglátjátok – váltott kissé sejtelmesebb hangra Szél Úrfi. – Még túl keveset voltatok itt, csak azért nem értitek.

S azzal gyorsan el is illant, nehogy megint rászóljanak a fecsegésért.

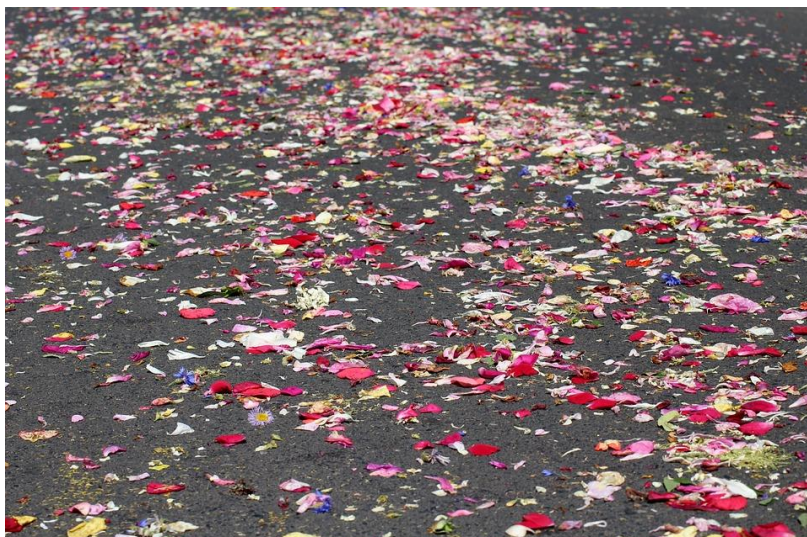

Nagyanyó varázsol

Ahogy Szél Úrfi eltűnt, Nagyonöreg Nagyanyó valamit mormogott az orra alatt, aztán a virágszirmokat, amelyeket Szél Úrfi gyűjtött a számára, a tűzre vetette. Amint ezek a szavak elszálltak a szélben (Szél Úrfi ugyancsak ott leselkedett az ablak alatt), az erdei ház egyszerre zenélni kezdett. Csak úgy csengett és bongott minden. Aztán a falak recsegni-ropogni kezdtek, mintha csak nyújtózkodnának egyet, mert megfáradtak.

Hát lássatok csodát! A házikó megnőtt, és egészen szép nagy ház kerekedett belőle. Még új virágok is termettek a régiak helyén, és kedves, köves ösvény vezetett felfelé, hogy aztán a kapun túlra invitálja az arra tévedt vendégeket.

A gyerekek látták, hogy Nagyonöreg Nagyanyó tényleg tud varázsolni. De igazán! És nemcsak szavakkal, hanem az illatos virágszirmokkal is, amiket Szél Úrfi gyűjtött neki nem is olyan régen.

Nagyanyó kiküldte egy kicsit a gyerekeket, hogy játsszanak a ház környékén, de meghagyta nekik, hogy ne csatangoljanak el túl messzire. A nap már leáldozóban volt, kissé vöröses fénnel árasztotta el a ház minden zugát, már ahová még be tudott leselkedni, körötte meg sötét narancsszínben úszott az egész vidék. Egyszóval látványos naplemente volt.

Kisfrici és Csöppanna elbűvölten nézték a színjátékot, és magukban azt gondolták, hogy bizonyára ez is a Nagyonöreg Nagyanyó műve volt. Köröttük ugrándozott Alina, Galina, Halina, meg Malina és Kalina is. Őket nem annyira a napfény játéka bűvölte el, hanem a szép házikó, ahogyan átváltozott, s aztán a rengeteg virág, amiket még nem láttak, amikor errefelé tartottak Szél Úrfi segítségével.

Szél Úrfi most is ügyelt, ne vesszen el egyik gyerek se. Az új kislányok felfedezték Kisfricit is és sok kíváncsi kérdést tettek fel neki. Meg persze Csöppannának is. Az egész házeleje csupa „miért?” és „hogyan?” meg „juj, nahát!” volt.

Miután kicsacsogták és kijátszották magukat, már hívta is őket befelé Nagyönreg Nagyanyó. Most volt csak nagy álmétkodás! A ház belseje is megváltozott.

Mindenütt gyertyák és lámpások égtek. Megvilágították a lépcsőfeljárót, amelyen át az emeletre jutottak. És bizony, odakint már esteledett is. Minden arra hívogatott, hogy lepihenjenek valahol.

Nagyanyó azonban nem engedte őket lefeküdni csak úgy mosdatlanul.

Olyan hirtelen sorra vette mindnyájukat, hogy szinte észre se vették.

Utána mindenkinek pizsamát osztott.

Vacsorát már nem is kívántak, annyira jóllakatta őket Nagyönreg Nagyanyó a kissé kései uzsonnával.

Sorra ásítózni kezdtek, és csak ámuldoztak, hová fekehetnének le.

De erre is hamarosan választ kaptak.

Mindenkinek jutott tiszta ágyikó, benne jó meleg takarókkal és párnákkal.

Valósággal hívogatta őket a fekhelyük. Nagyanyónak szinte mondanía se kellett, a gyerekek olyan gyorsan megtalálták, hová vonuljanak vissza éjszakára.

Gondolom, egy ilyen barátságos erdei házban, ahol ennyi szeretettel készült a számokra minden, te is szívesen megszálnál egy éjszakára. Vagy kettőre is?

No, hát csak álmodd meg jó előre, hátha te is eljutsz egyszer Meseországba abba a szépséges zugába, ahol Nagyönreg Nagyanyó varázsol kellemes nyugóhelyet minden megfáradt vándor számára!

Aztán aludj te is olyan jól, mint ahogyan az öt kisleány meg Kisfrici és Csöppanna és Janka is nyugovóra tértek aznap este!

Szél Úrfi vigyázza az álmodat, ahogyan Alina, Galina, Halina, Malina, Kalina, no meg Janka, Kisfrici és Csöppanna álmát is vigyázta egyszer, valamikor egy nagyon szép meseidőben!

De azért ne feledkezzünk meg a Nagyonöreg Nagyanyóról sem!

Ő olyan boldog és büszke volt aznapi teljesítményére, hogy esze ágában se volt még lefeküdni.

Előbb sorra átnézte a gyerekek ruháit, nem feslett-e fel valamelyiknek a varrása, vagy hogy nem hiányzik-e valamelyikről egy gomb, a kislányokéről egy-egy fodor, csipke vagy zsabó.

Neki mindenre volt gondja.

Nekiült hát szépen és csak varrogatott, öltögetett, egészen addig, amíg haza nem tért Nagyonöreg Nagyapó is.

Most biztosan azt hiszed, hogy a Nagyapó nem is ismert rá a saját házára.

Csipiszt!

Ismerte ő jól az élete párját.

Mert az anyukák és a nagymamák már csak ilyenek.

Folyton tesznek-vesznek, és a kezük alatt varázslat születik.

Ha nem is mindig olyan, mint a Nagyonöreg Nagyanyóé alatt, de másfélék, mert minden anyuka és nagymama másféle varázslatokat ismer.

Becsüld hát meg jól őket!

Különösen, ha nem is tudod, mit varrnak vagy kötögetnek, mert akkor ők dolgoznak azokon a rendkívüli vagy hétköznapi varázslatokon.

És soha ne gondold, hogy valaha is kifogynak belőle!

Még mit nem!

Most, gondolom, hogy hiányoljátok a Nagyanyó meséit. Hogy miért nem azokkal altatta el sorra a gyerekeket.

Kellett is azoknak esti mese! Annyi mesebeli kaland és annyi finomság meg a sok játék után, amiben aznap részük volt...

Úgy aludtak, mint a bunda.

Még Szél Úrfi is majdnem elbóbiskolt odakint, a ház mögé bújva egy ágon. S talán aludt is, amikor már Nagyonöreg Nagyapó és Nagyonöreg Nagyanyó is nyugovóra tértek.

De azt már nem vette észre senki. Még ő sem. Legfeljebb álmában duruzsolt még egy nagyon kicsit.

Nagy tolongás Meseország kapui előtt

Valami rettenetes lárma verte fel Meseország csendjét másnap reggel.

Valakik igen erősen dörömböltek a kapukon.

Illetve egyszerre tolongtak, tülekedtek és hangoskodtak. Hogy miért? Mert azelőtt könnyűszerrel bejutottak a kapukon belülré, hiszen ott szolgáltak az idők kezdete óta, de most már megint nagyon szerettek volna visszakerülni, mert megbánták, hogy eltávoztak onnan.

Talán sejtitek is már, hogy kik voltak azok a nagy tolongók, tülekedők és ordibálók meg dörömbölők.

Bizony ők voltak, az egykor kivándorolt sárkányok.

Unták magukat a nagyvárosokban.

Ott minden olyan szürke volt. A házak és a lakások is, mert mostan az lett a divat.

Mintha minden ezt sugallta volna: légy színtelen és jellegtelen!

Nekik viszont hiányzott a Meserét sokszínű tarkasága és az őspáfrányosok buja zöldözöne, a tavak kék tükre, amint a tiszta kék eget tükrözték vissza tekintetükkel. A virágok illata, a fű és a moha zsenge érintése, a madarak éneke. Egyszóval minden, ami még az emlékeikben élt.

Szél Úrfi rohant oda, hogy csendre intse őket:

-Nem hallgattok el mindjárt?! Odabent gyerekek alszanak. Nem szabad megzavarni az álmukat!

A sárkányok kissé meghúzták magukat, de kisvártatva kérdezősködni kezdtek:

-Milyen gyerekek vannak odabent?

-Hányan vannak?

-Lehet majd játszani velük?

Szél Úrfi kissé indulatosan fújt az arcukba:

-Nem megmondtam, hogy ne zajongjatok?! Várjatok sorotokra! Azt majd Nagyonöreg Nagypó fogja megmondani, hogy visszajöhettek-e vagy hogy játszhattok-e valakivel. Egyelőre telepedjete le és várjatok szépen! De nehogy megint lármázzatok, mert akkor biztos, hogy nem fogom kinyitni nektek a kapukat!

Lett erre nagy siránkozás:

-Jaj, csak azt ne! Szépen kérünk, hogy ne tiltsál ki bennünket innen! Nekünk ez a hazánk, ide tartozunk. Ha itt nem szabad laknunk, bizonyára bele is pusztulunk! Már annyit gondoltunk haza, de úgy döntöttünk, hogy csak akkor térünk vissza, ha mindnyájan összegyülekeztünk és

együtt kérleljük meg Nagyonöreg Nagypót és Nagyonöreg Nagyanyót, hogy fogadjanak vissza!

Szóval volt nagy brühühü és jajjjaj. Szél Úrfi alig győzte lecsillapítani őket.

-Telepedjete le szépen, és maradjatok csendben! Addig megyek és megnézem, felébredt-e már Nagyonöreg Nagypó.

Azzal olyan széleseben távozott, magukra hagyva a siránkozó és hüppögő sárkányokat, ahogy csak egy vérbeli szél tud.

Mit volt mit tenni, a sárkányok leültek hát a gyepre, mások meg röpködtek a levegőben, hátha meglátnak valamit a kerítésen belül.

Csak nem bírtak magukkal, és mégis csak lármáztak, mert már türelmetlenül várták, hogy valaki végre bebocsássa őket a Mesebirodalomba, ahová annyi idő óta vágyakoztak már.

De arra ugyan várhattak!

Nagypó nem jött olyan hamar. Nem mintha nem lett volna rég fenn, hanem azért, mert nem volt otthon.

Szél Úrfi Csak Nagyonöreg Nagyanyónak tudta jelenteni, hogy visszatértek a sárkányok. Ő azonban el volt foglalva a kis vendégeivel, és úgy gondolta, hogy ha eddig vártak, tudnak még várni egy kicsit. Neki hét kislányt meg egy kisfiút kellett megvendégelnie, még hozzá úgy, hogy soha ne feledhessék el ezt a Meseország-beli reggelijüket, aminek az elkészítésével sürgölődött s forgolódott a konyhájában.

Nem volt egyszerű, pedig amíg a gyerekek aludtak, ő még a konyháját is nagyobbra varázsolta, hogy könnyebben boldoguljon.

A sárkányok odakint türelmetlenkedtek, jókora távolságra persze az erdei laktól, így a zajongásukkal kevésbé tudták zavarni a házikó lakóit.

Nagyanyó róluk is gondoskodott. Nagyapó után szalasztotta Szél Úrfit, hogy vigye el neki a nagy hírt: hazatértek a rendetlen sárkányok, és feltétlen bebocsátást kérnek régi otthonukba.

Nagyapónak most máshol volt dolga, de egy mosolyt azért elfojtott a bajuszába, és visszaküldte Szél Úrfit, hogy csak menjen és segédkezzen Nagyonöreg Nagyanyónak. Neki most nagyobb szüksége lesz rá, mint neki, itt, a Varázstó környékén, ahol éppen valami csemegét gyűjtött be a népes vendégsereg számára.

Ehhez viszont találkoznia kellett egy furfangos törpével, akit egyelőre nem talált.

Szél Úrfi szívesen ajánkozott, hogy majd ő segít fellelni a vén törpét, aki nem volt más, mint a Harmadnapos Hidegtelezés fivére. Neki se volt túl szép neve. Őt meg Füttentyentgető Fürtösláncnak hívták, de már senki nem emlékezett rá, ki adta neki ezt a nehezen kimondható hosszú nevet, amin persze szólógnatni se volt egyszerű őt.

Nagyonöreg Nagyapó azonban tudta jól, hogyan kerítse elő a furfangos törpét. Csak elővett a mellényzsebéből egy aprócska sípot, és azzal olyan éles hangokat tudott fújni, hogy a törpének majd beszakadt tőle a dobhártyája.

Elő is ugrott menten az egyik sombokor tövéből, és hangosan ráförmedt Nagyapóra. Azaz csak ráförmedt volna, ha nem ismer rá rögtön és menten szépen nem köszönti:

-Adjon Isten szép jó napot, édes Nagyonöreg Nagyapó!

-Néked is, kis öreg szolgálom! – vizonozta a kedves üdvözlést Nagyonöreg Nagyapó. – Látom, hogy már megérezted a jöttömet, és készültél is azzal, amiért felkerestelek.

Fütytgető Fürtösláncnak kissé lelohadt a kedve, mert hiszen a tenyerén épp egy tányér áfonyás pitét tartott, arra pedig nagyon fájt a foga, és esze ágában se volt Nagyapóra meg a vendégeire gondolni, hanem csak úgy lakomázni készült magában. Épp ott, a sombokor tövében, ahol senki nem látta. Még a szodé fivére, Harmadnapos Hideglelés sem, akit ő se látott mindig szívesen. Különösen ma reggel nem, amikor ezt a finomságot szerezte be az egyik erdei tündértől. De azért erőt vett magán, és amennyire tellett tőle, szépen meghajolt és át akarta nyújtani a pités tányért Nagyonöreg Nagyapónak.

-Mondd, és valóban nekem szántad ezt a finomságot? – kérdezte Nagyapó, aki persze átlátott a furfangos törpén, így azt is látta a fancsali képén, hogy most komoly lemondás áll emögött az udvarias gesztus mögött.

Fütytgetett hát egyet, amire erős légörvény kerekedett, és mielőtt Fütytgető Fürtöslánc válaszolni tudott volna, hirtelen felkapta a törpét a levegőbe, majd a lehető legnagyobb gyöngédséggel le is tette a fűre.

-No, édes szolgám, amiért ilyen nagylelkűen viselkedtél, meghagyom a reggelidet, csak fogyaszd jó étvággal!

Azzal ismét fütytgetett egyet, a tányér megpördült a levegőben, és hirtelen oda is röppent a Nagyapó tenyerébe, meg ott is maradt a hozzá hasonló mása a törpe kezében.

Nos, hát Nagyonöreg Nagyapó is tudott ám varázsolni, azt sejteted.

Így szokta megjutalmazni azokat, akik rendesen viselkednek és nem irigykednek.

Fütytgető Fürtöslánc csak bámult kegyetlenül, de mivel Nagyapó, milyen gyorsan érkezett, ugyanolyan széleseben illant el, Fütytgető Fürtöslánc még csak meg se köszönhette a nagy kegyet, amiben aznap reggel részesült.

Azért előbb alaposan körülnézett.

Aztán nagyon elgondolkozott.

Vajon nemcsak tréfálkozik-e vele a Nagy Hegyi Király, akit mindenki tisztel?

A válasz hamarosan megérkezett.

A pite magától kezdett a szájába menni Alig győzte megrágni és lenyelni. De valószínűleg megérdemelte, mert az egész áfonyás édesség mind lement hamarosan a torkán.

Utána erősen megszomjazott.

De forrásvíz után se kellett sokat koslatnia, mint máskor, ha nem túl szerencsés napja van, hanem a friss víz is ott termett egy szép ezüstpohárban, s mintha valaki csak töltögetné lefelé a torkán, az is lecsordogált, egyenesen a pite után.

Fütytgető Fürtöslánc úgy elálmosodott ez után a pompás reggeli után, hogy kezdett elbóbiskolni. De a jutalom nem ért még véget. Valaki felkapta és szép gyöngéden visszatette a sombokor alá, ahol először is rejtőzködött. Nyilván tudod, hogy azért történt így, nehogy napszúrást kapjon a békés szundikálás közben.

Nagyapó meg illa berek, nádak, erek, már el is tűnt a környékről is, pedig szívesen meglátogatta volna a Madarak Ligetét, ahol olyan gyönyörű madárkoncertekben volt sokszor része.

De azon a reggelen nem lehetett. Sok éhes száj várta, és ő úgy haladt visszafelé az úton, mintha Szél Úrfi idősebbik fivére vitte volna nagy széles szárnyain.

Már csak Bagoly Mester kuckója mellett kellett elhaladnia. Aztán hamarosan hazaért.

Az öreg madár most nem mutatkozott, mert hiszen fényes nappal volt már, és az ő hatalmas szemei nem állhatják az erős nappali fényt.

Olyan az neki, mint amikor neked reflektor világít a szemedbe.

Elhiszed?

Jobban teszed, ha hiszel a mesémnek, mert akár hiszed, akár nem, mégis csak így volt.

A gyerekek már nagyon várták Nagyonöreg Nagyapót.

Hát még a sárkányok!

Az egyikük addig ugrált és röpködött fel, amíg a távolból meglátta közeledni Nagyapót, s aztán gyorsan riasztotta a társait is.

No, lett akkor olyan zsvivaj, hogy csak úgy zengett belé az egész környék.

Már megint Szél Úrfinak kellett rendet raknia köztük.

Hirtelen akkorát fújt rájuk, hogy mind hanyatt estek, és amíg az első riadalom után kezdtek eszmélkedni, Szél Úrfi menten rájuk ripakodott:

-Uccu, gyorsan sorakozó! Még egyszer ne kelljen szólnom, mert akkor soha többet nem léphettek be Meseországba!

No, erre megcsendesedtek mind, és felsorakoztak. Szél Úrfi akkor meglebbentette a szárnyát és haladt szép rendben, fegyelmezetten a sárkányok előtt. Még vezényelt is nekik:

-Egy, kettő, egy, kettő, masírozatok szépen! Csak rendesen libasorban!

A boldog sárkányok meg vonultak felfelé az úton, és olyan büszkék voltak, mint még sohase életükben.

Hiszitek-e?

No, azért, mert mindjárt nektek is dirigálni kezd Szél Úrfi, és lesz akkora menetgyakorlat, hogy soha nem felejtethetek el!

Nagyonőreg Nagypó aznap macskaasztalhoz terített a sok sárkánynak.

Még jó, hiszen a házban nem fértek volna el.

Nagyonőreg Nagypó ismét füttyentett egyet, és mindegyik sárkány elé odaröppent egy-egy hatalmas tányér áfonyás pite. Egy jókora légörvény kíséretében.

Lett is nagy hip-hip-hurrá, meg éljen, Szél Úrfi nem győzte hátra legyintgetni őket.

Talán még most is ott ünnepelnének és hangoskodnának, ha Nagyonőreg Nagypó vissza nem parancsolja őket rendes őrhelyeikre.

Ugye, milyen jó, hogy a Vén Hegyi Királynak olyan jó a szíve, és nem kergette el a sok rendetlen sárkányt?

Hát nem is, mert attól fogva ugyancsak sok dolguk akadt Meseország kapui előtt!

Kékbegy megdorgálja a sárkányokat

A sárkányok széjjeloszlottak hát a szélrózsa minden irányában. Akarom mondani, a négy fő égtáj felé, ahogyan szokták. Hogy elfoglalják helyüket egy-egy kapu előtt.

Nagyonöreg Nagyapó azért még kiosztott nekik pár parancsot:

-Csak tartsatok rendet! Úgy, ahogy azelőtt is szoktátok, ha még emlékeztek rá!

-Igen, jól emlékszünk minden parancsszóra! – kiabálták a sárkányok. – A varázsigét ugyan nem ismerjük, mert azelőtt se bíztad ránk, de ott lesz Szél Úrfi, ha intézkedni kell. Ugye, most is ő lesz a parancsnokunk?

-Hát, ha a parancsnokotok nem is, de a parancsaim végrehajtója és végrehajthatója.

-Jó lesz! Elfogadjuk! – kiáltozták a sárkányok.

-No, akkor szedjétek a lábatokat gyorsan! Már magasan jár a nap, és úgy látom, ma szükség lesz a nagy behemót tekintélyetekre.

De azt már nem magyarázta el nekik, miért gondolja így, csak intett egyet, és a sárkányok lódultak, ki-ki a maga kapujához. Mindjükre talán nem is lesz egyelőre szükség, gondolták, úgyhogy felváltva akartak pihenni és őrséget váltani. Ugyanúgy, ahogy régen is tették.

Ahogy csörtettek végig az úton, bizony megint csak igen lármásak voltak. Sose tudtak uralkodni magukon, pedig most nagyon jók akartak lenni Nagyonöreg Nagyapónál. Néha akkorákat ordítottak, hogy minden apróvad széjjelrebbent az útjukból.

Egyszer csak előpattant egy szépséges kékbegy az odújából, és ahogy csak tudott, olyan hangosan rájuk csiripelt:

-Hát már megint itt vagytok, hogy felveszjétek az erdő csendjét? Hol a csudában voltatok, és miért nem vagytok már megint az őrhelyeiteken?

A sárkányok egy pillanatra megtorpantak, majd félvállról feleltek csak a kis kékbegynek:

-Oda tartunk, kedves kicsi kék madár. Nagyapó ismét megbízott bennünket a kapuk őrzésével.

-Attól még vonulhatnátok csendesebben is – dorgálta őket a kékbegy. – Mind felferitek a fiókáimat, s akkor lesz nagy csivitelés, csak győzzem ellátni őket mindenféle finomsággal.

-Bocsáss meg, kedves kékbegypapa! – szabadkozott az egyik nagy sárkány. – Csak úgy örülünk, hogy hazajöhettünk, hogy nem bírunk magunkkal nagy jókedvünkben.

-De bizony, jobb lesz, ha visszafogjátok magatokat, mert Nagyapó is meg fog szidni titeket - replikázott a kékbegy. – Ő se tűri a túl nagy lármát a birodalmában.

No, ez hatott. A sárkányok megpróbálták lábujjhegyen járni és suttogva beszélni. De ez se működött. Egyikükből se lett volna jó balerina, azt sejtethetik. A spiccen járást nem nekik találták ki. Igaz, a suttogást sem.

A kékbegy csak nézett utánuk, és nem állhatta meg kacagás nélkül ő se.

Csivogott-csattogott, zengett és csengett az erdő a kék madárka ezüstös kacajától.

Most meg mindenki arra figyelt. Nem tudták, mi lelte az apró madárkát, de nem bánták, mert őket is szórakoztatta. Hallgatták hát elbűvölve, de hallgatták a lábujjhegyen imbolygó sárkányokat is.

Még most is ott menetelnének, ha egyszer oda nem értek volna egy-egy kapuhoz. A legnagyobb és leggorombább állott az északi kapuhoz. Vissza is riadt onnan mindenki, aki csak arrafelé vetődött véletlenül.

A vörösképű sárkány állott a keleti kapuhoz, hogy az ő pofáján ne legyen feltűnő a felkelő nap sugarait látni. Tőle is visszariadt minden hivatlan vendég. Csak úgy iszkoltak lefelé a lejtőn, aminek a tetején állott.

A legkedvesebb sárkány állott a déli kapuhoz. Neki aranyszínű kabátja volt, azon csillantak meg a déli nap sugarai. A szemei is ebben a színben játszottak. Tőle, vagy talán a déli nap melegétől? Mindenkinek hirtelen olyan melege lett, hogy csak úgy húzták a csíkot a közeléből.

A nyugati kapuhoz állott egy színjátzó sárkány. A nap addigra már kijátszódta magát a világban, és minden létező színt kipróbált, hát megérdemelte a pihenést ő is. Azért még a tenger sötétedő kékje is visszatetszett a ruháján, egyszóval igazi színekavalkád volt, amit a világra hintett, a sárkány meg boldogan tükrözte a pikkelyein ugyanazt.

Nos, hát minden oldalról védve volt Meseország. Láttátok volna azt a boldogságot! A helyettes sárkányok meg leheveredtek a társuk közelében, és boldogan vártak sorukra. Ugye, te is várnál, ha ilyen látványhoz volna szerencséd?

Még most is várnának, ha azóta sorra nem kerültek volna.

Ha nem hiszed, járj utána!

Iciripiciri meg Pinduri

Most biztosan azt hiszed, hogy a gyerekcsapatban Malina és Kalina voltak a legkisebbek. Hát megsúgom neked, hogy ez egyáltalán nem így volt.

Akadt náluk is kisebb valaki, de hogy ki volt ő, azt egyelőre nem árulhatom el neked. Majd megtudod kellő időben. Egyelőre érd be azzal, hogy valakit meg akart ünnepelni az egész vidám társaság. S ha már ünnep, akkor úgy illik, hogy mindenki adja meg a módját. Hozzon az ünnepeltnek ajándékot és természetesen virágot is.

Volt, aki ilyen szépséges csokorra tett szert.

Utána futott Nagyonőreg Nagyanyóhoz, hogy megkonzultálja vele, valóban megfelelő-e a csokra. Jól eltalálta-e a színeket, vagy keressen ezeknél szebbeket?

De Nagyanyó nem szólt semmit, hanem ráhagyta. Elvégre mindenki maga tudja a legjobban, milyen virágokból válogassa össze az ünnepi csokrát.

Harag, sértődés azért nem volt, legfeljebb egy kis hümmögés.

Aztán mindenki futkosott, ki merre látott. Olyan szép virágok érkeztek a Vén Hegyi Király házához, hogy tiszta illatár öntötte el, de nemcsak a házat, hanem az egész környéket is.

Te milyen csokrot ajándékoznál egy iciripiciri valakinek, akit még soha életedben nem is láttál? Hát csak töprengj el rajta alaposan, nehogy elvétsd a színeket és a virágokat!

Arról se feledkezz meg, hogy az illető kezébe illő csokor legyen, amit átadsz! Ne legyen túl nagy és nehéz, ami valósággal a földig húzza a szép virágkompozíciót. Képzeld el, hogy nézne ki, amint a földön vonszolja maga után, s aztán valaki véletlenül rálép!

Nos, hát ilyesmiről szó se volt, mert mindenki tudta, hogy egy nagyon kicsi ünnepelt lesz az, akinek a virágot és az ajándékokat hozzák. Így hát mindenki a kicsi és kecses változatot választotta.

Csak egy valaki volt, aki nem mert túl közelre merészkedni. Ő csak letette a fűbe a virágait, és már hátrált is, nehogy véletlenül letapossa szegény kis picurka lábát. Egy nagy behemót sárkány volt az, akitől valóban jobb volt mindenkinek kissé távolabb lenni.

A virág viszont, amit hozott, valóban szép volt.

Ki hinné, hogy ennyi szép gondolat megfér egy behemót sárkányfejben?!

Pedig így volt. Nem minden sárkány otromba vagy goromba. Vannak egészen kedves és művészi hajlamú sárkányok is.

De hagyjuk most őket! Inkább töprengjünk tovább, ki is lehetett az a nagyon picuri lény, akiről az előbb beszéltem!

S ha már egy ilyen pórias vázába, akarom mondani, köcsögbe tette a szép virágokat, hogy tudott annyira vigyázni rá, nehogy útközben elejtse? Talán mert ő egy ügyes sárkány volt. Egyáltalán nem volt süsü, mint némelyik társa.

No, de ettől te még mindig nem tudod, kire is gondoltam, amikor picuri lényt emlegettem. Azt meghiszem, hogy mindjárt kifúrja az oldaladat a kíváncsiság, s talán már dohogsz is magadban, mivége váratlak annyit, hogy felfedjem végre az icurkaticurka Valakinek a lényét és a nevét, hátha akkor okosabb leszel.

Nekem azonban nem azért van olyan nevem, amilyen a világon senki másnak, hogy egy kicsit ne húzzam még az időt. Hátha közben mégis csak kitalálod, ki lehet annyira picurka, hogy rá mindenki csak vigyázni akar. Meg dédelgetni, akár egy kisbabát.

Hát jól hegyezd a füledet, nehogy elmulassz egy betűt is!

Az iciripiciri Valaki egy apró tündérlányka volt.

A pinduri meg a kistestvére.

Hát hallottál már ilyet, hogy aki iciripiciri, annál van még kisebb valaki is?

Hát bizony volt.

Szépek voltak mind a ketten, és egymás kezét fogva érkeztek a Vén Hegyi király házába. De nem gyalog, mert akkor túl sokáig tartott volna az útjuk, hanem apró szárnyaikon szálltak kicsi szárnycsapásokkal. Amikor megérkeztek, mindenki csak ünnepelt, mert az egy nagyon szép pillanat volt. A virágokat rögtön észrevették, és kedves mosollyal köszönték. Odaintettek a nagy behemót sárkánynak is, aki azt a szép mezei csokrot hozta. Mert őkelme megbújt egy bokor tövében, nehogy megzavarja az ünnepséget.

Hát lássatok csodát! A nagy sárkány kecsesen meghajolt. Már amennyi kecsesség tőle kitelt. Akkora tapsvihar tört ki a Meseréten, hogy minden szem arra fordult.

Iciripiciri odaszállt a bokor mellé és szépen megköszönte a sárkánynak, hogy olyan figyelmes volt hozzá. És ahová szállt, ott éppen egy szépséges páfrány állott. A nagy sárkány tekintettel volt rá, ügyelt, nehogy letapossa hatalmas talpaival.

A kis tündér aztán visszaszállt az ünneplő sereghez, hogy őket is üdvözölje.

Habár mindenki igyekezett visszafogni magát, mégis nagy volt a lárma. Csak Malinának és Kalinának állt el a szava. Addig azt hitték, hogy náluk kisebb senki nincsen széles e világon, most viszont megtudták az igazságot: ők valóságos óriások a két tündérlányhoz képest.

No, hát lett erre nagy vidámság! Malina s Kalina menten táncra perdültek, úgy örvendeztek. Amit megtudtak, az nem volt kellemetlen, csak az újdonság erejével hatott rájuk.

Iciripiciri viszont visszament a testvérkéjéhez, akit időközben körbefogtak az ünneplő gyerekek és állatok, hogy aztán utat engedjenek a közelgő Iciripicirinek.

Pindurka meg örömeiben énekelni kezdett. A hangja csengett, akár egy ezüstcsengettyű, és a dala arról szólt, hogy ő még kicsi lány, ezért csak ezt a szép dalocskát tudja ajándékba adni a nővérkéjének.

Mikor befejezte, mindenki tapsolt, ujjongott. A nagy sárkány meg csak somolygott magában, és egy kicsit elégedett volt. Tudjátok, miért?

Mert rájött, hogy nemcsak neki tud olyan rettenetes hangja lenni, hanem akár a gyerekeknek is, amikor nem bírnak magukkal.

Te szoktál-e zsvajogni?

No, nem magadban, hanem a társaiddal együtt.

Jó, hát ne áruld el! Azért sokan el tudják képzelni, milyen az, amikor rendhagyó napod van, és akkor éppen nem érvényesek a szabályok. Amikor lehet összevissza ugrálni meg hangoskodni, féktelen párnacsatákat vívni, és csupa olyat művelni, amiért máskor megdorgálnának.

Akkor ezen a szép ünnepnapon se tiltanád meg senkinek, hogy ugráncoljon, énekeljen és kiabáljon, ugye?

Iciripiciri és Pinduri bizonyára megérdemlik ezt a kis kikapcsolódást.

Tudod, miért mondom? Mert máskor sok tündérkednivalójuk akad.

Röpülni tanítják a még gyámoltalan madárfiókákat. Ügyelnek, nehogy leessenek a magasból, amikor még bizonytalan a szárnyuk. Mert nem felejtették el, hogy amikor még ennél is kisebbek voltak, nekik is volt, aki segítsen.

Aztán csobogni tanítják a frissen fakadt forrásokat és a belőlük elinduló apró csermelyeket, amelyek előbb patakokká nőnek, majd folyókká terebélyesednek. Megtanítják a köveknek, hogyan súrlódjanak egymáshoz, hogy egyre fényesebbre csiszolják egymást. A róluk lehullott apró szemcséknek meg azt, hogyan váljanak homokká, hogy aztán házépítéshez használják

Őket, de amelyiket nem bányásszák ki, az meg jó meleg napozóhelyet adjon a pihenni vágyó embereknek, de még a teknőcökek is.

Ugye, mennyi tudomány és mennyi dolog rejlik a világban?

A kis tündérek ezeket mind tudják és nem felejtkeznek el róla egyetlen napon sem, hogy valamit ne tündérkedjenek. A világ ettől lesz szebb.

Tejet varázsolnak ennek az asszonynak a csuprába, hogy a lappföldi babák ne fázzanak. A rénszarvasoknak meg elővarázsolják a hó alól a mohát, zuzmókat, hogy ne éhezzenek abban a nagy kemény északi télben. Jó sikamlósra, csúszósra varázsolják a havat, hogy rendesen haladjanak rajta a szánok, amiken a holmijukat szállítják az északi emberek, akik a rénszarvasokra vigyáznak és velük jó barátságban élnek.

Különös fényeket varázsolnak az égre, amiken keresztül az Univerzum üzen a földlakóknak. Aki csak látja, mind el van bűvölve tőle, hogy valósággal eláll a lélegzete.

Te láttál már északi fényt?

Akkor itt az ideje, hogy megismerkedj vele.

Tudod, milyen sokféle színben játszik az Aurora borealis? Latin neve ez, és ugye, neked is tetszik, milyen szépen hangzik?

Nos, ilyenekkel játszanak és varázsolnak azok a kis tündérek, akiket most megismertél.

Vagy azelőtt is ismerted őket, hogy én megemlítettem volna őket, a családjukat és a furcsa hangzású nevüket?

Úgy táncolnak és libbennek, akár a fény, amelynél kevés könnyebb dolgot tudsz elképzelni.

Spiccelve és a levegőben lebegve, mert a táncosok lába mindig a levegőben siklik, hát illik is, hogy úgy suhanjanak, mintha ők is levegőből volnának, ettől olyan éteriek.

Hát akkor nézd meg ezt a szépséges északi fényt, ami a legszörösebb szívű, öreg kalandorokat is lecsendesedésre készíti.

Olyankor ők is elhallgatnak.

Mert a fények tánca semmihez se mérhető.

Olyan tündéri, hogy még a tündéreket is elbűvöli.

De azon a varázsréti ünnepségen senki nem gondolt most erre.

Csak a vidámság töltötte el a szíveket, amitől mindenki dalra fakadt, majd táncra perdült.

Úgy forogtak és pörögtek, mint a megforgatott pörgettyűk, amikkel olyan jó játszani.

Mindenki megünnepelte a két apró tündérlányt. Pindurinak is jutott belőle, olyan szépen dalolt és táncolt. A nagy behemót sárkánynak kedve lett volna vele táncolni, de nem merte felkérni, mert félt, hogy még kárt tenne benne. Most gondoljátok el, hogy adná ki az magát, ha egy akkora sárkány csak véletlenül is, de rálépne a táncosnője lábára! Méghozzá olyan picurkára. No, hát meg is maradt gondolatnak, ami az eszébe ötlött, és jobb is volt úgy. Bezzeg a többiek! Vigadtak, mulattak, tán még most is ropják a táncot. Holnap legyenek a ti vendégeitek!

Mi újság a Kék Papagájok Ligetében?

Történt, hogy a kék papagájok külön kolóniát alapítottak. Ők annyira szelídek és jámborak voltak, hogy valahogyan nem illettek bele a többi hangoskodó és folyton rikácsoló papagáj társaságába.

Kerestek hát maguknak egy szép ligetet, ahol boldogan és persze csendesebben élhettek. Néha meglátogatták őket más lények is, mint például a véletlenül arra tévedő emberek, és ők még velük is barátságot kötöttek. Igaz, később megbánták, mert a látogatóik nem jöttek olyan békés szándékkal, mint az őket fogadó jácint arák.

Az emberek lefilmezték őket, és akik látták a filmjeiket, már tudták, hogy ebből is nagy üzletet fognak csinálni. Mint ahogy sok más egyébből. Ők soha nem járnak sehová, csak elküldenek pár kalandvágó fiataalt, hogy járják be a világot és számoljanak be nekik, meg hozzanak minél több felvételt, ami alapján meg lehet környékezni az őslakosokat, akik pár fillérért vagy olcsó ajándékért cserébe elárulják nekik azokat a lelőhelyeket, ami alapján azok a vad természetű megbízók megkaparinthatják a nekik tetsző és általuk kiválasztott helyeket és azok minden kincsét.

A jácint arák is így jártak. Mivel igen szelídek, a nagy kalandorok könnyűszerrel befoghatták, majd vitték is őket az édeni szülőhelyükről mindenfelé a nagyvilágba. Ők a legnépszerűbb és legdrágább háziállatok a világon. Soha többé nem láthatják viszont a szülőhazájukat azok miatt a lelketlen kereskedők és vadorzók miatt.

A Meseországban élő jácint arák végül itt találtak menedéket a Nagy Hegyi Király birodalmában. Itt senki nem háboríthatja őket, és ők szabadon röpködhetnek, játszhatnak és felfedezhetik maguknak Meseország többi zegét-zugát is, ha kedvük tartja. Csupán arra kell

vigyázniuk, hogy ne merészkedjenek kívül a kapukon, mert ott már újabb veszélyek leselkedhetnének rájuk.

Ők tudják ezt a szabályt, és nagyon vigyáznak egymásra, és persze saját magukra is.

Ezt rendszerint meg is beszélik egymással, amikor leülnek egy-egy ágra, ahol nyugodtan trécselhetnek. Valahogy úgy, ahogy Mari néni és Kati néni is szokta, nem gondolod? A gyönyörű jácint arák azonban ebben különbek a pletykázó vénasszonyoknál. A szép papagájok nem élezik a nyelvüket másokon. Sokkal inkább arról szólnak a meséik, hogy merre, hol és milyen messze találtak újabb szép ligeteket és mesés zugokat, ahol olyan szép az élet és olyan barátságos minden.

Az egyikük elmesélte nekik, milyen szép tündéretet látott, akik közül az egyiknek a születésnapját ünnepelték a híres Meseréten. Annyian, de annyian voltak, hogy alig lehetett látni tőlük a fűvet, ahová letelepedtek. Aztán többen is olyan szépen énekeltek, hogy öröm volt hallgatni.

A Kék Papagájok Ligete ezt visszhangozta pár napon keresztül. Utóbb már ők is szívesen csatlakoztak volna a piknikhez, ahová kivételesen senkinek nem kellett magával vinnie az elemózsiáját, mert Nagyonöreg Nagyanő vendégei voltak mind.

Szó esett persze Nagyonöreg Nagyanőről és Nagyonöreg Nagypóról is, akik olyan szeretetreméltóak, hogy akár jácint arák is lehetnének. Ezen aztán sokan elméláztak, mert a kék papagájokra ez jellemző. Szeretnek elgondolkozni a hallottakon, hogy még jobban értsék, amit nekik meséltek a társaik.

Az egyikük, akit egyszerűen csak Jácintkéknek hívtak, ami az arák nyelvén nagyjából olyan, mint mikor egy cirmos cicát Cirminek szólítanak, mesélt a többi szépséges papagájnak a kék tündérekről is, akikhez hasonló szépséget még soha életében nem látott.

No, hát azt szeretne volna látni az össze jácint ara!

Részletesen elmesélték maguknak, milyen volt a ruhája, az alakja és a szépséges arca. Még persze a mozgása, és a szinte áttetsző szárnyai.

Aztán végül megegyeztek abban, hogy legközelebb, ha még egyszer lesz ilyen ünnepség, megpróbálják ők is meghívni magukat Nagyonöreg Nagyanyóval és Nagyonöreg Nagyapóval. De ahhoz bizonyára nagyon jónak kell lenniük.

Hogy kiérdemeljék ezt a kitüntetést, rögtön el is határozták, hogy szépen ki fogják csinosítani a ligetüket. Minden fészeknek és minden ágnak, amire le szoktak szállni, ragyogóan tisztának kell lennie. Még a leveleknek is, amik ott ültükben őket legyezik, szép tiszta fényesnek kell lenniük, nehogy szó érje a ház elejét!

Neki is láttak hát, hogy egymással valósággal versengve tegyenek eleget a saját elvárásaiknak. Mert tudjátok, az a legfontosabb, hogy nekünk magunkkal szemben is legyenek követelményeink. Ezek abban segítenek bennünket, hogy egyre szebben és jobban tudjunk teljesíteni minden téren.

Másnapra csillogott-villogott minden falevél és fűszál, de még a fák törzse is. Ettől elégedett és boldog lett az egész jácint aracsapat. Egymáshoz bújtak az ágon és nagyon jól érezték

magukat. Ilyen a jól végzett munka öröme. Ez mindenkinek kijut, aki ugyanolyan békésen és szeretetreméltó módon igyekszik élni, mint a kék papagájok nemzetsége.

Ők tudják, mi az igazi békesség.

Nem véletlenül hívják őket a boldogság kék madarának.

Ugye, ti is szeretnétek látni őket?

Mindenki megteheti, aki könyvben vagy a számítógépén kikeresi a képeiket. De ugye, nem fogjátok bántani őket?

A Kék Papagájok Ligetének pontos helyét azonban még nektek sem árulhatom el.

Ők Meseország lakói, és ők a Vén Hegyi Király védelme alatt állnak. Ő pedig nem enged oda akárkit. Nem rosszaságból vagy irigységből, hanem mert nem akarja, hogy az ő védencei is úgy járjanak, ahogyan őserdei testvéreik, akiket egymás után hurcoltak el örökös rabságra.

Ugye, te se szeretnéd, ha bezárnának egy kalitkába és onnan nem jöhetnél ki, és bár tudnál röpködni, mégse volna szabad, mert a rabtartóid attól félnének, hogy megszöksz tőlük?!

Hát ezért hadd legyen Nagyonöreg Nagyapó és Nagyonöreg Nagyanyó titka, hol kaptak menedéket a jácint arák maradék csapatai!

Lehet, hogy éppen ennek a szép erdőnek a mélyén?

Majd megtudod, ha eljön az ideje.

Még Kisfrici és Csöppanna se árulhatja el, akik pedig látták őket, sőt még egy ágon is ülhettek velük egy darabig.

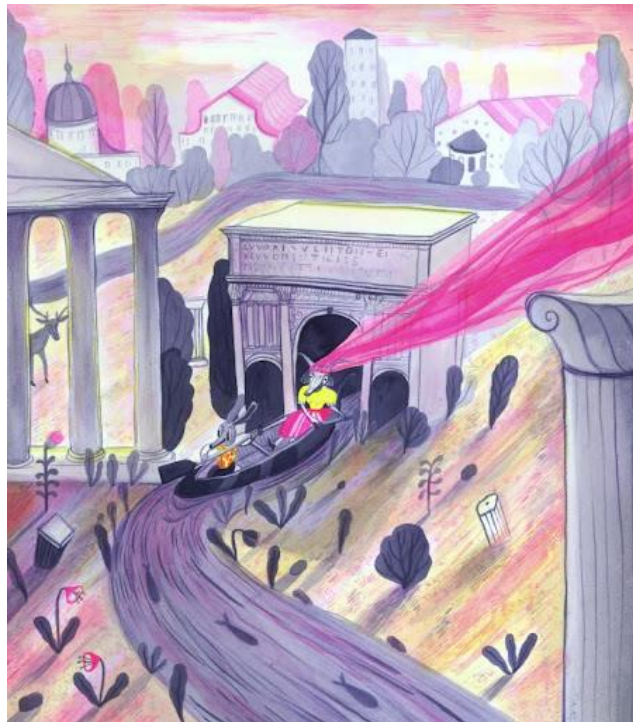
Robogás a Lila Város folyóvizein

Lila Város nem másutt, mint Lilaország kellős közepén található. Nem mondom, hogy mindenki eljuthat oda, de nem is búsítalak azzal, hogy te aztán sose láthatod meg életedben. Fő, hogy tudsz most már róla, és ha igazán érdekel, talán te is a látogatói között lehetsz egyszer.

Lila városban majdnem minden lila. De nem egyhangúan, hanem igen változatosan. A lilának sokféle árnyalata van. Legelőször is van kék alapú lila, meg piros alapú lila. Mivel ebből a két színből állítják össze, az árnyalata ezeknek a színeknek az arányától függ. Ha több benne a kék, akkor kékesebb lesz, azaz kék alapú lila. Ha a pirosból kevernek bele többet, akkor lesz piros alapú lila. Ha ezeknek halványabb változatát akarják kikeverni, adnak hozzá fehér festéket is. Ha meg tompítani akarják, akkor szürkével rontják le az eredetileg szép színeket.

Nos, hát ennyi a titka a sokféle lila színnek. Ha akarsz, te is kísérletezhetsz vele.

Egyszer úgy adódott, hogy Kisfrici és Csöppanna is elvetődött Lila Városba. Természetesen Szél Úrfi röptette oda őket, amikor bolondos jókedve volt, és valami nagyon különlegeset szeretett volna mutatni a gyerekeknek.

Kisfrici és Csöppanna természetesen benne voltak, mint sok más játékban is.

Szél Úrfi előbb odáig röptette őket, ahol minden elkezdett a lila minden árnyalatában csillogni. Akkor értek Lila Város határához. Azon keresztül folyt egy sebes sodrású folyó, amit természetesen Lila folyónak hívtak. A Lila folyó fölött egy hatalmas híd ívelt át, ezt is természetesen Lila hídnak nevezték. Álltak még gyönyörű antik épületek, mind lila színű, a

folyó partján meg lila fák és bokrok termettek. Tavasszal mind lila virágokat hoztak, és pompás illatot árasztottak, ami bejárta egész Lilaországot, hogy csak úgy gyönyörködött benne minden lila ember. Még a lila nap is, amelyik rájuk sütött.

Mert azt már sejteted, hogy az emberkék is lilák voltak Lilaországban.

Szél Úrfi valósággal röstellte magát, hogy ő nem tud alkalmazkodni ehhez az itt uralkodó színhez, ami nyilván valami divatot rejtett, de nem is merete megkérdezni senkitől, mert félt, hogy kinevetik érte.

Ezért, hogy túl nagy feltűnést ne keltsenek, kerített egy jókora lila hajót, amire ráültette Kisfricit és Csöppannát, majd fújni kezdett, amitől jó nagy hullámok keletkeztek a Lila folyó tetején, és már szálltak is, ahogy Szél Úrfi diktálta az iramot.

Megnéztek mindent, ahogyan a városnéző túrákon szokás, amikor hajókirándulás is tartozik a programhoz.

Kisfrici és Csöppanna csak nézték, bámulták, hogy majd belelilultak ők is.

De mégse tették, mert a hajóút egyszer csak véget ért.

Szél Úrfi felkapta őket, és már vitte is tovább a két meglepődött gyereket, hogy csak úgy lobogott a hajuk a szélben.

Alattuk lassan elmaradtak a lila házak és a lila fák, ligetek, meg a Lila Folyón a szigetek, mert azok is voltak.

Elmaradt minden lila virág, sőt még a lila fű is, és a lila virágokat hozó bokrok, cserjék is, amiken senki sem csodálkozik Lilaország lakói közül.

Miért is csodálkoznának? Te se csodálkozol azon, hogy magyar vagy, hiszen Magyarországon élsz.

Az olasz gyerekek meg azon nem csodálkoznak, hogy ők olaszok, hiszen Olaszországban élnek és olaszul beszélnek. Úgy, ahogyan az anyukájuktól meg a nagymamájuktól tanulták. Meg persze minden családtagtól tanultak valami újat, és ez így természetes.

Na, mit gondoltok, meddig röptette Szél Úrfi Kisfricit és Csöppannát?

Jól sejtetd, hogy vissza Meseországba, mert még mindig ott vendégeskedtek.

Várta őket Nagyonöreg Nagyanó és Nagyonöreg Nagyapó.

Nagyanó egy híres mesevacsorával. Amilyen finomat csak tudott, olyat hozott össze nekik.

A gyerekek és Szél Úrfi meg vittek neki ajándékba egy kosárka lila csokoládét és egyéb lila édességet. Hogy honnan? Hát egy lila boltból, ahová menetközben azért leszálltak.

A gyerekek szedtek két jó csokor lila virágot is a lila réten, hogy azzal köszönjék meg a finom vacsorát és a nagyon kedves vendéglátást Nagyanónak és Nagyapónak.

Ugye, te is szoktál virágot vinni a nagyszüleidnek?

Úgy is illik.

Még akkor is, ha nem éppen lila virágokból állítod össze, amit nekik ajándékozol.

Kisfrici és Csöppanna azért választották ezt a színt, mert Lilaországban és az ott látott Lila Városban csak ez az egy szín volt. Igaz, ennek aztán olyan szép árnyalatai, hogy öröm volt rájuk nézni.

Nagyonöreg Nagyanyó és Nagyonöreg Nagypó úgy megörültek, hogy rögtön kerítettek egy-egy lila vázát a virágoknak, és mindjárt főhelyre kerültek a házukban.

Csak egy hiány volt mindebben. A többi gyerek már hazament és már nem volt akkora lárma, sutyorgás és mindenféle gyerekhang az erdei házban.

Igaz, a nagy utazás és a vacsora után már alaposan elfáradtak a kis világjáró gyerekek.

Mire ágyba kerültek, már nem kértek esti mesét sem.

Nagyanyó viszont, hogy emlékeztesse őket az előző napi élményre, mindkettőjükre szép lila takarót varázsolt.

A szobájukban pedig elhelyezett pár szál lila virágot. Másnap reggel azok köszöntötték a két kis vándort.

Aztán reggel, mikor felébredtek, egyikük ilyen, a másik meg amolyan virágokat vélt látni maga mellett.

Az egyik ibolyát, a másik klematiszt.

Te érted ezt?

Nekem azért mégis van egy ötletem.

Azért, mert az egyik kisfiú, a másik kisleány, így hát teljesen másként forog az eszük kereke.

Nem szégyen ezt bevallani.

Csak az a baj, ha valaki összevissza kever mindent a világon, és a végén mégse lyukad ki semmire. Amit elérni vél, az olyan, mint a nap végén a sok összepamacsolt, kevergetett és elhasznált szín egy ecsetestálban. Minden benne van, mégse mutat sehogy.

De azért ne búsulj! Mire felnősz, mindent meg fogsz érteni.

No, legalább is majdnem mindent.

A lényegét, és azt is, hogy a lényegtelenet mikor tudd hanyagolni.

Csöppanna és Kisfrici valaminek nagyon örültek. Hogy végre minden színt viszontláttak. Valahogy belefáradtak már abba a sok lilába.

Sárkányosdi

A sárkányok ráérő idejűben szerettek játszani. Mint mindenki, akinek letelik a munkaideje és szeretne végre kikapcsolódni. Szép dolog, amikor az ember a munkáját alaposan végzi, de amikor letette végre, akkor inkább az otthonára gondol, meg a szeretteire.

A sárkányoknak is voltak testvéreik és rokonaik. Ők is ragaszkodtak egymáshoz, és ezt ki is mutatták. Már amennyi érzelmet egy hüllő ki tud mutatni.

Például elhívták egymást sétálni. Barangoltak szárazon és vízben, és valahogy mégse fáradtak el annyi mérföld megtétele után sem.

Csak poroszkáltak egymás mellett és mindenféle apróságról beszélgettek. Már azon a kezdetleges hüllőnyelven, amit az anyukájuktól tanultak. Meg a nagymamájuktól. S aztán a többi sárkányrokontól.

Volt úgy, hogy nem is volt kedvük beszélgetni. De nem rosszaságból, csak mert annyira elteltek a természet szépségével, hogy egyszerűen lenyűgözte őket. Olyankor átérezték mindazt a szépséget, amit egy hosszú túrán át lehet élni, és azt feltételezték, hogy a társuk is ugyanazt érzi.

Egyszóval egyhangúan poroszkáltak az úton vagy a vízben, és nem gondoltak semmire. Csak éreztek. Úgy találták, hogy az élet nagyon szép, és nekik nagyon szép hely adatott meg, ahol élhetnek és ahová kirándulhatnak.

Te nem voltál még így velem?

Máskor meg ugyanezeknek a sárkányoknak játszani támadt kedve. De nem úgy, ahogy te és a testvéreid, vagy te és a társaid szoktatok, hanem ők most azt játszották, hogy szabadon

képzelveghetnek. Elgondolhatnak akármit, és azt szabadon elmesélhetik a többieknek, hogy aztán megbeszéljék egymással, ki mit gondol ezekről a tippekről.

Az egyik azt képzelte, hogy ő egy ős-kacsacsőrű emlős.

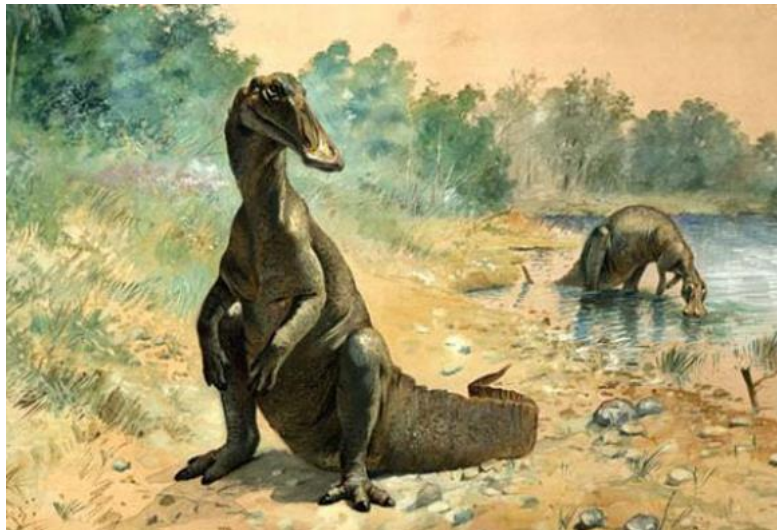
Tudjátok, hogy az milyen?

Az nem más, mint egy kacsacsőrű dinoszaurusz.

Volt, aki jókat hahotázott ezen.

Mert micsoda gondolat az, hogy egy ősdínó úgy nézzen ki, mint egy kacsacsőrű emlős?!

Akadnak, akik mesehősöknek képzeltek magukat. Olyanoknak, akik királynőket mentenek meg.

No, hát egymás szájából kapkodták ki a szót.

Az egyiknek jobb ötlete támadt, mint a másiknak.

Az egyik ilyen őslénynek gondolta magát, a másik megint másmilyennek. Igen változatos lett a kép.

Akadnak, akik mesehősöknek képzeltek magukat. Olyanoknak, akik királynőket mentenek meg.

Akár ez itt, ezen a képen.
Ez már igen! Ilyet nem mindenki tud kigondolni.

De ilyet sem, ilyen valóságos vízihüllőket, amelyek csak úgy falják az őshalakat. Szinte a hörgésüket és habzsolásukat is hallani, ahogy rájuk nézel gondolatban! Köröttük őshínár lengedez a vízben, és már-már úgy érzed, hogy ki kell szabadítanod magadat az ölelésükből, annyira rád tekergőznek.

De hát mit számított az egy őshüllőnek?

Egy rúgás, két tépés és már kint is voltak a vízből.

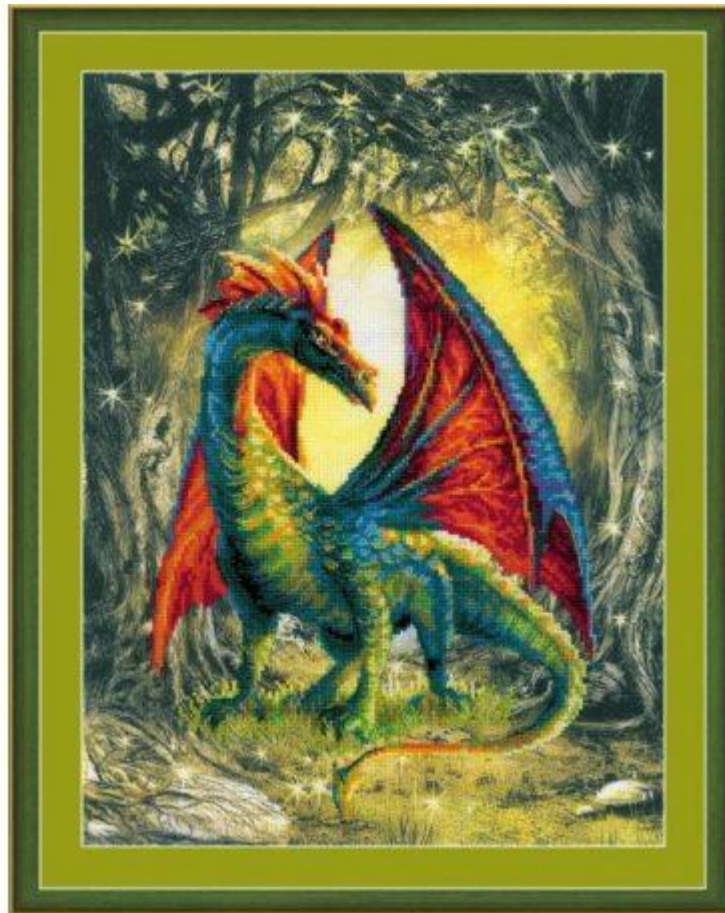
Feltéve, ha ki akartak menni belőle.

A legnagyobb tetszést mégis az az ōrsárcány aratta, amelyik hatalmas volt és félelmetes. Egészen elriasztott mindenkit a kaputól, amelyiket őrzött.

Mindenki lenyűgözve nézte, és szabadulni se tudott a látványától.

No, mármint képzeletben.

Mert ezt a sok mindent az unatkozó és unalmukban szórakozó sárcányok koholták ki. Az ő agyszüleményük volt. A többieknek csak elmesélték, azok pedig szájról-szájra adták tovább egymásnak, mintha valóban mindannyian átélték volna.

Te is szoktál ilyeneket kigondolni?

No, nem feltétlenül ezekről a hatalmas sárcányokról, hanem az őseikről és azok fiairól.

Kisfrici és Csöppanna is végighallgatták a sárcányok meséit, s aztán hazaballagtak Nagyonöreg Nagyanóhoz és Nagyonöreg Nagyapóhoz a Meserét fölötti házukba.

Aznap éjjel megint Szél Úrfi őrizte az álmukat.

Hát háziállatok nincsenek itt?

Reggel, mikor felébredtek, Csöppannának tágra nyílt a szeme. És ahogy kinyílt a szeme, egyből kinyílt a szája is.

Ahogy Nagyonöreg Nagyanyó rájuk nyitotta az ajtót, máris megkérdezte tőle:

-Hát háziállatok meg nincsenek itt?

Nagy lett a csend. Nagyanyónak elállt a szava. Nem is válaszolt neki rögtön.

Csak nézte, nézte a kisleányt, és egy könnycsepp gördült végig az arcán. Onnan pedig legurult, egyenesen le a kezére.

Megérezte, hogy hamarosan elérkezik a búcsú ideje.

Mert nemcsak Csöppanna és Kisfrici szerették meg a nagyszülőket, hanem a két kisöreg is, akik unokáiknak fogadták őket.

Aztán mégis megválaszolt neki. Igaz, alaposan megfontolta a szót.

-Tudod, kislányom, ahol háziállatok vannak, ott emberek is laknak.

-És az miért baj? – kerekedett ki Csöppanna szeme.

-Nem baj, csak az emberek ma másképpen élnek. Ahol tartanak is háziállatokat, ott nem engedik őket szabadon élni. Mindenféle korlátok közé szorítják őket. Csak azt tehetik, amit az emberek megengednek nekik.

-Hát az valóban nincs rendjén – gondolkodott el Csöppanna. – Itt, Meseországban mindenki olyan szabadon él. Még mi is, akik csak vendégek vagyunk nálatok.

-Nono, nem olyan kevés az, Meseországban vendégnek lenni – mondta eltöprengve Nagyonöreg Nagyanyó. – Itt megtapasztalhattatok valamit, ami egyébként is természetes kellene, hogy legyen.

-És mi az? – ült fel az ágyában Kisfrici is.

-Hát az a könnyedség, amivel mindenkinek kellene élnie az életét. Most, amíg itt vagytok, nektek is természetes, de majd, ha visszagondoltok erre a kis kiruccanásotokra, gondolkodóba fog ejteni benneteket, mitől volt az, hogy másként éltetek Meseország kapuin belül.

-És akkor már mennünk is kell? – kérdezte kissé aggodalmaskodva Csöppanna.

-Még nem egészen, csak ha majd ti is akarjátok – felelte kissé melankolikusán Nagyanyó.

Aztán egyszerre csak hangulatot váltott. Széles mosoly jelent meg az arcán, mögötte pedig ott állott, azaz lebegett Szél Úrfi. Merthogy Nagyanyó az ablaknak háttal állt, és hát Szél Úrfi menten kihasználta az alkalmat, hogy kaján mosollyal a képén bekukkantson mögötte.

De nem volt sok idő töprengeni, már menni is kellett mosakodni, hogy szalonképesek legyenek a reggelihez.

Hogy az mi?

Csupán annyi, hogy egy gyereknek szép fényesre legyen mosdatva az arca, szeme, simára fésülve a haja, tiszta a ruhája, cipője. Egyszóval, hogy öröm legyen ránézni.

A háziállatokon meg töprengjen ilyenkor, aki akar.

Nem boldogság az, amikor egy ilyen édes Nagyanyó szívét-lelkét is kiteszi az unokáiért, azok jó közérzetéért?

Nos, hát így is lett. Kisfrici és Csöppanna csak úgy ugrottak, penderültek ki az ágyból. Mert már Nagyanyó varázslatának hatására olyan pompás, illatos reggeli várta őket, amilyenről álmodni se mertek.

Nagyanyó még a gondolatukat is kitalálta. Aztán amiről álmodoztak, azt mind eléjük varázsolta, lett légyen az friss gyümölcs, hús forrásvíz, bármilyen ízletes étel.

Kisfrici és Csöppanna valahogy mégis a gondolataikba mélyedve majsolták a reggelijüket.

Szerettek volna megkérdezni valamit Nagyanyótól, s aztán egymástól is, de nem merték kimondani. Félték, hogy hirtelen elszáll majd a varázs.

Ugye, sejtitek már, mire gondoltak, s hogy mit nem mertek kimondani?

Igen, arra gondoltak, hogy talán ez az utolsó közös reggelijük itt, Meseországban.

Te voltál már úgy, hogy nagyon szerettél volna maradni egy kedves társaságban, mégis tudtad, hogy hamarosan indulnod kell haza, a tieidhez?

Ez mardosta mindkettejük szívét, és ez lopta oda azt az egy fényes könnycseppet Nagyonöreg Nagyanó szemébe aznap reggel.

Aztán arra is gondolsz, hogy azt az egy könnycseppet csak úgy széjjelmorzsolta Nagyanó, hogy mire megreggeliztek a gyerekek, már el is párologott valahová a levegőbe.

Tévedsz. Nagyanó megmentette azt Csöppanna számára. Gyűrűt varázsolt belőle, abba foglalta bele a gyönggyé vált könnycseppet, majd a köténye zsebébe dugta.

Igen, várt még kicsit, hogy a kellő pillanatban adja át annak, akit illet.

A két gyereket meg kiküldte futkosni a Meserétre reggeli után. Hadd érlelődjön még az a pillanat, amelyiknek az eljöttét nem annyira várta, de az eszével tudta, hogy egyre jobban közeleg.

A gyermek meg hát milyen? Vidáman átélte a pillanatot, amely a számára megadatott. Futkosott, fogócskázott, csak úgy röpködött, akár a körötte szállongó lepkék a rét fölött.

Csöppanna már el is feledkezett a ma reggeli kérdéséről.

Talán már te sem emlékszel rá.

Csak várod, hogy kifejtsem a mese gombolyagját, mert szeretnéd tudni, merre is alakult a két gyerek sorsa, s hogy Meseországot hogyan is veszíthetnék el, ugye?

Ne félj, semmi se veszett el. Még a vágyott háziállatok is megérkeztek egy álom formájában, amikor Csöppanna hazagondolt a kedves Cirmosára, Kisfrici meg az ő Buksi kutyájára.

S mit gondolsz, ki bocsátotta rájuk azt a kedves álmot?

Hát nem más, mint a kedves Álomtündér, aki Nagyonöreg Nagyanó hívására jelent meg aznap este. Pontosan akkor, amikor kellett.

Cirmos és Burkus meglátogatták kis gazdájukat, pedig aznap reggel még nem is remélték.

De aki nagyon vágyakozik a szerettei után, az eléri őket, legalább egy kedves álom formájában.

Cidri kiráylány története

Cidri kiráylány nagyon fázós volt. Folyton fázott a lába, a keze, a háta, egyszóval minden porcikája. És amikor fázott, csak úgy cidrizett! Tudod, az mi? Vacogott, reszketett, csak úgy lúdbőrözött mindene.

De az csak egy volt a sok baj közül. Mert hát rajta kívül senki nem érezte át azt a rettenetes hideget, amitől Cidri kiráylány annyira szenvedett. A hideg csak őt kínozza. Hiába bújt be hét pehelypaplan alá és támaszkodott hét pehelypárnára, mit se ért az neki! Alig látszott ki az orra a sok takaró alól, de a fitos orrocskája mégis olyan piros volt, mint a szegedi paprika.

A kezei meg elkéültek a hidegtől. Hiába dörzsölte össze őket, mégis olyanok voltak, akár az indigó. Úgyhogy jól nézett ki a fehér ágyneműben, akár a francia zászló! Mert tudod, annak is ez a három szín adja a nemzeti trikolorját.

Hát ahogy cidrizett ott egy szép tavaszi reggelen, bejött a szobájába egy szobalány, és kinyitotta az ablakot. Cidri kiráylány egyből ráförmedt:

-Csukod be rögtön azt az ablakot?! Mindjárt megfagyok ebben a szörnyű hidegben!

-De hiszen nincs is hideg, kedves Cidri kiráylány! – mosolygott rá a szobalány, akit Erzsóknak hívtak. Gyönyörű tavasz van, süt a nap, a madarak énekelnek, nem hallod?

-De, igen, már hallom is – reszketett tovább Cidri kiráylány, és a füléig húzta a takaróját. – De mi lesz így velem, ha átfújja a szobámat a szél?

Erzsók nagyot kacagott.

-Ugyan, mi lenne? Tele lesz friss levegővel meg virágillattal.

De nem is kellett, hogy tovább gyözködjön a kis kiráylányt Erzsók. Abban a minutumban belépett Jolanda királyné, Cidri kiráylány édesanyja. Menten ráparancsolt a lányára:

-Egy-kettő, ugrás kifelé az ágyból! Meddig akarsz még idebent sápadni?

-De hiszen nem is vagyok sápadt! – tiltakozott Cidri kiráylány. – Folyton piros az orrom!

-Az már igaz – hagyta rá a királyné. – De az arcod attól még sápadt marad. Készítettem neked egy jó forró fürdőt, attól biztosan átmelegszel, utána megreggelizel. Finom forró kakaót készített neked a szakácsné, az is segít átmelegedned. Reggeli után pedig kikocsizunk.

-Juj, csak azt ne! – kiáltott fel a megrémült Cidri kiráylány. – Odakint fúj a szél, s ha az átfúj, nagyon meg fogok fájni!

-Kutyafülét fázol! – ripakodott most már rá az édesanyja. – Olyan jó melegen süt a nap, hogy még meleged is lesz a végén. No, ugrás, egy-kettő!

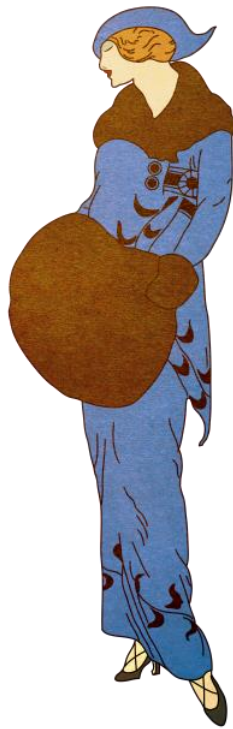
Erzsók már készítette is a kiráylány papucsát és a köntösét. Nem volt mit tenni, az édesanyjának csak engedelmeskedni kellett. Kikászálódott nagy kelletlenül a sokdunnájú

ágyból Cidri királylány, és Erzsók már vitte, kísérte is kifelé a fürdőszobába. Ott gőzölgött a forró fürdő, amitől tényleg átmelegedett kissé a fázós királylányka.

Minden úgy volt, ahogy az anyukája mondta.

A reggelihez felszolgált kakaó valóban forró és finom volt. Hozzá meleg reggelit hoztak. Felöltöztették jó meleg ruhákba, és amikor a hintóba ült az édesanyja mellé, a lába alá előmelegített téglák tetejére jó meleg párnákat és lábzsákokat tettek. Mert hát ez volt a szokás. Mindenki ismerte Cidri királylány természetét, amiért sajnálták is kissé, hiszen hogy lehet az, hogy valaki örökké csak fázzon és reszkessen meg cidrizzen?!

Ment a hintó, a napocska sütött és egyre jobban felmelegítette Cidri királylányt. Már nem is cidrizett. A kezén viselt muffból egyszer csak előhúzta az egyik kezét. A nap megcirógatta. Cidri királylány életében először úgy érezte, hogy most nincsen is szüksége a muffra.

Amikor leszálltak a hintóról, ő és az édesanyja, a felséges királyné, már mindkét kezét kihúzta a meleg muffból. Csak egy darabig viselte, utána visszaküldette az egyik inassal a hintóhoz.

A királyné, aki igen jókedvű, kedves hölgy volt, úgy tervezte, hogy megréfálja kissé a lányát. Ezért hozta el erre a kirándulásra, hogy megnevelje, s hogy megmutassa neki, milyen szép a világ. Utánuk persze egy sereg inas meg udvarhölgy lépkedett, és a szép tavaszi naptól mindnyájan jókedvre derültek.

Aztán ahogy lépdeltek a friss harmatban fürdő rét fűvén, a királyné egyszer csak kilépett a topánjából. Hatan is ugrottak, hogy visszasegítsék a lábára a csinos lábbelijét, de ő mindkettőt

lerúgta magáról. De ez még mind nem volt elég. Biztatni kezdte a lányát is, hogy kövesse a példáját.

Cidri királyány igen megrémült ettől a gondolattól. De ahogy a levetett muff se hiányzott a kezéről, ugyanúgy hamarosan a topánkája se. Mert amit érzett, az olyan fenséges és pompázatos volt, hogy menten kacagni kezdett tőle.

A harmatos fűszálak ugyanis csiklandozták a talpát meg a lábujjait. Ilyet még soha nem érzett azelőtt. Csak ment, sétált a harmatos fűben, amiről már kezdték felszárítani a vizet a nap sugarai. De a fű akkor is tovább simogatta és csiklandozta, és az nagyon jó érzés volt!

Az egyik udvarhölgy, aki mindig a kíséretéhez tartozott, ragyogó jókedvében már előbb követte a királyasszony példáját, és ő is mezítlábasan járt-kelt a réten, kézen fogta Cidri királylányt, és futni hívta.

Lett is erre jókedv, kacagás, mert a többi udvarhölgy se akart kimaradni a játékból. Mind ott futkostak, kacarásztak, vigadoztak az erdei tisztás szépséges zöld fűvén, amely között gyönyörű virágok is nyíltak.

Így történt, hogy Cidri királylány megismerkedett a kinti világgal.

Szinte észre se vette, hogy futkosás közben alaposan kimelegedett.

A folytatást meg nyilván sejtet. Hát persze, hogy onnantól fogva igényelte a kikocsizást és a réten futkosást. És amikor már mindezeket megszokta, jöhetett az erdei kirándulás is.

Természetesen csak rendes testőri kísérettel. Úgy, ahogyan egy királylánynak dukál.

Aztán megismerkedett egy királyfival is. Éppen úgy, ahogyan egy mesében illik.

Amikor már teljesen elfelejtette a sok cidrizést meg pehelypaplanok alatt lustálkodást, azt sejtethet, hogy a neve se lett többé Cidri királylány.

Feleségül ment a deli Mosolygó királyfihoz, aki mellett még inkább nevetőssé vált ő is. Mert hát úgy szokott az lenni, hogy a legszomorkásabb ember is felvidul a derűs, vidám és örökké jókedvű emberek mellett. Hát még ha királyfi is az illető!

Cidri királylányból meg Mosolygó királyné lett, és soha többé nem cidrizett.

Sem a sok paplan alatt, sem odakint a réten.

Hiszed-e?

Később, mikor már öreg király és öreg királyné lettek, a lányukat hívták Mosolygó királylányoknak.

Ők is nagyon szerettek a réten futkosni és tánca perdülni. Csak úgy, ahogyan valamikor az édesanyjuk és édesapjuk.

No, meg hát a vidám természetű nagymamájuk is, aki annak idején leszoktatta Cidri királylányt a reszketésről és a palotában fázásról.

A mese valóban véget ér

Kisfrici és Csöppanna eltöprengtek Cidri királynő meséjén.

Merthogy ők is végighallgatták rendesen, amikor egy öreg tündér elmesélte nekik. Őt is a rét túloldalán az árnyékosban találták, ahol a Zöld Gyík is megjelent nekik egyszer.

Minden jó meséből lehet tanulni valamit. Ők is most azon töprengtek, miért éppen ezt a történetet mondta el nekik a jó öreg tündér, az a bizonyos Befana nevű.

Azt sejtethet, hogy nem egyből jött a válasz a kétségeikre, de abban bizonyos lehetsz, hogy két ilyen talpraesett gyerek addig töri a fejét, amíg végül nyakon csípi és örökre a tarsolyába teszi. Nem másért, csak azért, hogy szükség esetén elő tudja varázsolni onnan.

Tudom, most azt kérde, hogy lehet, hogy a gyerekek is tudnak varázsolni?

Pedig mindenki tud, aki él a fantáziája nyújtotta lehetőséggel. Az olyanokat művel vele, hogy a végén ismét Meseországban fogja érezni magát.

Mikor ez a gondolatuk támadt, s éppen egyszerre mindkettejüknek, egymásra néztek és igen elszomorodtak.

Kisfrici törte meg a csöndet:

-Mikor hazamegyünk, utána nem is látjuk már egymást?

-Nem hiszem – szontyolodott el Csöppanna. – De most menjünk vissza, mert Nagyanyó már biztosan vár bennünket.

Azzal felkerekedtek és hamarosan beléptek az erdei ház ajtaján.

Észre se vették, hogy a ház megint olyan kicsiny volt, mint amikor először jártak itt. Csak lépdeltek és a tekintetükkel Nagyönög Nagyanyót keresték.

Nagyanyó azonban nem volt sehol.

Beléptek hát a szobájukba, ahol először is aludtak, és most már nemcsak a szomorúság nyomasztotta őket, hanem valami mély álmoság is.

Nem szóltak egy szót se, csak csendesen az ágyukhoz léptek.

Érdekes, hogy most nem voltak bevetve az ágyak. Mintha éppen ezt gondolta volna ki számukra Nagyanyó. Kisfrici és Csöppanna engedelmeskedtek az álom hívásának.

Pedig még csak délelött volt.

Nos, hát mit számít az egy mesében, kérde, már hallom is.

Jól van, nem számít, csak gondolj most valami másra!

Úgy, ahogyan Kisfrici és Csöppanna is tették.

Nem búcsúzkodtak, mert úgy érezték, hogy még nincsen rá szükség.

Ám az álomosság valóságos ólomsúllyal húzta lefelé őket akár egy örvény.

De ez nem volt kellemetlen. Csupán az erejét érezték, aminek nem tudtak ellenállni.

Te voltál már annyira álmos, hogy olyan nehéznek érezted magadat, mint Kisfrici és Csöppanna?

Akkor sejteted, mi várta őket.

Úgy bizony. Egy mélységes mély álom.

És Csöppanna ebben az álomban viszontlátta a kedvenc cicáját.

Kisfrici meg a Buksi kutyáját.

És ahogy erre gondoltak álmukban, mintha távolodtak volna az itteni világtól. Valaki vagy valami egyre emelte őket felfelé.

Akkor még nem is tudták, hogy az álom szárnyain röpteti őket Álomtündér.

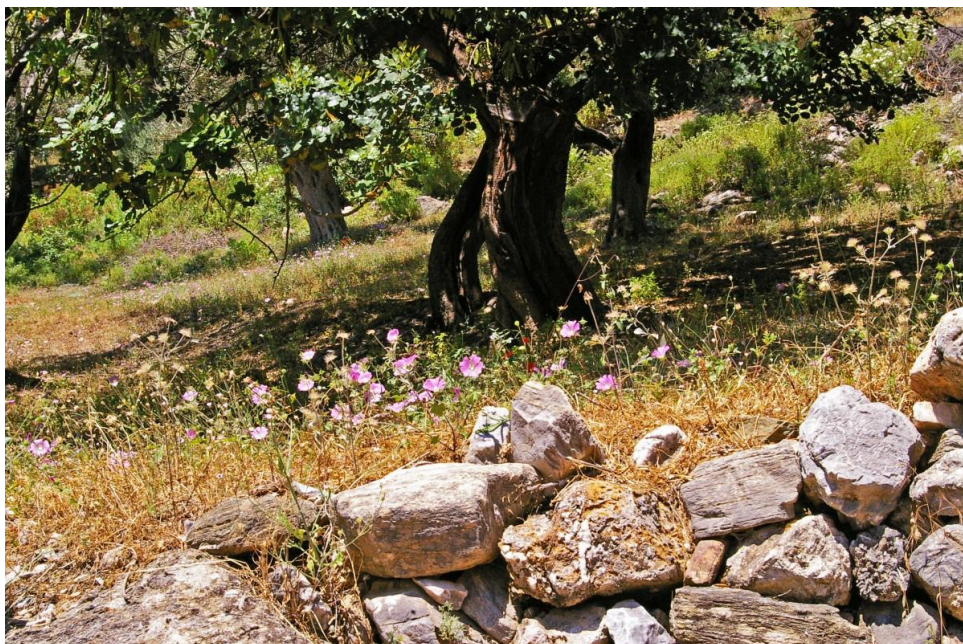
Pedig ő már ismerős volt a számukra. Annyiszor, de annyiszor utaztatta meg őket, hogy meg se tudták számolni két kezükön és két lábukon.

Csak lebegtek, lebegtek, és valami nagyon könnyű érzés sugallta nekik, hogy már nincsen messze a megérkezés.

De ők azért még hosszú órákon át csak aludtak. Szép csendesen, nyugodtan, mint akinek nagyon rendben van a szénája.

Vagyis hogy tiszta a lelkiismerete és nem csinált semmi rosszat.

Aznap se, meg máskor se.

Most valahol Zöld Gyíkot keresték, mert nagyon szerettek volna megkérdezni tőle valamit.

De az álom közben nem tudták kinyitni a szájukat.

Csak nézték azokat a köveket, amelyeken Zöld Gyík napozni szokott, amikor olyan fázósan ébred, mint Cidri királylány egykor, amikor még nem ismerte azokat a víg réti mulatságokat, amelyeket az édesanyjától tanult.

De Zöld Gyík úgy elbújt a kövek alá, hogy nem látták a gyerekek.

És egyáltalán, olyan üres lett a táj, mint soha azelőtt. Mintha bezárult volna előttük valami.

Talán Meseország kapui?

De hiszen ez a köves táj még odabent volt, abban bizonyosak voltak.

S aztán búcsút intett nekik Mosolygó király és Mosolygó királyné is. Csak álltak és nézték a két gyereket, ahogyan távolodnak tőlük.

Gondoljátok, hogy mindörökre?

Akkor ti nem ismeritek a Mesék Birodalmát.

Az annyira különleges, hogy nem is lehet talán szavakkal leírni. Mindenki csak próbálkozik vele, mégis elégedetlen az írásával, amely által nem képes visszaadni mindazokat a szépségeket és különleges impressziókat, amelyeket egykor odaát átélt.

Mit nyújtsam még hosszabbra a mesémet, inkább elmondom, hogyan ébredt a két gyerek a hosszú, pihentető álmom után.

Akárha visszapottyantak volna abba a városba, ahol laktak, s még csak nem is az ágyukban ébredtek, hanem a lakásuk nappalijában, ahol mindenki el volt foglalva a saját okos eszközeivel. Csak nyomkodták, betűzgették, majd képeket nézegettek rajta, és akár hiszed, akár nem, szinte észre se vette a gyereket senki sem.

Csöppanna ott állt az anyukája előtt, aki szórakozottan nézett fel a táblagépecskéjéből:

-Merre jártál, kicsim? Csak nem a szomszédban játszottál?

Csöppannának valahogy elment a kedve az egyoldalú beszélgetéstől.

Sarkon fordult és elindult a szobája felé.

Kissé lehangoltan bandukolt felfelé a lépcsőn, és valami furcsa nosztalgiát érzett. Tudta, hogy máshol szeretne lenni, de nem tudta megfogalmazni magának, hol van az a hely.

Mikor a szobájába lépett, ott várta viszont Cirmos, aki előbb csak egykedvűen nézte, de aztán megérezte, hogy a kislánynak szüksége van rá. Felkelt és odaballagott Csöppannához. A lábához dörgölözött. Erre a kislány felvette és leült vele egy zsámolyra. Ahogy simogatta, Cirmos dorombolni kezdett. Egyre hangosabban és kedvesebben dorombolt, amitől Csöppanna megnyugodott kissé.

Cirmos kisvártatva lekérdzkedett Csöppanna öléből.

A kislány felállt és az íróasztalához lépett. Leült és rajzolni kezdett egy füzetbe.

Ugyanolyan tájakat rajzolt, mint amilyeneket Meseországban látott. De ő most valahogy nem emlékezett rá, merre is járt – álmában vagy máshogyan?

Ahogy a Meserét fölötti kedves kis házra gondolt, illetve csak egy ahhoz hasonlót rajzolt, egyszer csak egy kövér könnycsepp gördült végig az arcán. Csöppanna zsebkendőért nyúlt a zsebébe.

Mikor kinyitotta a zsebkendőt, kihullott belőle valami és gurulni kezdett az íróasztalon. Csöppanna gyorsan elkapta.

Sejtitek, mi volt?

Épp az a kis gyűrű, amit Nagyonöreg Nagyanyó varázsolt neki, amikor ő is megkönnyezte a két gyerek távozását – még a visszaindulásuk előtt.

Csöppanna csodálkozva nézte és egy darabig csak forgatta a gyűrűt. Aztán, mintegy varázsütésre, a gyűrű Csöppanna kezén termett.

Már nem is emlékezett rá, hogyan húzta fel, csak onnantól fogva mindig az ujján viselte. S ettől valahogyan jobb kedve támadt.

Talán nem is hiszed, hogy Kisfrici hasonlóképpen ért haza. Az ő hiányát se érezte meg a család. Meg is ütközött rajta, mert ő úgy találta, hogy igen hosszú ideig tartott, amíg elcsatangolt.

Ő is csak annyit tudott, hogy valahová, de nem emlékezett, merre járhatott. De a szíve tele volt szép érzésekkel, és nem jutott eszébe, hogy az okos eszközeit keresse.

Ő is rajzolni szeretett volna.

Senki nem akadályozta meg benne. Az apukája és az anyukája a nappaliban aludt a tévé előtt.

-Na, ez is izgalmas műsor lehetett! – mormogta magában Kisfrici, de a tévéhez se volt kedve nyúlni. Ment ő is a szobája felé, ahol a rajzeszközeit vélte újból megtalálni.

S aztán le is ült az íróasztalához, de ahogy leült, valami mintha megsúrta volna a combját. Volt valami a zsebében. Felkelt és megnézte. Egy szép színes ceruza volt, valami különleges, mellette pedig egy különös formájú kő. Olyasmi színű, mint egy zöldgyík.

Kisfrici csak nézegette és forgatta, s aztán letette őket az asztalára. Egy üres füzetet keresett, és amint kinyitotta, máris rajzolni kezdett. Neki meg a jácint arák jutottak az eszébe. Azzal le is rajzolt belőlük párat, ahogyan az ágon üldögélnek, egymáshoz bújva.

Valami furcsát fedezett fel. Mikor a kék tollkabátjukat színezte, gyönyörű kéket fogott a ceruza. Ám amikor a sárga tollaikra tért át, akkor meg sárgát. S aztán a barna fatörzset barnára festette, a fák lombját meg gyönyörű smaragdzöldre, amilyenek odaát is látta.

Odaát? De hol?

Kisfrici se emlékezett rá. Nem tudta volna megnevezni.

Nem tudta, hogy a feledésnek értelme van. Nem mindenkinek kell odatalálnia, ahol ő járt. Szóval, hogy ne mesélje el fűnek-fának.

Nos, amit itt a földön környezetvédelemnek nevezünk, az most mesevédelemnek tűnt.

Igen, a meséket is védeni kell.

Mert vannak, akik mindent csak kiforgatnak. Nekik nem járnak azok a szépséges élmények, amiket ők csak tönkre tennének.

Valahogy így. Mint amikor egy rossz fiú belebújik egy szörnyeteg maskarájába és mindenkit ijesztgetni próbál.

Kisfrici csak törte a fejét, de nem jutott semmire.

Végül letette a ceruzát az asztalra. Melléje a szép követ, amit a zsebében talált.

Szerette volna megtudni, hogyan jutott hozzájuk, de egyelőre nem volt semmi megoldás a kérdésére.

Játszott még egy darabig, mivel Bodri bekukkantott a szobájába, de sétálni már nem volt kedve. Korán feküdt aznap, még a táskájába se készítette be a holmiját, ahogy egyébként szokta.

A szülei úgy találtak rá, amikor végre ők is feljöttek, hogy aludni térjenek, hogy ruhástul feküdt az ágyán. Vacsora nélkül feküdt le.

A happy end

Csöppanna kissé elgondolkozva ment az úton. Kezében lóbálta az iskolatáskáját.

Természetes volt, hogy kezdődik az iskola, s hogy neki feltétlenül ott kell lennie időben.

Az osztálytársai zsibongtak, futkostak, mások meg kütyüzték.

Neki is oda volt készítve az okostelefonja a táskájába, de nem akaródzott elővennie.

Épp eleget látta otthon, hogyan nyomkodja mindenki, hogy közben se lát, se hall. Senkivel nem lehetett beszélgetni. Még reggeli közben se.

Kati néni lépett be az osztályba, amire kissé alábbhagyott a morajlás.

Egy kisfiú lépdelt mellette, és olyan ismerős volt Csöppannának, de nem tudta, hogy honnan.

Kati néni bemutatta az új fiút az osztálynak:

-Fogadjátok szeretettel és barátsággal az új osztálytársatokat! Ő Kosztolányi Frigyes. Keressünk neki helyet! Kinek nincsen padtársa?

Már nem is kellett jelentkeznie, mert Kati néni felfedezte az üres széket Csöppanna mellett.

-Ülj le ide, Frigyes! Legyen ez a te helyed! Jó lesz, Annácska?

-Igen, Kati néni.

Ugye, nem kell sokat mesélnem már erről?

Kisfrici és Csöppanna bizony jóbarátok lettek.

Mondhatnám, elválaszthatatlanok.

Mert nekik mindig volt megbeszélőnivalójuk, ha nem is az órák alatt.

Kisfrici zsebében mindig ott lapult a csodaceruzája, meg egy kő, amiket senkinek nem mutatott meg. Kivéve Csöppannát.

Csöppanna kezén pedig ott csillogott az a gyűrű, amit Nagyonőreg Nagyanyó rejtett a zsebébe, mielőtt útjára bocsátotta volna. Kisfrici mintha ráismert volna, mégse kérdezte meg soha, honnét van az a szépséges könnycsepp alakú kő, amit Csöppanna az ujján viselt.

Nem is kellett. Ők már mindig értették egymást.

És amit megértettek egymásból, az egy szép, közös történetté érett.

Egyikük titkát se kellett félteni másoktól, hiszen körülöttük mindenki csak nyomkodta a gombokat, és úgyse figyelt volna oda – ennyi badarságra, gondolhatták volna ők.

De volt két gyerek, akiknek a szívében élt tovább Meseország.

Egyszer majd megírják, s ha jó leszel, neked is elmesélik.

Tartalom

Szerzői ajánlás.....	5
A mese vége.....	6
Csöppanna álma	15
Utazás Szél Úrfi hátán	19
Nagyanyó dunnája	25
A gyík meséje.....	28
Nagyapó bemutatja a birodalmát és Szél Úrfinak is megbocsát.....	36
Cirkusz a réten	41
Séta az őspáfrányosban.....	47
Unka Bunka meséi.....	54
A sárkányok sorsa	62
Egy kesztyűnyi bánat.....	74
Alina, Galina, Halina	78
Kisfrici és Csöppanna visszatér	84
Nagyanyó varázsol	89
Nagy tolongás Meseország kapui előtt	93
Kékbegy megdorgálja a sárkányokat	99
Iciripiciri meg Pinduri	102
Mi újság a Kék Papagájok Ligetében?	108
Robogás a Lila Város folyóvizein.....	112
Sárkányosdi.....	116
Hát háziállatok nincsenek itt?.....	120
Cidri királynő története.....	123
A mese valóban véget ér	127
A happy end.....	134

Talán sejtették már az olvasók, hogy Murawski Magdolna nemcsak egy mesekönyvet fog írni. Nem mintha korábbi történetei ne lettek volna fordulatosak, de ez a műfaj más. S mivel az író szívesen mesél, remélhetőleg az olvasók is vele tartanak abba a varázslatos világba, ahol mindenki odafigyel másokra, és a képzeletben bolyongó gyerekeket befogadja egy olyan közeg, amilyenről sokan álmodnak gyermekkorukban.

A történetek külön mesékként is olvashatók, de érdemes követni a történet fonalát, amely egyrészt keretet ad, másrészt biztos kézzel vezeti kis olvasóit is, meg a nagyokat is. Sárkányok, törpék, a rossz kedélyű északi szél, azaz Boreas, tündérek, királyfiak és királylányok, akik mind Nagyönöreg Nagyapó és Nagyöreg Nagyanyó közelében élnek valahol. De elvezetnek a mesék az őshüllők világába meg egy Lila Országba is, ahol minden és mindenki lila.

Olvashatunk tudományos témákról is, ami azért nem megterhelő a gyermekolvasó számára sem. A felnőttek számára talán csak kis kiruccanás a mai rohanó világból, ahol mindenkinek van a kezében egy okoseszköz, amit kényszeresen nyomkod.

Meseország világa egészen más. Ott él a Vén Hegyi Király, aki másfajta regulát tart birodalmában. Feltétlen híve Szél Úrfi, aki kissé szeles természetű ugyan, mégis rá lehet bízni az ismeretlen helyre tévedt gyerekeket. Élnek még a meseföldön szépséges madarak, különféle természetű békák és egy bölcs Zöld Gyík is, aki érdekeseket mesél Kisfricinek és Csöppannának.

Murawski Magdolna nem pihen a babérjain. Harminckettedik könyve ez, amelyet jó szívvel ajánlhatunk minden Kedves Olvasójának. Kicsinyeknek és nagyszülőknek egyaránt.

Lopes-Szabó Zsuzsa